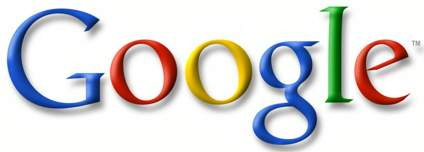



HX G96C 7


HARVARDIANA
ET
VE RI
TAS
CHRISTO
ECCLESIAE
ACADEMIA
IN·NOV·ANG



OBSERVATIONES CRITICAE

IN

ATHENAEVM.

SCRIPSIT

RAPHAEL FIORILLO.

PARS PRIMA.

GOTTINGAE
TYPIS HENRICI DIETERICH.
MDCCCIII.

PRAEFATIO.

De nostro instituto non opus est vt multa dicam. Quid spectauerim, quos secutus sim, facile quiuis intelliget. Athenaei editori vtilia scribere, quam ipse editoris munere fungi, malui; emendaui ergo, quae emendanda esse existimaui, omnem vero rerum verborumque interpretationem, quasi legentibus cognitam omisi, nec eam nisi breuiter, vno tantummodo verbo, vbi emendationis ratio reddenda erat, attigi. Fere semper Casauboni notas adposui, quoties ab eo discessi, vt eo facilius, comparatione vtriusque sententiae institutâ, lector de re iudicare posset. Saepe vulgatae scripturae mutandae auctor fui; an ido-

nea de causa hoc factum sit, alii videant. Dedi fortasse hac ratione, occasionem, meliora proferendi et veriora. Si praeterea a me scribendi genus pressum et arctum adhibitum viderint lectores, illud vt ne mihi, sed argumento, hanc rationem postulanti, tribuant, oro. Ceterum monendi sunt, reliquas obseruationes mox prodituras, si modo hoc specimen reipublicae literariae non displicere intellexero.

OBSERVATIONES CRITICAE.

CAP. I.

Athenaeus, Lib. XI. p. 460. B. Ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα δὲ ποιήσας φησὶν, νέκυς χαμαιστρώτους ἐπί τινος εὐρείης στιβάδος προέθηκ᾽ αὐτοῖσι θαλείαν τε τὰ ποτήριά τε στεφάνους τ᾽ ἐπὶ κρᾶσιν ἔθηκεν.] *Casaubonus*, qui Alcmaeonida non carmen, sed pedestri sermone conscriptam historiam fuisse credidit, legendum putabat: προέθηκεν αὐτοῖς δὲ θαλλίαν τε τὰ ποτ. Sed sine dubio ita est legendus et distinguendus locus:

— υ υ - | - υ νέκυς ΔΕ χαμαιστρώτους ἐπὶ ΘΙΝΟΣ
Εὐρείης στιβάδος προέθηκ᾽. αὐτοῖσι θάλειαν
ΔΑΙΤΑ, ποτήρια τε στεφάνυς τ᾽ ἐπὶ κρασὶν ἔθηκεν.

Fuit Ἀλκμαίωνις poëma Epicum. v. *Toup.* in Suid. T. II. p. 475. Δαῖτα θάλειαν centies inuenies in *Homero*. *Pherecrates* ap. *Athen.* L. VIII. p. 364.

Μὴ δὲ σύ γ᾽ ἄνδρα φίλον καλέσας ἐπὶ ΔΑΙΤΑ ΘΑΛΕΙΑΝ
Ἄχθ᾽ ὁρῶν παρεόντα — —.

Lib. XI. p. 465. C. Τιμόθεος δ' ἐν Κύκλωπι, ἔχευε δὲ ἓν μὲν δέπας κίσσινον μελαίνας σταγόνος ἀμβρότας, ἀφρῷ βρυάζον. εἴκοσι δέ μέτρ' ἀνέχευεν, ἔσμιγε δ' ἅμα Βακχίῳ νεοῤῥύτω δακρύουσι νύμφαν.] Recte vidit *Casaub.* locum vitio laborare; sed in medicina tamen administranda longissime aberrauit. Dedit enim: εἴκοσι δ' ὕδατος μέτρα ἔχευεν, metrum vero intactum reliquit. Locus autem ita exhibendus est:

— — — Ἔχευε Δ' ἓν μὲν κίσσινον
Δέπας μελαίνας σταγόνος ἀμβρότας ἀφρῷ
Βρυάζον, εἴκοσιν δὲ ΜΕΤΡΑ ΧΕΥΜΑΤΟΣ·
ΕΜΙΣΓΕ δ' ΑΙΜΑ βακχίῳ νεοῤῥύτω
ΔΑΚΡΥΟΙΣΙ Νυμφᾶν.

Periculo quoque meo legere poteris: μέτρα ναχύτω. *Schol.* Apollon. Rhod. III. 530. ΝΗΧΥΤΟΝ. ὕδωρ, τὸ πολύχυτον. τὸ γὰρ νὴ καὶ στέρησιν σημαίνει, καὶ ἐπίτασιν. Locus *Timothei* adumbratus ex Odyssea. αἷμα βακχίῳ est *sanguineus ros uvarum;* non raro enim vinum βάκχιος. vid. *Eurip.* Cyclop. 517. 572. Oeneo fragm. ap. *Athen.* L. XV. p. 666. C. Danaës fragm. v. 5. *Moschio* in *Stobaeo* Grot. p. 145. vinum vocat βακχίῳ γλυκεῖαν πηγήν. Poculum praeterea *Antiphani* memoratur βακχίῳ παλαιγενοῦς, in Epitome *Athenaei* (*Cas.* Animadv. L. XI. c. 6. p. 781. 55.) quod idem est ac νέκταρος παλαιγενοῦς, *Alexidis* ap. Eund. L. XI. p. 472. A.

L. XI. p. 471. C. Καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ὁμοίοις οὕτως, ὡς δ' ἐδείπνησαν, συνάψαι βούλομαι γὰρ τὰ μέσω, καὶ Διὸς σωτῆρος ἦλθε θηρίκλειον ὄργανον τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβε σεμνοπόνε σταγόνος πλῆρες ἀφρίζον ἕκαστος, δεξετερᾷ δ' ἔλαβεν.] *Koppiersius*, in Observ. Critic. p. 50. quatuor versus putat Trochaicos tetrametros catalecticos, et ita exhibet duos priores:

Ὡς δ' ἐδείπνησαν, συνάψαι βούλομαι γὰρ τὰ 'ν μέσῳ,
Καὶ Διὸς σωτῆρος ἦλθε Θηρίκλειον ὄργανον.

Bene dedit τὰ 'ν vt loco pyrrichii pedis, quem versus postularet Trochaeum reponeret; vltimam vero fragmenti partem "meliori coniectori" reliquit. Nihil mutandum, sed ita distinguendum:

Ὡς δ' ἐδείπνησαν, (συνάψαι
βέλομαι γὰρ τὰ 'ν μέσῳ),
Καὶ Διὸς σωτῆρος ἦλθε
Θηρίκλειον ὄργανον,
Τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβε
σεμνοπόνε σταγόνος
Πλῆρες, ἀφρίζον, ἕκαστος
δεξιτερᾷ δ' ἔλαβεν.

Ita scribendi sunt isti versiculi. *Eurip.* Bacchis 1302.

Τοί γὰρ ΣΥΝΗΨΕ πάντας εἰς μίαν βλαβήν.

Supplic. 566.

ΒΟΥΛΕΙ ΣΥΝΑΨΩ μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν.

Theopompus Comicus ap. *Athen.* L. X. p. 423. A.

— — — Δεῖ γὰρ ΣΥΝΑΠΤΕΙΝ τὸν λόγον.

Poeta ap. *Suid.* v. Δύναμις.

Τὰς πέντε δυνάμεις Ἀρχιμήδους εἰς μίαν
ΣΥΝΑΨΑΣ ὅλην. —

Sic et Latini. *Plautus* Bacchid. II. 2.

Compendii verba multa iam faciam tibi.

Lesbos τρύφερα, ob mollitiem, in quam rem egregii versiculi e *Phanoclis* elegiâ ap. *Stobaeum* Floril. p. 400. 5. sic de Lesbo loquentis:

Ἐκ κείνου μολπαί τε καὶ ἱμερτὴ κιθαριστὺς
Νῆσος ἔχει. πασέων τ' ἔστιν ἀοιδοτάτη.

Callias siue *Diocles* ap. *Athen.* L. XII. p. 524. F.

— — τί γάρ ἡ ΤΡΥΦΕΡΑ καὶ καλλιτράπεζος
Ἰωνίας, εἴφ' ὅ, τι πράσσει —.

Sic locus distinguendus, quod non vidit *Casaub.* Et hinc illustrandus *Antiphanes* ap. Eund. L. XII. p. 526. D.

— — — ἤ τις Ἰώνων
ΤΡΥΦΕΡΑΜΠΕΧΟΝΩΝ ἁβρὸς ἡδυπαθὴς
ὄχλος ὥρμηται;

Lib. XI. p. 474. B. Φρύνιχος Κωμασταῖς, εἶτα κεραμεύων ἐάν οἴκῳ σωφρόνως Χαιρέστρατος ἑκατὸν τῆς ἡμέρας ἔκλαιεν οἴνου κανθάρους.] "In Ecloga e *Phrynichi* Comastis (cuius fabulae meminit *Pollux.* IV. 7.) ἕκατον τῆς ἡμέρας ἔκλαιεν οἴνου κανθάρους, non intelligo: et verius puto, εἷλκεν." *Casaub.* p. 794. Interciderunt quaedam. Locus vero ita scribendus:

ΕΠΕΙΤΑ κεραμεύων ΕΝ οἴκῳ σωφρόνως Χαιρέστρατος,
Ἑκατὸν ΕΚΑΣΤΗΣ ἡμέρας ἔκλαιεν οἴνȣ κανθάρȣς.

Sunt *Iambici tetrametri cum iambicâ anacrusi, quae constat e breui syllabâ.* Iocum Comici non ceperunt Viri doctissimi. Bonus Chaerestratus plus vini biberat quam vasculis faciendis lucri fecerat. πίνειν ἑκάστης ἡμέρας *Amphis* Comicus dixerat ap. *Athen.* L. IV. p. 168. C. simili modo, quod firmare potest emendationem meam.

Lib. VIII. p. 342. A. Καὶ ἐν Ἰκαρίοις δέ ὁ αὐτὸς ποιητὴς φησιν· (*Timocles* Comicus.)

Τόντ' ἰχθυόῤῥον ποταμὸν Ὑπερείδην πέρασον,
σηπίαις φωναῖσιν ἔμφρονος λόγου,
Κόμποις παφλάζων ἠπίοις πυκνώμασι
Προσπανδύσας ἔχει *
Μισθωτὸς ἄρδει πεδία τȣ̃ δεδωκότος.]

"Praeferemus quae ex isto loco offendimus in *Excerptis:* nam aliud nihil possumus amplius. Καὶ ἀλλαχȣ̃, τόν τε ἰχθυόῤῥȣν ποταμὸν Ὑπερείδην περάσας, ὅς μισθωτὸς ἄρδει τὰ πεδία τȣ̃ δεδωκότος. Caetera quae in noſtris libris habentur, — et nos emendare quiti non possumus." *Casaub.* p. 595.

Leui opera sic reficias:

Τὸν τ' ἰχθυόῤῥουν ποταμὸν Ὑπερείδην ΠΕΡΑιΣ,
ΟΣ, σηπίαις φωναῖσιν ἔμφρονος, λόγȣ

Κόμποις παφλάζων, ΣΗΠΙΟΙΣ πυκνώμασι
Πρὸς . . . . , πᾶν δύσας ἔχει.
Μισθωτὸς ἄρδει πεδία τῦ δεδωκότος.

κόμπος ad *Hyperidis* oratoris verba sonora translatum, rerum pondere destituta. *Alexis*, *Athenaei* L. VIII. p. 336. F.

Ἀρεταὶ δὲ, πρεσβεῖαί τε, καὶ στρατηγίαι,
ΚΟΜΠΟΙ κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὀνειάτων.

versus 4. forte sic explendus:

Πρὸς πᾶν ῥύει, ῥοῇ τε πᾶν δύσας ἔχει.

Sic *Cratinus* in *Schol. Aristoph.* Equit. 525.

Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων
καναχῦσι πηγαί. — — —

Cf. *Ruhnk.* ad Timaei Lex. p. 162. et *Toup.* in Suid. T. I. p. 11 et T. III. p. 57, vbi quaedam de hac locutione.

E *Timoclis* Dramate Satyrico alium quoque locum conseruauit *Athenaeus* Lib. IX. p. 407. F. Ἐν δὲ Ἰκαρίοις Σατύροις φησὶν, ὥστ' ἔχειν οὐδέεν παρ' ἡμῖν νυκτέρευσας δ' ἀθλίως· πρῶτα μὲν σκληρῶς καθεύδω, εἶτα Θούδιππος ὁ λέων παντελῶς επηξεν ἡμᾶς, εἶθ' ὁ λιμὸς ἥπτετο, ἐφέρετο πρὸς Δίωνα τὸν διάπυρον. ἀλλὰ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνος οὐθὲν εἶχε. πρὸς δὲ τὸν χρηστὸν δραμὼν Τηλέμαχον Ἀχαρνέα, σωρόν τε κυάμων καταλαβὼν ἁρπάσας τούτων ἀνέτραγον, ὁ δ' ὄνος ἡμᾶς ὡς ὁρᾷ ὁ Κηφισόδωρος, περὶ τὸ βῆμα

ἐπέρδετο.] Leui ni fallor immutatione vitia tollentur. Legendum scilicet:

Ὥστ' ἔχειν οὐδὲν παρ' ἡμῖν, νυκτερεύσας δ' ἀθλίως,
Πρῶτα μὲν σκληρῶς καθεύδω, εἶτα Θούδιππος ὁ λέων
Παντελῶς ἐπῆξεν ἡμᾶς, εἶτ' ὁ λιμὸς ἥπτετο.
Εἶτ' ἐφέρετο πρὸς Δίωνα, τὸν διάπυρον· ἀλλὰ γὰρ
Οὐδ' ἐκεῖνος οὐδὲν εἶχε· πρὸς δὲ τὸν χρηστὸν δραμὼν
Τηλέμαχον Ἀχαρνέα, σωρὸν †† κυάμων ξυγκαταλαβὼν
Ἁρπάσας τούτων ἀνέτραγον, ὁ δ' ὄνος ἡμᾶς ὡς ὁρᾷ
— υ — Κηφισόδωρος, περὶ τὸ βῆμ' ἐπέρδετο.

Particula εἶτα repetita v. 4. vt saepe in *Aristophane*. Δίων est διάπυρος, vt alius homo αἴθων ἀνὴρ in *Alexidis* versiculis ap. *Athen.* L. XI. p. 502. F. ξυγκαταλαβὼν non male, ni fallor, emendaui. *Plutarchus* de S. N. V. p. 26. *Wyttenb.* Τῶν δὲ τουτί τὸ ἱερὸν ξυγκαταλαβόντων ξένων, vbi de iis dicitur qui Templum Delphicum exspoliauerunt. De Cephisodoro consulendus *Athenaeus*. Occurrit etiam in venustis *Anaxandridis* anapaestis, Lib. IV. p. 131. B.

Αὐλεῖν δ' αὐτοῖς Ἀντιγενίδαν,
Ἀργᾶν δ' ᾄδειν, καὶ κιθαρίζειν,
Κηφισόδωρον τὸν Ἀχαρνῆθεν.

Hyperidem oratorem perstinxerat quoque *Python Catanensis* vel *Alexander magnus* in fabulâ Satyricâ e quâ *Athenaeus* L. XIII. p. 595. F. haec seruauit: Ἔστι δ᾽ ὅπȣ μεν ὁ κάλαμος πέφυκεν, ὁ δ᾽ ἐφέτωμα * ὄρνον ἐξ ἀριστερᾶς δ᾽ ὅδε

Πόρνης ὁ κλεινὸς λαὸν, ὃν δὴ Παλλίδης
Τεύξας, κατέγνω διὰ τὸ πρᾶγμ᾽ αὐτȣ̃ φυγὴν,
Ἐνταῦθα δὲ τῶν βαρβάρων τινὲς μάγοι
Ὁρῶντες αὐτὸν παγκάλως διακείμενον,
Ἔπεισαν ὡς ἀξιοῦσι τὴν ψυχὴν ἄνω
Τὴν Πυθιονίκης. — — —

Totum fragmentum in hunc modum emendari posse existimo:

Ἔστιν δ᾽ ὅπου μὲν ὁ κάλαμος ΠΕΦΥΧ᾽ ΕΔΟΣ,
ΦΑΤΝΩΜ᾽ ΑΟΡΝΟΝ, ἐξ ἀριστερᾶς δ᾽ ὅδε
Πόρνης ὁ κλεινὸς ναὸς, ὃν δὴ Παλλίδης
Τεύξας, κατέγνω διὰ τὸ πρᾶγμ᾽ αὐτοῦ φυγήν.
Ἐνταῦθα δὲ, τῶν βαρβάρων τινὲς μάγοι,
Ὁρῶντες αὐτὸν παγκάλως διακείμενον,
Ἔπεισαν, ὡς ἄξουσι τὴν ψυχὴν ἄνω
Τὴν Πυθιονίκης — —.

In fabula vnde fragmentum petitum, tractata erat historia Harpali et Pythionices. Ex pluribus enim quam ducentis talentis immensa duo monimenta in Pythionices sempiternam memoriam exegerat Harpalus. Φάτνωμ᾽ ἄορνον, ad sententiam optime, *Laqueare desertum*, vbi nullae aues, quarum sedes in fastigiis templo-

rum. *Aeschylus* in Thalamopoeis ap. *Polluc.* L. VII. c. 27.

— — — ἀλλὰ μέν τοι Λέσβιον ΦΑΤ-
ΝΩΜΑΤΙ
Κῦμα τριγώνοις ἐκπεραινέται ῥυθμοῖς.

Cf. *Suid.* et *Hesych.* v. Φάτνωμα. *Iacobs* (in *Wielandii* Museo Attico T. II. Sect. 3. p. 178) legendum putabat ἕλος, quae coniectura ingeniosa. *Alexis Samius* ap. *Athen.* Lib. XIII. p. 572. F. Τὴν ἐν Σάμῳ Ἀφροδίτην, ἣν οἱ μὲν ἐν καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δὲ ἐν ἙΛΕΙ. Cf. etiam *Theocr.* Id. XXIX. 4. v. 2. idem Criticus dedit:

Ἔνθ' αἰέτωμα, κἢξ ἀριστερᾶς ὁδοῦ.

Sed verba non sunt sollicitanda. Parodiâ enim *Python Catanensis* expresserat *Sophoclis* versiculos Electr. 6.

Αὕτη δ' Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
Ἀγορὰ Λύκειος, οὑξ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ Δ'ΟΔΕ,
Ἥρας Ὁ ΚΛΕΙΝΟΣ ΝΑΟΣ. —

Caetera sunt expedita. vid. *Casaub.*

Lib. XI. p. 472. C. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Γελῷος ἐν Φιλαδέλφοις ἢ Ἀποκαρτεροῦντι φησὶν ἐφεξῆς, στρώματ' ἀργυρώματα, θηρίκλεια τορευτὰ, πολυτελῆ ποτήρια ἕτερα.] Locus ita scribendus:

Στρώματ' ἀργυρώματα
Θηρίκλεια τορευτὰ
Πολυτελῆ ποτήρια.

Primus et tertius versiculus est *Trochaicus dimeter catalecticus*, secundus vero *Pherecratéus*. ἕτερα addidit *Athenaeus*. Caeterum haec mihi scribenti in mentem veniunt *Platonis* Comici verba ap. *Athen.* L. II. p. 48. A. Κᾆτ' ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσι καὶ στρώμασι πορφυροβάπταις, κἄν φοινικίσι Σαρδιανικαῖσι κοιμησόμενοι κατάκειντο. Tentabat quaedam *Casaubonus*, sed tentabat frustra. Veritas vero in propatulo est. Scribe:

Κᾆτ' ἐν κλίναις ἐλεφαντόποσιν καὶ στρώμασι πυρφυροβάπτοις,
Κἂν φοινίκεσσιν Σαρδινικαῖς κοιμησόμενοι κατέκειντο.

Hinc, ni fallor, sua habet *Varro* in Hercule Socratico ap. *Nonium* v. Tapete p. 539, 542.

In omnibus rebus bonis quotidianis
Cubo in Sardinianis tapetibus chlamydâ
Sed purpurea amicula —.

Sic forte *Varronis* locus a pedestri sermone distinguendus. κλίναι ἐλεφάντιναι laudat quoque *Musonius* in *Stob.* Floril. Gesn. p. 489, 16. cf. *Valck.* ad Adoniaz. p. 405.

Similem sententiam expressit *Eubulus* Comicus ap. *Athen.* Lib. XII. p. 553. A. Ἔυβουλος δ' ἐν Σφιγγοκαρύωνι ἐν θαλάμῳ μαλακῶς κατακείμενον· ἐν δὲ κύκλωνιν παρθενικὰ τρυφερὰ χλανίδια μαλακὰ κατάθρυπτε τὸν παρ' ἀμαρα-

κίνοισι μύροισι τρίψεσι τὸν ἐμόν. Fragmentum venustum, cuius veram lectionem non adsequuti sunt viri doctissimi. Scribe:

'Εν θαλάμῳ μαλακῶς κατακείμενον, ἐν δὲ
ΚΥΚΛΩι ΝΥΝ
Παρθενικὰ τρυφερὰ ΧΛΑΝΙΔΑΣ ΜΑΛΑ-
ΚΑΣ κατάθρυπτε,
Τὸν πόδ' ἀμαρακινοῖς τὸν ἐμὸν τρίψεσι μύροισι.

Apollonius Thyanaeus in Epistolâ ap. *Philostratum* p. 300. *ἄνδρας ὑμῶν ἐθεασάμην... μαλακὰς χλανίδας ἠμφιεσμένες λεπτάς. Theopompus* Comicus ap. *Athenaeum.* Lib. I. p. 23.

— — — μετὰ ταῦτ' ἐπίνομεν,
Κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ,
Τελαμῶνος οἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη.

Lib. VIII. p. 362. A. 'Επίχαρμος, ὦ θαυμασιώτατε ἐν τοῖς Θεωροις (l. θεάροις) μέμνηται τοῦ βαλλισμε, καὶ ε μακράν ἐστι τῆς Σικελίας ἡ 'Ιταλία. 'Εν οὖν τῷ δράματι οἱ θεωροὶ καθορῶντες τὰ ἐν Πυθοῖ ἀναθήματα, καὶ περὶ ἑκάστε λέγοντες φασὶ καὶ τάδε· λέβητες χάλκεοι κρατῆρες ὁ δὲ λοιτοις † γάμαν ὑπωδέλοις καὶ λωτε † βαλλίζοντες ὅσσον χρῆμα εἴη]. Ex corruptissimis *Epicharmi* verbis haec fecit *Casaubonus*, Animadv. pag. 630. *Λέβητες χάλκεοι, κρατῆρές τε, οἱ δὲ λοιποὶ γὰ μὰν ὑπὸ δεταῖς καὶ λωτῷ βαλλίζοντες ὅσον χρῆμα ἦς. Lebetes aenei, crateraeque: caeteri autem praelucen-*

tibus facibus et praecinente tibiâ saltantes, quam erant res mirae! "Protuli," pergit *Casaubonus*, "hanc ex coniecturâ lectionem, non quod affirmemus ita scripsisse *Epicharmum*: sed vt ostendamus, propius ad veram lectionem accedi posse, quam factum esset ab interpretibus, quorum absurdas sententias nemo sanus admiserit." Puto ita scripsisse *Epicharmum:*

— — — λέβητες χάλκεοι,
Κρατῆρες, ΟΔΕΛΟΙ Θ', ΟΙΣ ΕΓΑΜΑΝ ῾ΥΠ' ΟΔΕΛΟΙΣ,
ΚΟΙΛΩι τε βαλλίζοντες, ὅσσον χρῆμ' εἴη.

Aut vera haec lectio est, aut saltem *Epicharmo* non indigna. In corruptis ὁ δὲ λοιτοῖς latent ὀδελοὶ θ' οἷς. 'Οδελός enim Aeolicum est pro ὀβελός. *Corinthus* de Dialect. p. 109. τὸ ὀβελὸς ΟΔΕΛΟΣ λέγουσι. Nullum exemplum inuenire poterat *Koen. Scholiastes* vero *Nicandr.* Theriac. 93. ΟΔΕΛΟΥ ἀντὶ τοῦ ὀβελοῦ, Δωρικῶς ἤγουν Αἰολικῶς. Proxime accedit quod e Cretensium Dialecto dedit *Hesych.* ΟΔΟΛΚΑΙ, ὀβελοί, Κρῆτες. Caeterum antiquum verbum ὀβελὸς, iam *Strattidis* aeuo obscurum (vid. *Strattis* ap. *Athen.* Lib. IX. p. 383. A.) et instrumentum ad sacra necessarium, v. *Pollux.* Lib. I. c. 1. 29. et hastam columnamque significat. *Photius* Lex. Ms. 'Οβελὸς, ὀβελισκός. Sunt hîc columnae templi,

sub cuius camarâ (κοιλῷ) saltabant. Νυμφεῖον κοῖλον notum e *Sophocl.* Antig. 1323. de voce χρῆμα multa dedit *Valkenarii* diligentia ad Phoen. p. 71. et *Toup.* ad Suid. T. III. p. 111. Caeterum βάλλιζειν Siculis et Ἰταλιώταις pro κωμάζειν usitatum. *Sophron.* ap. *Athen.* l. c. κἤπειτα λαβὼν προεῖχε, τοὶ δ' ΕΒΑΛΛΙΖΟΝ. et deinde ΒΑΛΛΙΖΟΝΤΕΣ τὸν θάλαμον σκάτους ἐνέπλησαν. Idem ap. *Demetr. Phaler.* c. 147. Σώφρων δὲ — φησί. Θᾶσαι ὅσα φύλλα καὶ κάρφεα τοὶ παῖδες τοὺς ἄνδρας ΒΑΛΛΙΖΟΝΤΙ· οἷόν περ φαντὶ φίλα τοὺς Τρῶας τὸν Αἴαντα τῷ πάλῳ. In his *Toup.* ad Suid. T. III. p. 76. rescribendum putabat: Οἷόν περ φαντὶ φίλα τοὺς Τρῶας τὸν Αἴαντα ἐν τῷ αἰγιαλῷ. Sed iam *Porson* (Ap. ad *Toup.* T. IV. p. 428.) bene vidit nihil mutandum esse, et Sophronem respicere ad rumorem de morte Aiacis, quem memorat *auctor* Argumenti ad Aiac. Sophocl. πάλῳ est pro πήλῳ. Si aliquid esset corrigendum, scriberem: τᾷ πάλῳ. Syracusani enim teste *Thom. Mag.* h. v. dicunt ἡ πηλὸς, non ὁ πηλός; et in hanc sententiam fuere *Phrynichus*, et *Diodorus Grammaticus* cuius *Eustathius* meminit ad *Hom.* pag. 1504.

Epicharmi fragmentum cum alio cohaeret excitato ab *Athenaeo* Lib. IX. p. 408. E. Ἐπίχαρμος δὲ ἐν Θεάροις εἴρηκε χειρόνιβα διὰ τούτων· κιθάρα, τρίποδες, ἅρματα, τράπεζαι χαλ-

κεῖαι, χειρόνιβα, λοιβιλέβητες χάλκειοι. Nihil hic vidit Interpres. Scribendum et distinguendum:

Κιθάρα, τρίποδες, ἅρματα, τράπεζαι ΧΑΛΚΕΑΙ,
Χειρόνιβα, ΛΟΙΒΑΣΙΑ, λέβητες ΧΑΛΚΕΟΙ.

Titulus fabulae *Epicharmeae* hoc in loco recte se habet; saepe vero Grammatici Titulos in formam vulgarem mutarunt. Fere semper enim adducunt Πύῤῥα ἢ Προμηθεὺς, Ἥβης γάμος, Γῆ καὶ Θάλασσα, quam Προμαθεὺς, Ἥβας vel Ἅβας γάμος, Γᾶ καὶ Θάλασσα. Hinc in *Aeliano* Var. Hist. Lib. XIII. c. 4. cum Hemsterhusio legendum Ἐπίχαρμος μὲν ἐν Ἥβας γάμῳ, καὶ Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ καὶ προσέτι Μώσαις. Inscriptio fabulae e quâ sumta fragmenta quae emendauimus, fuit ΘΕΑΡΟΙ, citante *Athenaeo*, Lib. III. p. 106. E. Ab antiquo enim θεάω formatum θεάορος, quod in θεωρὸς flectebant caeteri, in θεάρος Dorienses. vid. *Koen.* ad *Corinth.* p. 26. *Valck.* ad Adoniaz. p. 302.

E Fabulâ *Epicharmi* ΗΒΑΣ ΓΑΜΟΣ inscriptâ, haec excitat *Athenaeus* Lib. IX. p. 398. D. Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ, λαμβάνοντα γὰρ ὄρτυγας στρουθούς τε καὶ κορυδάλας φοινικονείμονας τέτραγας, σπερματολόγους τὲ καὶ ἀγλαὰς συκαλίδας. Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ φησιν, ἠδ' ἐρωδιοί τε πολλοὶ μακρὸν καμπυλαύχενες τέτραγές τε, καὶ σπερματολόγοι.] "In *Epi*-

charmi eclogâ perperam scribitur: *φοινικονείμονας τέτραγας*. Tolle superfluam literam et scribe: *φοινικοείμονας*· — *φοινικοείμων*, vt *μελανοείμων*, puniceâ veste indutus, id est *puniceus*; longius petitum quod placitum Dalecampio, *φοινικοκνήμονας*, neque verum censeo." Haec *Casaubonus*. (animadv. p. 683.) Fallor ne, an ita scribendum:

Λαμβάνοντα γὰρ ὄρτυγας
Στρουθούς τε, καὶ ΚΟΡΥΔΑΛΛΙΔΑΣ
ΦΟΙΝΙΚΟΥΡΟΥΣ, *τέτραγας*
Σπερματολόγους τὲ καὶ ἀγλαὰς
Συκαλίδας· — —

Trochaïci vero duo, qui partim quoque Lib. II. p. 65. occurrunt, ita scribendi:

Ἠδ' *ἐρωδιοί τε πολλοί, μακρὸν καμπυλαύχενες*
Τέτραγες, *καὶ σπερματολόγοι*. — —

Hac occasione quoque emendandus *Aristoph.* Av. 1296.

Συρακοσίῳ *δὲ* Κίττα. Μειδίας *δ' ἐκεῖ*
Ὄρτυξ *ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶδεν ὄρτυγι*
Ὑπὸ *στυφοκόμπῳ τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ*.

Brunk et *Invernizzi* ediderunt Συρακουσίῳ; *creticum* secundo loco. In verbis etiam *Eupolidis*, laudatis a Scholiasta ad h. l. legendum Συρακόσιος. Male vulgo Συρακούσιος.

Lib. VII. p. 283. E. Ἐπίχαρμος *δ' ἐν* Μούσαις (l. Μώσαις), *τὸν μὲν ἔλλοπα καταριθμεῖται*,

τὸν δὲ κάλλιχθυν ἢ καλλιώνυμον ὡς τὸν αὐτὸν ὄντα σεσίγηκεν· λέγει δὲ περὶ ἔλλοπος οὕτως, τὸν τὲ πολυτίματον ἔλλοπα, ὁ δὲ αὐτὸς, χαλκὸς ὤνιος ἕνα μόνον † καίκηνον ὁ Ζεὺς ἔλαβεν † κηκελήσατο, κατθέμεν αὐτῷ τε εἰκαίται δάμαρτι θατέρῳ.] "Locum hic descriptum, quem quidem in omnibus exemplaribus qua scriptis qua editis pessime acceptum, ita concinnamus, vt saltem oblinetur vulnus: τὸν τε πολυτίματον ἔλλοπα (ὁ δ' αὐτὸς χαλκοῦ ὤνιος) ἕνα μόνον καὶ τῆνον ὁ Ζεὺς ἔλαβεν, καὶ κελεύσατο κατθέμεν αὐτῷ τέ οἱ καὶ τᾷ δάμαρτι τᾷ γ' Ἥρᾳ. Aliter emendare non possumus vulgatam scripturam. "*Casaubonus*. Animadv. pag. 504. *Koenius* ad Corinth. p. 89. tentabat: κὴκελήσατο, παρθέμεναι αὐτὸν τέ οἱ καὶ τᾷ δάμαρτι θάτερα. Contra sensum. Ego sic locum eleganter restituendum puto:

Τόν τε πολυτίματον ἔλλοπ'
ΟΥ ΤΕ χαλκοῦ ΩΝΙΟΝ,
Ἕνα μόνον, καὶ τῆνον ὁ Ζεὺς
Ἔλαβε ΚΑιΚΕΛΗΣΑΤΟ
ΚΑΤΑΤΙΘΕΜΕΝ αὐτῷ τέ οἱ καὶ
Τᾷ δάμαρτι ΤΑΚΕΡΑι.

ἔλλοπα *Epicharmus* πολυτίματον vocat, vt *Varro*, *Ellopa multinummum*. De Chalco Siculo, vide *Bentleium* Resp. ad Boyle p. 405. κᾀκελήσατο recte dedi. Est enim καὶ ἐκελήσατο i. e. ἐκελεύσατο. Hinc *Hesychius*, Ἐκε-

λήσεν, ἐκέλευσεν. Voculae τὲ οἱ non faciunt hiatum. *Epicharmi* enim tempore spiritus asper vim consonantis habuit, et in huius poetae fragmentis, vbi Digamma locum conseruauit, exempla occurrunt manifesta. Pronuntiandum quasi esset: τὲ Fοι καὶ. Caetera sunt expedita.

Lib. V. p. 183. C. Τῶν δὲ παριαμβίδων Ἐπίχαρμος ἐν περιάλλῳ μνημονεύει οὕτως, Σεμέλα δὲ χορεύει, καὶ ὑπαλίσφιν σοφὸς κιθάρᾳ παριαμβίδας. ἁ δὲ γεγαθεῖ πυκινῶν κρεγμῶν ἀκροαζομένα.] "Quid hâc locutione contaminatius? Lego, Σεμέλα δὲ χορεύει ὑπ' αὐλόφιν καὶ κιθάρᾳ καὶ παριαμβίδεσι." *Casaub.* Animadv. p. 316. Dubito an alibi αὐλόφιν inuenies; πασσαλόφιν occurrit quidem in *Hermippi* Comici versiculo. ap. *Athen.* L. XI. p. 480. F. sed haec ratio nihil valet. Omnino totum fragmentum elusit virum doctissimum. Scribe:

— — — Σεμέλα δὲ χορεύει,
καὶ ΥΠΑιΔΕΙ ΣΦΙΝ σοφὸς ΕΝ κιθάρᾳ
Παριαμβίδας· Ἁ δὲ γεγάθει
πυκινῶν κρεγμῶν ἀκροαζομένα.

Hoc verum. Semele saltat; quod rarum est. *Schol.* Apollon. Rhod. L. I. 636. Καὶ τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος ἔγκυον αὐτὴν παρεισήγαγε θύουσαν καὶ ἐνθεαζομένην. Hinc Σεμέλας θίασον inuenies in *Eurip.* Phoen. 1743. σοφὸς ἐν κιθάρᾳ, poëta

qui et citharoedus. Cf. *Eustath.* ad Il. ό. p. 1023. *Schol.* Pind. Isthm. V, 36. γεγαθεῖν verbum, vt Grammatici notant, Siculae formae; γεγήθα certe adhibuit *Dionysius Tyrannus* in fragmento de quo infra sermo erit. Sed in *Epicharmo* vulgatam lectionem γεγάθει, praefero codd. lectioni γεγήθει.

Lib. VI. p. 235. F. Ἐπίχαρμος ἐν Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ — — ἀλλ' ἄλλος ὁ δ' ἕστηχ' ὅδε τοῦδε κατὰ πόδας τὸν ῥαδινῶς λαψῆ τὸ καὶ τοίνυν καθ' ἠνεύωνον ἀεὶ σῖτον ἀλλ' ἔμπας ὅδε ἄμυστιν ὥσπερ κύλικα πίνει τὸν βίον.] "Epicharmi verba sunt deprauatissima, nec possunt a nobis corrigi." *Casaub.* Animadv. pag. 417. Admodum equidem hic locus cruciauit viros praestantissimos; est vero ita scribendus:

Ἀλλ' ἄλλος ἕστηχ' ΩΔΕ τοῦδε κατὰ πόδας,
Τὸν ΡΑΔΙΩΣ ΛΑΨΗΤΟ, καὶ τοίνυν
ΚΑΘΩΣ
ΕΥΩΝΟΝ ἀεὶ σῖτον· ἀλλ' ἔμπας ὅδε
Ἄμυστιν ὥσπερ κύλικα πίνει τὸν βίον.

Legere quoque poteris καθά. ἀεῖ non mutaui, vide *Porson*, Praef. in Eurip. Hecub. 4. εὐώνος, vilis pretii. Hoc verbum alio quoque *Epicharmi* loco restituendum ap. *Athen.* L. VII. p. 321. E. Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ, εὔονες φάγιοι λάβρακές τε πίονες σκατοφάγοι σάλπαι βδελυχραὶ, ἀδέαι δ' ἐν τῷ θέρει. Hunc locum

minime perspectum habuere viri doctissimi. Omnino scribendum:

ΕΝΤΙ Δ'ΕΥΩΝΟΙ ΤΕ ΦΑΓΡΟΙ, λάβρακές τε πίονες
Σκατοφάγοι, σάλπαι βδελυχραὶ, ἀδέαι δ' ἐν τῷ θέρει.

Eâdem paginâ 321. C. conspicio fragmentum *Epicharmi* etiam ex Hebes nuptiis petitum, sed pari modo turpiter neglectum. Ἦ δὲ σαργῖνοι μελάνουροί τε, καὶ φίλταται ταίνιαι, λέπται μὲν, ἀδείαι δὲ (κωλίγου πυρός). Vltima verba exstant p. 325. F. Lege:

ΗΝ δὲ ΣΑΡΔΙΝΑΙ ΜΕΛΑΙΝΑΙ, μελάνουροί τε ΦΙΝΤΑΤΑΙ
Ταίνιαι, λέπται μὲν, ἀδεῖαι δὲ κὠλίγου πυρός.

Φίντατος est forma Siciliensium. *Etym. M.* p. 503, 48. rarissima haec dat: τὸ παρ' ἡμῖν φίλτατον φίντατον, καὶ δέλτα, δέντα, quae vltima non sana. Caeterum de piscibus ab *Epicharmo* memoratis consule *Houel Voyage pittoresque de Sicile*, T. I. p. 89.

Epicharmi versiculi ex Hebes nuptiis ap. *Athen.* L. VII. p. 320. D. omnium forte Siculi poetae corruptissimi sunt. Αὐτὸς ὁ ποτιδάναίων γαυλοῖς ἐν φοινικικοῖς εἰ καὶ κάλλιστος † ἄδητα τήγανος ἀγεμὼν (ἁλιεύομεν, legitur p. 319. F.) σπάρους καὶ σκάρους, τῶν οὐδὲ τὸ σκὼρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς. Sine Codd. ope

vix vnquam restituenda. *Valken.* ad Eurip. Phoen. 65. egregie quaedam sic emendauit:

Αὐτὸς ὢν Ποτειδὰν ἄγε, γαῦλος ἧς Φοινίκικος
Ἧκε κάλλιστον τάγηνον, τηγανίζέμεν σπάρυς,
Καὶ σκάρους τῶν οὐδὲ τὸ σκῶρ θεμιτὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς.

Putat vir doctissimus Ποτειδὰν Siciliense esse nomen Neptuni. *Koen* contra, ad Corinth. p. 93 tentabat:

Αὐτὸς ὁ Ποτιδὰν ἄγων γαυλοῖσιν ἐν φοινικικοῖς
Ἧκε κάλλιστον τάγηνον — — —.

Caetera vt *Valken.* Non credo Siculos vnquam dixisse ποτιδὰν vel ποτειδάν. Dores quidem ποσειδὰν ex ποσειδάων fecerunt; sed ποτιδὰν nunquam occurrit. Et cur tandem Neptuni hic mentio facta? Forte legendum:

Αὐτὸς ὁ ΠΟΤΙ ΔΑΝΕΑ ΝΑΙΩΝ, ΓΑΥΛΩι ἐν ΦΟΙΝΙΚΙΚΩι,
Ἧκε κάλλιστον τάγηνον. — —

"*Is qui mercaturae gratia proficiscitur navigio in Phoenicio adfert*, etc." Potest quoque ἧς seruari cum *Valkenario*. Formae enim ἀπῆς, ἐνῆς, ἧς pro ἀπῆν, ἐνῆν, ἦν saepe in Epicharmeis reliquiis. In Nuptiis Hebes ap. Athen. L. VII. p. 326.

Ἦν δ' ὑαινίδες τε, βούγλωσσοί τε, καὶ κίθαρος ΕΝΗΣ.

Vbi tribrachys pro trochaeo. Idem *Epicharmus* in Musis, Lib. VII. p. 319.

Οὔτε γόγγρων τις παχέων, οὔτε μυραινᾶν
ΑΠΗΣ.

Cf. *Toup.* ad *Theocr.* X. 32. *Theodoridas* Syracusanus in Analect. *Brunk.* T. II. 41.

Ἁ Μῶσα δ' αὐτῷ τᾶς Σιμωνίδα πλάτας
ΗΣ ἀποσπάραγμα.

Hesych. Γαῦλοι, τὰ ποιμενικὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα. καὶ τὰ Φοινίκικα πλοῖα γαῦλοι καλοῦνται. vide et *Ruhnk.* Auct. ad Hesych. T. I. p. 804. *Toup.* ad Hesych. T. III. p. 219. *Schol.* Aristoph. Av. 599. Γαῦλος, φοινικικὸν σκάφος. *Callimach.* Fragm. Bentl. p. 390.

Κυπρόθε Σιδόνιος με κατήγαγεν ἐνθάδε
γαῦλος.

Epicharméa, vt dixi, in toto *Athenaeo* corruptissima fragmenta. Exemplum habes in his Lib. VII. p. 277. F. Καὶ Ἐπίχαρμος δ' ἐν Σειρῆσι, πραί μὲν γ' ἀτενές ἀπ' ἀοῦς ἀφύας ἀποπυρίζομες, στρογγύλας καὶ δελφακίνας ὀπτὰ κρέα καὶ πολύπους, καὶ γλυκύν γ' ἐπ' ὧν ἐπίομες οἶνον, οἴμοιμοι τάλας περὶ σᾶμα με καλοῦσα κατίσκα λέγει φεῦ, τῶν κακῶν.] "In verbis *Epicharmi* scribo: πρωὶ μὲν γ' ἀτενὲς ἀπ' ἀοῦς ἀφύας ἀποπυρίζομες στρογγύλας, καὶ δελφάκεια γ' ὠπτάομεν κρέα, καὶ πολύπους, καὶ γλυκὺν γ' ἐπὶ τῶν ἐπίομες οἶνον. Sequentia non possum assequi, οἴμοι μοι τάλας περὶ σᾶμά με

καλοῦσα, videntur esse verba alicuius, qui doleat se abfuisse a memoratis epulis. Etiam sequentia sunt corruptissima, κατίσκα λέγει φεῦ, τῶν κακῶν. Forte, καὶ τὶς κ' ἀλέγοι, φεῦ τῶν κακῶν! ,ecquis, ait, opem ferat, ô sortem duram!" *Casaub.* Animadv. pag. 497. Equidem mihi persuasum habeo *Epicharmum* scripsisse:

Πρωΐ μὲν γ' ἀτενὲς ἀπ' ἀοῦς ἀποπυρίζομες ἀφύας
Στρογγύλας καὶ ΔΕΛΦΑΚΩΝ 'ΑΜ' ὀπτὰ κρέα καὶ ΠΟΛΥΠΟΔΑΣ,
Καὶ γλυκὺν γ' ΕΠΙ ΤΩΝ ἐπίομες οἶνον, οἴμοι μοι τάλας!
ΤΡΙΣ ΑΜΑ Μ'ΕΠΙΚΑΛΟΥΣΑ ΚΑΤΙΣΧΕΙ, καὶ λέγει φεῦ τῶν κακῶν.

Primum πρωΐ recte se habet; vide *Interpp.* ad *Suid. Piers.* ad Moerin. p. 300. *Hesych.* πρωΐ. 'Αττικώτερον τὸ ὑφέν. Cf. *Etym.* M. p. 692. 4. *Eustath.* ad Il. Σ', p. 1142. De vocabuli ἀτενὲς vi, egit *Toup.* ad Hesych. T. III. p. 268, et *Ruhnk.* ad Timaeum. p. 53, qui et hunc locum attigit. Transposuimus verba metri causa. In corrupto κατίσκα latet κατίσχει. *Neophron* Medeâ ap. *Stob.* Floril. Grot. p. 107.

— — — πῆποτ' ἐξῇξας, τάλας;
ΚΑΤΙΣΧΕ λῆμα καὶ σθένος θεοστυγές.

Pempelus Stobaei S. LXXXVII. p. 461. Εἰ δὲ τινα φᾶμα ἀμύητον ὤτων ποτικώφωσιν ΚΑΤΙΣΧΕΙ τοιῶδε λόγων, εἰδύλλεται ὡς κακοδαίμων. ἐχθρὸς πέλει καὶ ἀνδράσιν. Sic *Pempeli* locus scribendus. Vulgo male: ὡς καὶ δαίμοσιν.

Lib. VII. p. 286. B. Καὶ Ἐπίχαρμος — ἐν δὲ Μεγαρίδι, τὰς πλευρὰς οἷάν περ βάτις· τὰν δ' ὀπισθίαν ἔχησθ' ἀτενὲς οἷάν περ βάτις. τὰν δὲ κεφαλὰν ὀστέων οἷόνπερ ἔλαφος οὐ βάτις. τὰν δὲ λαπάραν σκορπίος παῖς ἐπιθαλάττιος.] "Quae e Megaride Epicharmi hic afferuntur, non carent suspicione mendi." *Casaub.* Animadv. p. 510. Locus forte ita scribendus et distinguendus:

— — — τὰν πλευρὰν οἷάν περ βάτις,
Τὰν δ' ὀπισθίαν ἔχησθ' ἄν, ἀτενὲς οἷόν περ βάτις,
Τὰν δὲ κεφαλὰν ὀστέων οἷόν περ ἔλαφος οὐ βάτις,
Τὰν δὲ λαπάραν σκορπίος, παῖς ἐπιθαλάττιός τε ὥς.

Quaedam mutaui; addidi quoque ad versum explendum τε ὥς. vide VVDD. ad *Hesych.* v. Θὴρ ὥς. et *Koen* ad Corinth. p. 210. Caeterum memorabile est βάτον et βάτιδα diuersum esse genus pisciculorum, quod ex *Aristotele* obseruauit *Hesychius.* Dialecti tantummodo discrimen ponunt *Moeris* et *Thom. Mag.*

Lib. X. p. 416. D. *Alcman.* Ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς θέρος καὶ χειμὰν, ὀπύραν τρίταν καὶ τέτρατον τὸ κρόκας. ἀλλ' εἰ μὲν ἔσθει ἐν λάδαν οὐκ ἔστι.] Corruptissimum hoc Lyrici fragmentum virum doctissimum valde exeruit. "Tentemus" ait "an ex hisce ruderibus aliqua sententia possit aedificari. Lego, ὥρας δ' ἔδηκε τρεῖς, θέρος καὶ χειμῶν' ὀπώραν τε τρίταν. καὶ τέτρατον τόγε εἶαρ. ἀλλ' εἰ μὲν ἔσθεις ἐνθάδ' ἐν γ' Ἅδου οὐκ ἐδῇ. Per continuas anni tres tempestates edere potes, aestatem hyemem et tertiam autumnum: quartam quoque ver nempe: Sed si hîc ita edis, at in orco non edes." *Casaub.* Animadv. p. 711. Contra sensum, contra metri leges. Puto scribendum:

Ὥρας δ' ἐσῆκε τρεῖς· θέρος, καὶ ΧΕΙΜΑ,
Καὶ τρίταν ὀπώραν·
Καὶ τέτρατον τ' ΗΡ, ΟΚΑ ΘΑΛΕΙ μὲν,
ΕΣΘΙΕΙΝ Δ' ΑΔΑΝ οὐκ ἔστιν.

In versu tertio veram inueni lectionem, nam verba τ' ἦρ (aut si vis ἔαρ, est enim FEAP vnde *ver* Romanorum) ὄκα θαλεῖ μὲν, non recedunt a vulgatae scripturae ductibus. Quae *Villebrunius* de hoc loco scripsit, inepta sunt. ὄκα Doriensibus proprium. Vid. *Apollon. Dyscol.* in Grammaticâ MS. ap. *Koen.* ad Corinth. p. 80. *Epicharmus* ap. *Athen.* L. XIV. p. 628. B. vbi ὄκχ' pro οὐχ' legendum. Redde:

Et tertiam tempestatem, vbi quidem omnia florent, epulari vero non licet. *Callimach.* Hymn. in Cer. 123.

Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος, καὶ χεῖμα φέροισα
ἤξει καὶ φθινόπωρον. — —

Vbi notandum φέρων veniendi verbo adiungi, quod Atticum est et elegans. *Damoxenus* ap. *Athen* L. XI. p. 648. F. ἥκει φέρων. *Polycharmus Naucratita* ap. *Eund.* L. XV. p. 676. a. ἧει φέρων. etc.

Lib. XI. p. 499. A. Καὶ Ἀλκμὰν δὲ φησι πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων ὅκα θεοῖς ἄδη πολύφανος ἑορτὰ χρύσεον ἄγγος ἔχουσα μέγαν σκύφον, οἷάτε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν, χερσὶ λεοντέου † ἐπαλαθεῖσα τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἄτρυφον ἀργύφεόντε.] Locus illustris sed inquinatissimus. Lege:

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὅκα ΘΕΟΥΣ
ἄδη ΠΟΛΥΦΑΜΟΣ ἑορτά,
Χρυσέον ἄγγος ἔχουσα, μέγαν σκύφον, οἷά τε
ποιμένες ἄνδρες ἔχουσι,
Χερσὶ ΛΕΟΝΤΕΙΟΝ ΓΑΛΑ τυρὸν ἐτύρησας
μέγαν ἀργυφεόν τε.

Sermo de Baccha. Certissimam esse emendationem nostram docet *Aristides* T. II. p. 29. *Iebb.* Ὡς ἄρα πολλή τις καὶ ἄμαχος ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ, καὶ δύναιτ' ἂν καὶ ὄνους πτεροῦν, οὐχ' ἵππους μόνον. ὥσπερ καὶ ΛΕΟΝΤΩΝ

ΓΑΛΑ ΑΜΕΛΓΕΙΝ ἀνέθηκέ τις αὐτῷ ΛΑΚΩΝΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ (Alcman.). Vides *Aristidem* totum *Alcmanis* carmen ante oculos habuisse, sed ea ad Bacchum transtulisse, quae de Baccha narrauerat poëta. θεῖσα est glossa; ἄτρυφον ortum ex ἀργύφεον, vel docta erat glossa ἄτροφον. *Hesychius:* "Ατροφος, τύρος ὁ πησσόμενος ὑπὸ Λακώνων. Vocem ἑορτὰ per *Bacchanale* reddo. Sic *Anacreon* ap. *Athen.* L. XV. p. 674. C.

— — — ἐπὶ δ' ὀφρύσι
Σελίνων στεφανίσκους θέμενοι νῦν θάλειαν
ΕΟΡΤΗΝ ἀγάγωμεν Διονύσσῳ — —

Sic distinguendum; nam inepte haec tractarunt editores *Anacreontis.* Atque haec ad emendandum *Alcmana* adnotasse suffecerit. Addo tamen alium eiusdem Lyrici locum apud *Apollonium* Lex. Homer. p. 408. ed. Tollii, quia insignis est, et nostram opem meretur. Εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάλαγγες (φάραγγες emend. *Villois.*) πρώτον ἐστὲ (πρώωνές τε emend. *Villois.*) καὶ χαράδραι. φῦλά τε ἑρπετά θ' ὅσα τρέφει μέλαινα γαῖα. θῆρες τ' ὀρεσκῷοι καὶ γένος μελισσῶν, καὶ κνώδαλα ἐν βένθεσι πορφυρῆς ἁλός· εὕδουσιν δ' οἰωνῶν φῦλα τανυπτερύγων." Reponendum videtur metrum ita:

Εὕδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
πρώνές τε καὶ χαράδραι.

Φῦλά τε ἑρπετά θ', ὅσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
θῆρές τ' ὀρεσσίκοιτοι.
Κνώδαλά θ', ὅσσ' ἔνι βένθεσι πορφυρῆς θαλάσσης
εὕδουσι καὶ οἰωνῶν
Φῦλα τανυπτερύγων, ἅμα καὶ γένος μελισσῶν.

In his metri causâ θαλάσσης dedi pro ἁλὸς, et ἅμα quod vulgo deest. Verba quoque καὶ γένος μελισσῶν quae inter ὀρεσκῷοι et καὶ κνώδαλα posita erant, genuino reddidi loco. *Apollonii* mente haerebant φῆρες ὀρεσκῷοι *Homeri* Il. λ', 268. Sed ὀρεσκῷος, ὀρεσσίκοιτος, ὀρειχοίτης, idem est. *Hesych.* Ὀρεσκῴοισιν, ὀρεσιοίκοις ἢ ὀρεσικοίτοις. Quin in *Pindari* deperditis carminibus ὀρειχτίτου συὸς legerat *Schol.* Eurip. Phoen. 689. quod receperat *H. Stephanus* Thes. L. Gr. T. II. p. 1491. A. *Valkenarius* vero in ὀρεικοίτου συὸς mutandum esse censebat.

Lib. XI. p. 460. D. Καὶ Σαπφὼ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ ἔφη, πολλὰ δ' ἀνάριθμα ποτήρια καλαίφις.] *Codex Farnes.* exhibet καλλαῖφις. *Dalecampii* emendatio, καλὴ φῆς et *Casauboni*, καλὰ ἔφη ieiunae sunt. Legendum:

Πολλὰ δ' ἀνάριθμα ΤΕ ποτήρια ΚΑΛ' ΙΦΙΑ.

Sunt enim Paeonici, quorum forma:

—́ ∪ ∪ ∪ | —́ ∪ ∪ ∪ | —́ ∪ ∪ ∪ | —́ ∪ —

Corruptissimus qui sequitur *Alcaei* locus ita se habet:

Ἐκ τῶ ποτηρίων πώνης † διννομένη παρίσδον. Haec verba plane conclamarunt viri doctissimi. Casaubonus tentabat πίοντες δειπνουμένῃ vel Δεινομένει. Scripserim paullo liberiori coniectura:

Ἐκ δὲ ποτηρίων ΠΟΝΗΡΩΣ ΔΙΝΟΜΕΝΗ
παρίσδον.

Lib. XI. p. 461. E. Ἀλλὰ μὲν ὁ Πλούταρχος ἔφη κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιήτην Πρατίναν, οὐ γᾶν. αὐλακισμὲν ἀνδρῶν, ἀλλὰ σκύφον μαστεύων κυλικηγορήσων ἔρχομαι.] *Casaubonus* Animadv. pag. 490. emendauit: οὐ γᾶς αὐλακισμένας ἐρῶν, ἀλλὰ σκ. μ. κ. ε. In Excerptis Hoeschelianis scribitur: οὐ γᾶς αὐλακισμένην ἀλλὰ σκύφον μ. Sed Epitomator, vt solet more suo, *Pratinae* locum immutauit, praecipuum illius verbum excerpisse contentus. Versus erunt perfecti si scripseris:

Οὐ ΓΑΙΑΝ ΑΥΛΑΚΙΣΜΕΝΑΝ, ἀλλὰ
σκύφον ΜΑΤΕΥΩΝ
Κυλικηγορήσων ἔρχομαι. — — —

Hesych. ματεύειν, ζητεῖν, quae Glossa etiam in *Schol. Venet.* ad Hom. Il. ξ. p. 334. De voce κυλικηγορεῖν vide *Athenaeum*, Lib. XI. p. 480.

Lib. X. pag. 411. A. Ἀλλ' ὥσπερ δειπνοῦ γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν τὸν ποιήτην δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν, ἵνα πίῃ τίς τοῦτο λαβὼν καὶ φαγὼν, ὥσπερ πιὼν χαίρει καὶ σκευασία μὴ μίη εἴη τῆς μουσικῆς, Ἀστυδά-

μας ὁ Τραγικὸς ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ, ἑταῖρε φησι Τιμόκρατες.] "Etsi non est difficile intelligere, quid sibi Athenaeus velit haec scribens: veram tamen istius loci lectionem constituere, difficillimum est." *Casaub.* Animadv. p. 700 sq. Addit alia quaedam *Casaubonus* et emendauit nonnulla, sed frustra. Nullus dubito quin locum ita, faustâ et fauente critice, rectè restituerim:

'Αλλ' ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ,
Ποικίλην εὐωχίαν
Τὸν ποιήτην δεῖ παρέχειν
Τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
Ἵνα ΠΙΝΗ τις τοῦτο λαβὼν
Καὶ φαγὼν, ὥσπερ πιὼν
ΑΝ χαίρει, καὶ σκευασία
Μὴ μίη τῆς μουσικῆς.

Locus memorabilis, e prologo ni fallor dramatis Satyrici petitus. Metri causâ dedi *πίνῃ* pro *πίῃ* et *ἂν* initio v. 7. nam viri doctissimi hic nihil viderunt. *εἴη* quod nauci non est, ortum e proximo verbo *μίη*, vel Glossa; *σκευασία* Comice dictum. *Menander* ap. *Athen.* Lib. XIV. pag. 661.

— — ἐπισημαίνεσθ' ἐὰν
ἡ σκευασία καθάριος ᾖ καὶ ποικίλη.

Lib. XI. p. 410. E. Σαπφὼ δὲ ὅταν λέγῃ ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν μελῶν πρὸς τὴν 'Αφροδίτην

χειρόμακτρα δὲ καγγόνων πορφυρᾷ, καὶ ταῦτα μὲν ἀτιμάσεις ἔπεμψα † πυφωκείας δῶρα τίμια· καγγόνων κόσμον λέγει κεφαλῆς τὰ χειρόμακτρα.] Inepte Interpres: "χειρόμακτρα temporum purpurea, an tu contemnes quae ex Phocide, munus elegans miserunt." Sed fecit quod potuit vir doctissimus. *Casaubonus* etiam de hoc loco egit, sed nullum sensum exsculpere potuit; quod dolendum. Legit enim: χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ καὶ ταῦτα μάλα τιμάεντά γ' ἔπεμψα Σαπφοῦς τεᾶς δῶρα τίμια. Etenim in *Hesychio* inuenerat πλαγγόνες κεκρύφαλοι. (cf. *Schol.* Theocr. II, 110. *Toup.* ad *Suid.* T. II. p. 145.) Reponendum forte:

ΤΑ χειρόμακτρα ΤΑΔΕ ΚΑΡΗΝΩΝ πορφυρᾶ,
Καὶ ταῦτα ΜΗΔ' ἈΤΙΜΑΣΗιΣ,
Ἔπεμψα ΣΑΠΦΩ ΚΕΙΝΑ δῶρα τίμια.

Vel potius:

Ἢ χειρόμακτρα τάδε καρήνων πορφυρᾶ·
Καὶ ταῦτα ΜΗ Μ' ΑΤΙΜΑΣΗιΣ,
Ἔπεμψα, ΠΑΦΙΑ, ΚΕΙΣΕ δῶρα τίμια.

Si vero medicina nimis violenta, v. 3. scribere poteris:

Ἔπεμψα ΤΕΤΥΦΩΚΥΙΑ δῶρα τίμια.

Quae emendatio proxime accedit ad literarum ductus. *Postquam suffimentis animum*

tuum placavi. Emendatio μή μ' ἀτιμάσῃς vera est et elegans. *Phrynichus* ap. *Priscian.* Lib. XVIII. p. 1179. Putsch.

Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν ΜΗ Μ' ΑΤΙΜΑ-
ΣΗιΣ γένῃ.

Aeschylus in Philoctete ap. *Stobaeum.*

Ὦ θάνατε Παιὰν, ΜΗ Μ' ΑΤΙΜΑΣΗιΣ
μολεῖν.

Lib. XI. p. 475. A. Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφὼ, κοινῇ δ' ἄρα πάντες καρχήσι' ἔχον καὶ ἔλειβον· ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἐσλὰ τῷ γαμβρῷ.] *Sapphûs* fragmentum habet etiam, *Macrobius* Sat. V. 21., sed ita est distinguendum:

— — Κοινῇ δ' ἄρα πάντες
Καρχήσι' ἔχον καὶ ἔλειβον,
Ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἐσλὰ
Τῷ γαμβρῷ. — —

Lib. XI. p. 463. F. Καὶ κατὰ τὴν καλὴν οὖν Σαπφὼ, ἐλθὲ Κύπρι χρυσείαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἁβροῖς συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ οἰνοχόοῦσα τούτοισι τοῖς ἑταίροις, ἐμοῖσγε καὶ σοῖς.] *Sapphûs* versiculi ita proculdubio constituendi sunt:

— — — ἐλθὲ Κύπρι
ΧΡΥΣΕΑΙΣΙΝ ἐν κυλίκεσσιν ἁβροῖς
Συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ
οἰνοχοοῦσα.
Τοῖς ἑταίροις ΠΑΣΙ ἐμοῖσγε καὶ σοῖς.

Sic *Sappho* Lib. XIII. p. 571. D. τάδε νῦν ἑταίραις ταῖς ἐμαῖς — ἀείσω.

Lib. XI. p. 469. F. Καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἡλιάσιν, ἐνθ' ἐπὶ δυσμαῖς ἴσου πατρὸς Ἡφαιστοτευχὲς δέπας, ἐν τῷ διαβάλλων πολὺν οἰδματόεντα φέρει δρόμου πόρον· οὐ δ' εἰς μελανίππου προφυγὼν ἱμερτᾶς νυκτὸς ἀμολγόν.] Haec neutiquam sana sunt. *Casaubonus* ἱμερτᾶς mutat in ἱερᾶς, nescio quâ ratione. Omnino, certissima ni fallor, repono emendatione:

Ἐνθ' ἐπὶ δυσμαῖς σοῦ πατρὸς
Ἡφαιστοτευχὲς δέπας·
Ἐν τῷ διαβάλλων πολὺν
Οἰδματόεντα φέρει δρόμον,
Οὐδ' εἰς μελανίππου προφυγὼν
Ἱμερτᾶς νυκτὸς ἀμολγόν.

Heath in Obs. in Aeschylum p. 156. tentabat:

Πολὺν οἰδματόεντα (φέρει δρομοῦ
Πόρον οὐδ' εἰς) μελανίππου προφυγὼν
Ἱμερτᾶς νυκτὸς ἀμολγόν.

"Quae vnciulis inclusi" ait "adeo corrupta sunt, vt ea absque Codicum ope restituere non mearum sit virium." Vox πόρον omnino Glossa est, quod et metrum plane facit. *Aeschyli* verba e sermone ad Phaëtontem petita, hinc ἡφαιστοτευχὲς δέπας, cf. *Schol.* Apollon. Rhod. Lib. III, 410. *Schol. Pind.* IV, 398. Pyth. Verbum δρόμος in memoriam mihi reuocat *Theodoridae* Syracusani versiculum

ap. *Athenaeum*, Lib. VII. p. 302. qui ita est scribendus:

Θύννοι ΔΕ Τ' οἰστρήσοντι Γαδείρων δρόμον.

Vulgo: Θ. τεδὴ οἰστρ. Sermo de Thynno, qui feruido cursu per mare rapitur. Simillimus est incerti poetae senarius ap. *Plutarchum* Lucullo. p. 491. F. τὴν μὲν ἀγορὰν,

Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διεστρόβει.

Vbi βολαῖος est *incitatus*. cf. *Wyttenb*. ad Plutarch. de S. N. V. p. 53. *Toup*. ad Longin. 23, 2. Commentarii instar in loca de Thynno ab *Athenaeo* excitata sunt, quae memoriae prodidit *Houel*, *Voyage Pittoresque de Sicile*, T. I. p, 44-49. Tab. XXVIII sq.

Lib. XI. p. 469 F. Στησίχορος μεν οὕτως φησὶν. Ἅλιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἐσκατέβαινε χρύσεον ὄφρα δ' Ὠκεανοῖο περάσας ἀφικηθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς, ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον παῖδάς τε φίλους· Ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα δάφναισι κατάσκιον ποσσὶ παῖς Διός. Locus à librariis male habitus. Distingue et lege:

ΑΕΛΙΟΣ δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἐσκατέβαινε
Χρύσεον, ὄφρα ΔΙ' Ὠκεανοῖο περάσας
Ἀφικηθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς,
Ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον,
Παῖδάς τε φίλους· Ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα
Δάφναισι κατάσκιον — —

Ultima verba sunt additame[illegible] [illegible] scripserat aliquis ad voc[illegible] [illegible] ad ἢ δή.

Lib. XI. p. 481. A. Φερεκ[illegible]

Ἐκ τοῦ βαλανείου γὰρ διεφ[illegible]

Ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγγ[illegible]

Παιδίσκη τέ μοι τὸ κύλι[illegible]

[illegible] κεράσασα τὴν κύλ[illegible]

[illegible] γε κεῖται γὰρ [illegible]

[illegible] ἐκ τοιαύτη[illegible]

[illegible]

De huius loci correctione [illegible] quartum v[illegible] [illegible] τὴν κ. Τουρ[illegible] [illegible] p. [illegible] ΚΕΡΑΣΩ λ[illegible] [illegible] Scribendum [illegible]

Ἐκ τοῦ βαλανείου γὰρ δι[illegible]

Ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγγ[illegible]

Παιδίσκη τέ μοι ΤΟΔΕ [illegible]

ΛΑΒΕ Ω ΚΟΡΙΣΚΗ τ[illegible]

[illegible] γε

[illegible]

[illegible] p. [illegible] B.

[illegible]

[illegible] — —

[illegible]

[illegible]

ριαννοῖ. ΤΗΝ ΚΟΤΥΛΙΣΚΗΝ ΜΗΔΑΜΩΣ. Praeterea emendatio v. 4. verissima est. *Thom. Mag.* p. 548. Κόριον, καὶ κορίδιον, καὶ ΚΟΡΙΣΚΗ, καὶ κόρη, οὐ κοράσιον. Cf. *Pollux.* Lib. II. c. 17. *Phrynich.* p. 24. *Plato* Comicus ap. *Athen.* Lib. XV. p. 665. C.

Αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις ΚΟΡΙΣΚΗ Καρικὸν
μέλος τι
Μελίζεται τοῖς συμπόταις — —.

Lib. X. pag. 417. B. Θεόφιλος — ἐν δὲ Παγκρατιαστῇ παραγαγὼν τὸν ἀθλητὴν, ὡς πολλὰ ἐσθίοντα, φησὶν,

Ἑφθῶν μὲν σχεδὸν τρεῖς μνᾶς λέγ' ἄλλο
ὀρύγχιον
Κωλῆν· πόδας τέτταρας ὑείους, ἡράκλεις,
Βοὸς δέ τρεῖς, ὄρνιθ' Ἄπολλον, λέγ' ἕτερον,
Συκῶν δύο μνᾶς ἔπιες, ἐν δὲ πόσον
Ἀκράτου δώδεκα κοτύλας, Ἀπολλόδωρε καὶ
Σαβάζιε.]

Vehementer nonnulla corrupta. Scribe et distingue:

A. — — — ἑφθῶν μὲν σχεδὸν
Τρεῖς μνᾶς. B. λέγ' ἄλλο. A. ῥυγχίον, κωλὴν,
πόδας
Τέτταρας ὑείϐς. B. Ἡράκλεις. A. βοός δὲ τρεῖς,
Ὄρνιθ'. B. Ἄπολλον· λέγ' ἕτερον. A. Συκῶν δύο
Μνᾶς. B. Ἔπιες; A. ΕΙΔΕ πόσον, ἀκράτου
δώδεκα
Κοτύλας. B. Ἀπολλόδωρε καὶ Σαβάζιε!

Vltima verba sunt additamenta vel glossae; *ποσσὶ* scripserat aliquis ad vocem *ἔβα*, et *παῖς Διὸς* ad *ὁ δέ*.

Lib. XI. p. 481. A. *Φερεκράτης Κοριαννοῖ*,

> Ἐκ τοῦ βαλανίου γὰρ διεφθορὼς ἔρχομαι,
> Ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγγα, δῶσω πιεῖν
> Γλαῖσχρόν τέ μου τὸ σίαλον, νὴ τὼ θεὼ,
> Ει λαβω † κυρίσοι τὴν κυλίσκην μηδαμῶς,
> Μικράν γε· κινεῖται γάρ εὐθὺς μοι χολὴ,
> Ἐξ οὗπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης φάρμακον.
> Εἰς τὴν ἐμὴν νῦν ἔγχεον τὴν μείζονα.]

De huius loci correctione optime meritus est *Casaubonus*; quartum vero v. ita exhibet: Θέλεις λάβω σοι τὴν κ. *Toupius* contra ad *Suid.* T. I. p. 358. ΚΕΡΑΣΩ λαβὼν σοι. — Mihi secus videtur. Scribendum:

> Ἐκ τοῦ βαλανίου γὰρ διέφθος ἔρχομαι,
> Ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγγα, δώσω πιεῖν,
> Γλίσχρόν τε μου ΤΟΔΕ σίαλον, νὴ τὼ θεὼ,
> ΛΑΒ' Ω ΚΟΡΙΣΚΗ τὴν ΚΟΤΥΛΙΣΚΗΝ μηδαμῶς,
> Μικράν γε·

Primum δώσω πιεῖν non sollicitandum. *Pherecrates* ipse, p. 480. B.

> A. Νυνὶ δ', ἀπονίζων τὴν κύλικα, ΔΩΣΩ πιεῖν.
> B. Ἀλλ' ἔγχεον. — —

Deinde κοτυλίσκη restituendum ex *Athenaeo*, p. 479. B. Κοτυλίσκη δὲ εἴρηκε Φερεκράτης ἐν Κο-

ριαννοῖ. ΤΗΝ ΚΟΤΥΛΙΣΚΗΝ ΜΗΔΑΜΩΣ. Praeterea emendatio v. 4. verissima est. *Thom. Mag.* p. 548. Κόριον, καὶ κορίδιον, καὶ ΚΟΡΙΣΚΗ, καὶ κόρη, οὐ κοράσιον. Cf. *Pollux.* Lib. II. c. 17. *Phrynich.* p. 24. *Plato* Comicus ap. *Athen.* Lib. XV. p. 665. C.

Αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις ΚΟΡΙΣΚΗ Καρικὸν μέλος τι
Μελίζεται τοῖς συμπόταις — —.

Lib. X. pag. 417. B. Θεόφιλος — ἐν δὲ Παγκρατιαστῇ παραγαγὼν τὸν ἀθλητὴν, ὡς πολλὰ ἐσθίοντα, φησὶν,

Ἑφθῶν μὲν σχεδὸν τρεῖς μνᾶς λέγ' ἄλλο ὀρύγχιον
Κωλῆν' πόδας τέτταρας ὑείους, ἡράκλεις,
Βοὸς δέ τρεῖς, ὄρνιθ' Ἄπολλον, λέγ' ἕτερον,
Συκῶν δύο μνᾶς ἔπιες, ἐν δὲ πόσον
Ἀκράτου δώδεκα κοτύλας, Ἀπολλόδωρε καὶ Σαβάζιε.]

Vehementer nonnulla corrupta. Scribe et distingue:

Α. — — — ἑφθῶν μὲν σχεδὸν
Τρεῖς μνᾶς. Β. λέγ' ἄλλο. Α. ῥυγχίον, κωλῆν, πόδας
Τέτταρας ὑείϛ. Β. Ἡράκλεις. Α. βοὸς δὲ τρεῖς,
Ὄρνιθ'. Β. Ἄπολλον' λέγ' ἕτερον. Α. Συκῶν δύο
Μνᾶς. Β. Ἔπιες; Α. ΕΙΔΕ πόσον, ἀκράτου δώδεκα
Κοτύλας. Β. Ἀπολλόδωρε καὶ Σαβάζιε!

Pro ἐν δὲ, quae verba nihil valent, dedi εἶδε: *iam vide quantum vini bibi;* ῥυγχίον *Casaubonus* bene restituit. *Lex. Coislin.* ap. *Montf.* p. 481. Ῥύγχος τὸ πρόσωπον. Ἀραρώς.

Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος εἰς ἡμᾶς στρέφει·

qui locus, ex *Ararotis* Comici Adonide sumtus, occurrit etiam ap. *Athen.* Lib. III. p. 95. E. cf. *Toup.* ad Suid. T. II. p. 141.

Lib. XI. p. 478. C. Εὔβουλος δὲ ἐν Ὀδυσσεῖ ἢ Πανόπταις· ὁ δ' ἱερεὺς εὐήγορος ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἑστὼς τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων, οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ.] Distingue:

Ὁ δ' ἱερεὺς εὐήγορος,
Ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἑστὼς
Τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων,
Οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ.

Alio modo haec tractauit *Toup.* ad Suid. T. II. p. 538. quem vide. De verbo σπένδω, cf. *Bentl.* ad Callim. Fragm. LXXXIII. *Piers.* Verisimil. p. 163 etc. Pulcherrima duo *Eubuli* fragmenta exhibet *Athenaeus* Lib. XV. p. 679. E. Καταλέγει δ' Εὔβουλος καὶ ἄλλους στεφάνους. Αἰγίδιον· σὺ δὲ τόνδε φορήσεις στέφανον πολυποίκιλον ἀνθέων γρύποτατον, χαριέστατον ὦ Ζεῦ, τὶς γὰρ αὐτὸν ἔχουσα φιλήσει; κἂν τοῖς ἑξῆς τάδε φησί.

Στεφάνους ἴσως βούλεσθε. πότερον ἑρπυλλίνους,
Ἢ μυρτίνους, ἢ τῶν διηνθημένων;
Τῶν μυρτίνων βουλόμεθα τούτων·
σὺτ' ἄλλα πώλει πάντα πλὴν τῶν μυρτίνων.]

De hoc loco multa *Casaubonus*, Animadv. p. 962. quae non ad rem. Rescribendum putabat γρίποτατον. Male. Locum ita recte restituamus:

Αἰγίδιον, σὺ δὲ τόνδε φορήσεις
Στέφανον πολυποίκιλον ἀνθέων,
Γρυπότατον χαριέστατον, ὦ Ζεῦ,
Τί γὰρ αὐτὸν ἔχουσα φιλήσεαι;

Primus et tertius versus constant e *dactylicis tetrametris catalecticis*, secundus vero et quartus, ex *anapaesticis ternariis cum iambo*. Corruit ergo *Casauboni* coniectura τίς ἄρα τὸν αὐτὸν ἔχουσαν φ.

Secundum fragmentum *Hermann* in libro de metris poet. graec. et rom. p. 161. ita emendabat:

Στεφάνους ἴσως βούλεσθε; πότερον ἑρπυλλίνους;
Ἢ μυρτίνους, ἢ τῶν τινα διηνθισμένων;
Τῶν μυρτίνων βουλόμεθα τούτων· ἀλλὰ σὺ
Τὰ γ' ἄλλα πώλει πάντα πλὴν τῶν μυρτίνων.

Versiculi vero meâ opinione ita refingendi:

A. Στεφάνους ἴσως βούλεσθε, πότερ' ἑρπυλλίνους,
Ἢ μυρτίνους, ἢ ΤΟΥΣΔΕ ΤΩΝ ΗΝΘΙΣΜΕΝΩΝ;
B. Τῶν μυρτίνων βουλόμεθα· τούτων ΑΝΘΕΩΝ
Σύ τ' ἄλλα πώλει πάντα πλὴν τῶν μυρτίνων.

πότερ' proposuerat quoque *Hermann* l. c.

Lib. IX. p. 375. F. Αἰσχύλος δὲ φησίν.

Ἐγὼ δὲ χοῖρον, καὶ μάλ' εὐθηλούμενον
Τόνδ' ἐν γναθοῦντι κριβάνῳ θήσω· τί γὰρ
Ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτιον;]

Sic bene *Aeschyli* verba restituit *Toup.* Emend. in Suid. T. III. p. 75. versu vero 3. scribendum βέλτερον. Etenim in *Aeschylo* forma βελτίων numquam occurrit, sed semper βέλτερος. vid. *S. Theb.* 337. *Suppl.* 1066. quin βέλτατος invenies in *Eumenid.* 489. *Suppl.* 1052.

Lib. IX. p. 401. F. Διονύσιος δὲ ὁ τύραννος ἐν τῷ Ἀδώνι,

Νυμφῶν ὑπὸ σπήλυγγα τὸν αὐτόστεγον
Σύαγρον ἐκβέλειον εὔθηραν κλύειν,
Ὦ πλεῖστ' ἀπαρχὰς ἀκροθινιάζομαι.]

Dionysii Tyranni versiculi ita emendandi:

ΝΥΜΦΑΝ ὑπὸ σπήλυγγα ΤΑΝ αὐτόστεγον,
Σύαγρον ἐκβέλειον, εὔθηρον ΛΥΕΙΝ
ὍΝ πλεῖστ' ἀπαρχὰς ἀκροθινιάζομαι.

Sic legendum, κλύειν nihili est. *Aeschyl.* Phorcidibus ap. *Athen.* Lib. XI. p. 402. B.

ΕΔΥ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς.

Haec verba adfert *Athenaeus*, vt ostendat Sicilienses Graecos τὸν σύαγρον, ἀσχέδωρον vocasse et *Aeschylum* qui moratus in Sicilia, verbis Σικελικαῖς non abhorruisse. *Hesychii* glossa: Ἀσχέδωρος, ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλοῖς

(vel potius Ἰταλιώταις), pertinet ad *Scirae Tarentini* locum ex Meleagro, quem ibidem p. 402. C. seruauit *Athenaeus:*

Ἔνθ' ὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βότα,
Οὔτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται.

Fuit enim *Sciras*, εἷς τῆς Ἰταλικῆς καλουμένης κωμῳδίας ποιητής. Naturâ formatam speluncam *Dionysius* vocat αὐτόστεγον, vt ὀρειγένη σπήλαια *Moschio* in *Stobaeo* Grotii. pag. 145. Caeterum egregium de curioso scribendi genere *Dionysii* tyranni iudicium, tulit vetus Grammaticus ap. *Helladium* Chrestom. p. 14.

Lib. XI. pag. 479. C. Καὶ τὰ κύμβαλα δ' Αἰσχύλος ἐν Ἠδωναῖς κοτύλας εἴρηκεν, ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλοις ὀττόβει.] *Aeschyli* locum, vnde haec petita, integrum conseruauit *Strabo*, pag. 639.

Ὁ μὲν ἐν χερσὶν βόμβηκας ἔχων τόρνυ κάματον δακτυλόδεικτον
Πίμπλησι μέλος, μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν,
Ὁ μὲν χαλκοθέοις κοτύλαις ὀττοβεῖ.
Ψαλμός δ' ἀλαλάζει.
Ταυρόφθογγοι δ' ὑπομηκῶνται πόθεν
Ἐξ ἀφανοῦς φοβέριοι μίμοι, τυμπάνυ τ' ἤχω
Ὥστ' ὑπογείυ βροντῆς φέρεται βαρυταρβής.

In his numeri sunt peruersissimi. *Iacobs* in Exercitat. Critic. T. I. p. 145. primos versus sic scribendos et distinguendos esse putat:

'Ο μὲν ἐν χερσὶ βόμβηκας ἔχων, τόρνε κάματον, δακτυλόθικτον πίμπλησι μέλος, μανίας. — —

Omnino scribendum δακτυλόθικτον, cf. *Toup.* ad Hesych. T. III. p. 556; et χαλκοδέτοις restituendum ex *Athenaeo*: sed metro non consuluit. Scribe:

'Ο μὲν ἐν χερσὶν ΒΟΜΒΥΚΑΣ ἔχων,
Τόρνου κάματον δακτυλόθικτον
Πίμπλησι μέλος, μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν.
'Ο ΔΕ χαλκοδέτοις κοτύλαις ΟΤΟΒΕΙ.
Ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει.
Ταυρόφθογγοι δ' ὑπομηκῶνται
Πόθεν ἐξ ἀφανῦς ΦΟΒΕΡΟΙ μίμοι,
ΤΥΠΑΝΟΥ τ' ἤχω ὥσθ' ὑπογείου
Βροντῆς φέρεται βαρυταρβής.

Pro ὀτοβεῖ, *Schol.* Venet. ad Hom. Il. ψ, v. 42. habet ἤχει, male. *Hesych.* ΟΤΟΒΕΙ, θορυβεῖ. cf. *Aeschyl.* Prometh. 576. τὸ ἐπαγωγὸν non sollicitandum. vid. *T. H.* ad *Aristoph.* Plut. p. 58. *Albert.* ad *Hesych.* v. 'Επαγόμενα. Alio sensu *Antiphanes* ap. *Athen.* Lib. I. p. 28. F. ὄψον ἐπαγωγὸν de cibario dixerat, quod vim habet incitandi ad venerem.

Lib. XIV. p. 625. F. 626. A. *Telestis* Selinuntii versiculi sic laudantur:

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας 'Ελλήνων ἐν αὐλοῖς
Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.

Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς
Κρέκον Λύδιον ὕμνον.]

In his versiculis ne vestigium metri. Scribe et distingue:

— — πρῶτοι παρὰ κρα-
τῆρας Ἑλλήνων ἐν αὐ-
λοῖς συνοπαδοὶ Πέλοπος
Ματρὸς ὀρείας Φρύγιον
Ἄισαν νόμον· τοί δ' ὀξυφώνοις
Πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον
Λύδιον ὕμνον.

Metro ita descripto, et singuli versiculi elegantissimi sunt, et mirificè concinnunt. Primus est *Anapaesticus monometer acatalecticus*, secundus, *Trochaïcus dimeter catalecticus*, tertius, *choriambicus dimeter*, quartus, *choriambicus dimeter*, quintus, *Iambicus dimeter hypercatalecticus*, sextus, *Trochaïcus dimeter catalecticus*, quintus denique *Adonius*. παρὰ κρατῆρας formula dicendi non sine exemplo. vid. *Pindar*. Nem. IX, 107. *Euripid.* ap. *Stob.* p. 502. 5. *Apollon. Rhod.* Lib. II. 158. *Theognis* 493, 643. cf. *Vulken.* ad Callimach. Fragm. Eleg. p. 15. Quae ex *Hymenaeo Dithyrambo Telestis* adfert *Athenaeus* Lib. XIV. p. 637. A. sic meâ opinione à pedestri sermone, cui immista, distinguenda.

Ἄλλος δ' ἄλλαν κλαγγὰν ἱεὶς,
Κερατόφωνον ἐρέθιζε μάγαδιν,

'Ἐν πενταῤῥάβδῳ χορδᾶν ἀριθμῷ,
Χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστροφῶν τάχος.

Primum caeterum *Telestis* fragmentum in memoriam mihi reuocat *Sophronis* verba Lib. XI. p. 504. B. Καὶ ὁ τοὺς Μίμους δὲ πεποιηκὼς οὓς ἀεὶ διὰ χειρὸς ἔχειν Δῦρις φησὶ, τὸν σοφὸν Πλάτωνα, λέγει που, κὴν κρατῆρι χημέσαντί τον πεπώκειμεν. Haec monstra verborum sunt. Recte vidit *Valken.* Epist. ad Roev. p. LIX. scribendum esse: κὴκεκρατῆρίχημες, ἀντὶ τȣ̃ καὶ πεπώκειμεν. Omnino *Sophron* in Mimis κὴκεκρατηρίχημες dicere poterat à receptâ inter suos consuetudine non recedens, quamquam paullo insolentius χημες posuerat pro χειμες. cf. *Koen.* ad Corinth. p. 89. Demto Dorismo glossam habet *Hesychius:* ἐκρατηρίσθημεν, ἐμεθύσθημεν. Reddenda vox, ni fallor, fragmento *Sophronis* in Scholiis ad *Nicandr.* Theriac. pag. 60. Ald. καὶ Σώφρων — ἀεὶ δὲ πρὸς φύλλοις ῥάμνου κρατιζόμεθα. Scribe: ΚΡΑΤΗΡΙΖΟΜΕΘΑ. *Eustath.* ad Hom. Tom. I. p. 1237. κρατηρίζω reddidit per προπίνω, quod verbum Atticis in vsu, vid. *Suid. Aristoph.* Thesm. 630. Nub. 787. *Etym. M.* κρατηρίζων, ἤτοι τὸν οἶνον ἐν κρατῆρι κιρνῶν, ἢ ἀπὸ τῶν κρατήρων σπένδων.

Lib. XIV. p. 617. B. Κἂν τῷ 'Ασκληπιῷ ὁ Τελεστὴς ἐδήλωσε τὴν τῶν αὐλῶν χρείαν ἐν

Ew. Wohlgebohren

Haben vor ein paar Jahren meinen ersten critischen Versuch so nachsichtsvoll aufgenommen, daß ich mich erdreiste Ihnen den ersten Band meiner Observationes in Athenaeum gehorsamst zu übersenden. Ich würde mich freuen, wenn Ihnen meine Arbeit nicht ganz mißfallen sollte. Hätten Sie die Gewogenheit mir Ihre Bedenken darüber mitzutheilen, so würde ich in den folgenden Theilen öffentlichen Gebrauch davon machen, und Ihre Güte mit dem lebhaftesten Dank erkennen. Daß Sie Mängel genug finden werden, darüber kann ich mich trösten, wenn Sie nur nicht Nachlässigkeit, Unbefangenheit und einige, wie ich glaube nicht unglückliche Einfälle, vermissen.

Ich wünschte sehr gern bald eine Rec. in Ihren gelehrten Zeitungen von meinem Buche zu lesen, theils weil es mir an einer strengen Prüfung meiner Bemerkungen von einem sachkundigen Manne gelegen ist, theils weil der Verleger, wenn der erste Band in einiger Zeit bekannt gemacht werden sollte, den zweiten Band gleich nachliefern will. Ew. Wohlgebohren würden mich durch die Erfüllung dieser Bitte unendlich verpflichten.

Es sind in meiner Arbeit manche Druckfehler geblieben, die ich am Ende des Ganzen beifügen will. Vorzüglich ist aber das Metrum eines von Hermann falsch uns-

standenen Violinis unrichtig gesetzt worden, weil es an den dazu gehörigen Zeichen mangelte; ich bin daher so frei gewesen, es mit Bezeichnung der Verse u. von meinem Exemplar abzuschreiben und es hier für Sie beizulegen.

Die Argumente des Timocles hat, wie ich aus dem Abdruck gesehen, auch Hermann in der Epistola de Vers. Satyr. behandelt. Das erste davon, V. 6. glaube ich richtiger gefasst zu haben, wenigstens hat Hermann den Witz der sich auf den Redner Hyperides bezieht und seine Liebhaberei für dialektische Eigenheiten macht, ganz verkannt. Das zweite aber ist von ihm besser hergestellt worden. Doch würden Sie hier als competenter urtheilen können.

Ich wünschte ein Mittel zu haben, Ihnen von [illegible] meine Hochachtung und meinen Dienstfeiss bezeigen zu können. Nehmen Sie indessen die Versicherung an, daß ich Sie sehr schätze und ehre, und mit der vollkommensten Hochachtung stets seyn werde

Ihr

Göttingen
d. 24 8ber.
1802.

gehorsamster Diener
J. Fiorillo.

ad pag. 120.

a/ Strophe prima.

–́ ⏑⏑ – | ́ –́ ⏑ – | ⏑́⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑⏑ – | ́ –́ ⏑ – | –́ –́ ⏑ – | ⏓
–́ – ⏑́⏑ –
–́ – ⏑́⏑ –
́ ⏑́ –́ ⏑ – | ⏑́⏑ –́ ⏑ –
–́ – –́ ⏑ | –́ – –́ ⏑ | –́ ⏓

b/ Strophe secunda.

–́ ⏑ –́ – | –́ ⏑́⏑ – | ⏑́⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑́⏑ – | –́ –́ ⏑ – | –́ –́ ⏑ – | ⏓
–́ –́ ⏑⏑
–́ –́ ⏑⏑
⏑́ ⏑́ ⏑⏑ – | ⏑́ –́ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ | ⏑́⏑⏑ –́ ⏑ | –́ ⏓ .

Das Metrum der übrigen Scolien, wovon besonders das des Harmodius abgespielt werden muß, ist meiner Meinung nach folgendes:

" " | –́ ⏑⏑ –́ | ⏑ –́ ⏑ –́ | ⏓
" " | –́ ⏑⏑ –́ | ⏑ –́ ⏑ –́ | ⏓
⏑⏑ –́ ⏑ –́ ‖ –́ ⏑⏑ ⏓
–́ ⏑⏑ – | ⏑ –́ ⏓
⏑⏑ –́ ⏑ ⏓

Hieraus werden Hr. [illegible], [illegible] sehen wie die

übrigen Kolon müssten geändert werden, u. ein wenig
Ihm vorzüglich aber kommen die Verse angesehen
haben. Hermann scheint gar nicht gewusst zu haben,
dass es ein Unterschied ist, wenn man denselben
Vers, als einen Logaödischen

$— \smile\smile | — \smile — \smile$

oder als einen Choriambischen mit einer Jambischen
catalectisch.

$— \smile\smile — | \smile — \smile$

nimmt. Der Verfasser in seiner Abhandl. über die
Kolon begeht dann, dass er die Choriamben nicht zu
den Logaöden $— \smile | \smile —$, sondern zu den Daktylen
gerechnet hat $— \smile\smile | —$. Desgleichen in einer Schrift
über die Metrik des Pindar auf viele Theile
seines Systems zurückkommen.

τούτοις, ἢ Φρύγα καλλιπνόων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα αὔδονος ἥροσε πρῶτος Δούριδος ἀντίπαλον μούσης. νομοαίολον ὀρφναὶ πνεύματος. εὔπτερον αὔραν ἀμφιπλέκων καλάμοις.] Locus corruptus, in quo emendando saepe omnes ingenii sui neruos intenderunt viri docti. vid. *Voss.* ad Catull. p. 227. *Huschke* Epistola Critica p. 47 etc. Sine dubio scripsit *Telestes:*

Ἢ Φρύγα καλλιπνόων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα
ΑΥΛΟΝ ὋΣ ΗΡΜΟΣΕ πρῶτος.
Δούριδος ἀντίπαλον Μούσης νομοαίολαν
ΟΜΦΑΝ
πνεύματος εὔπτερον αὔραν
Ἀμφιπλέκων καλάμοις. — —

In ἥροσε latet ἥρμοσε. *Aristides* de Terpandro, T. II. p. 305. Ὁ δὲ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἩΡΜΟΣΕ καὶ συνέστησε. *Iulianus* Or. II. init. Ψαλτήριον δὲ ἉΡΜΟΣΑΜΕΝΟΝ καὶ κίθαραν ᾄδειν καὶ ὑμνεῖν. Sed haec sunt nota. ἀμφιπλέκων egregie dictum. *Euripid.* Iphig. Aulid. 573.

Βάρβαρα συρίζων Φρυγίων
Αὐλῶν, Ὀλύμπου καλάμοις
Μιμήματα πλέκων·

Melanippides Lyricus apud *Athenaeum* Lib. X. pag. 429. D.

Πάντες δ' ἀπεστύγεον ὕδωρ
Τὸ πρὶν ἐόντες ἄϊδριες ΟΙΝΟΥ.

Τάχα δὲ τάχα τοὶ μὲν οὖν ΑΠΕΛΑΥΟΝ,
Τοὶ δὲ παράπληκτον χέον ὀμφάν.

Sic locus *Melanippidis* scribendus et distinguendus. Vulgo contra sensum et metrum οἴνοη et ἀπελαύοντο. Simillima sententia in *Alexidis* versiculis ap. *Athenaeum*, Lib. IV. pag. 134. A.

Ἅπαντες ὀρχοῦντ' εὐθὺς, ἢν οἴνου μόνον
Ὀσμὴν ἴδωσιν' —

Philemon, *Stobaei* Serm. LXXXVI.

Σιτάρια μικρὰ προσφέρων, οἴνου θ' ὅσον
Ὀσμήν. —

Lib. XIV. p. 616. F. Ἀλλ' ὅγε Σελινούντιος Τελεστὴς τῷ Μελανιππίδῃ ἀντικορυσσόμενος ἐν Ἀργοῖ ἔφη, (ὁ δὲ λόγος ἐστὶ περὶ τῆς Ἀθηνᾶς), ὃν σοφὸν σοφὰν λαβοῦσαν οὐκ ἐπέλπομαι, νόῳ δρυμοῖς ὀρείοις ὄργανον δῖαν Ἀθανᾶν δυσόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν, αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν, νυμφαγενεῖ χειροκτύπῳ θηρὶ Μαρσύα κλέος. τί γάρ νιν εὐηράτοιο κάλλεος ὀξὺς ἔρως ἔτειρεν. αἷ γὰρ παρθενίαν ἀγανὸν καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθώ. ὡς οὐκ ἂν εὐλαβηθείσης τὴν αἰσχρότητα τοῦ εἴδους διὰ τὴν παρθενίαν, ἑξῆς τε φησὶν, ἀλλὰ μάταν ἀναχόρευτος. ἅδε ματαιολόγων φήμα προσέπτα τὸ Ἑλλάδα μουσοπόλων, σωφὰς ἐπὶ φθόνον βροτοῖς τεχνὰς ὄνειδος. μετὰ ταῦτα δὲ ἐγκωμιάζων τὴν αὐλητικὴν λέγει, τὰν οὖν περιθειοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε σεμνᾶς δαίμονος ἀερθὲν

πνεῦμ' αἐλλοπτερύγων σὺν ἀγλαᾶνω † κύτᾶτι χειρῶν κόμψῳ δέ.] Omnia corrupta. *Vir doctus* in *Wielandii* Museo Attico T. I. p. 351. *Trochaïcos tetrametros catalecticos* latere putat, et initium fragmenti ita exhibet:

Ὂν σοφὸν σοφὰν λαβῦσαν οὐκ ἐπέλπομαι νόῳ,
Δῖαν Ἀθανᾶν ἐν δρυμοῖσιν οὐρέσιν τε συσκιοῖς,
Λύγρον αἶσχος ὀφθαλμοῖσι ἐκφοβηθεῖσαν βαλεῖν,
Ἐκ χερῶν χεροκτυπῦντι θηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.

Risimus equidem his lectis. Primum enim ὄργανον, sicut glossam, eiecit et tamen retinuit in versione Germanica, et articulum ὃν! Deinde δῖαν Ἀθανᾶν est dactylus pro trochaeo; sed dactylus in trochaicis versibus in secundo quidem pede numquam vero in primo stare poterit. vide *Dawes.* Miscell. Critic. p. 249, 293, 497. ed. *Burgess.* Caeterum non satis laudari potest modestia viri docti; quia enim intellexerat se parum valere ingenio critico, intactos reliquit versus sequentes. *Censor* contra Wielandii libri in *Ephemeridibus Ienae prodeuntibus* 1798. pag. 742. primos quatuor versus ita emendauit:

Ὂν σοφὸν σοφὰν λαβῦσαν οὐκ ἐπέλπομαι νόῳ,
[Παλλάδ'] ἐν δρυμοῖς ὀρείοις ὄργανον δυσόφθαλμον
Αἶχος ἐκφυγῦσαν [εἴδυς], αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν,
Νυμφογενεῖ χοροιτύπῳ τε φηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.

Patet vero bonum virum etiam imparem fuisse negotio emendandi. Equidem ex egregio hoc exemplo discere possunt multi, quam periculosum sit in critico flumine sine accuratâ metricae artis scientiâ natare. *Telestis* locus, eiectis iis quae librarii interpolarunt, ita est scribendus:

Λαβοῦσαν ὦν σοφὸν σοφὰν
Οὐκ ἐπέλπομαι νόῳ,
Δρυμοῖς ὀρείοις ὄργανον
Αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν,
Νυμφαγενεῖ χειροκτύπῳ
Θηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.
Τί γάρ νιν ἂν εὐεράτοιο γε κάλλεος ὀξὺς ἔρως ἔτειρεν;
Αἷ οἱ γ' ἄρ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθώ;

* * * *

Ἀλλὰ μάταν ἀχόρευτος
Ἅδε ματαιολόγων,
Φᾶμα προσέπτατο πᾶσαν
Ἑλλάδα μουσοπόλων,
Σοφᾶς ἐπίφθονον βροτοῖς τεχνᾶς ὄνειδος.

* * * *

Τὰν ὦν περιθειοτάταν Βρομίῳ,
παρέδωκε σεμνᾶς δαίμονος
Ἀερθὲν πνεῦμ' αἰολοπτερύγων
σὺν ὠκύτατι ἀγλαᾷ
Χειρῶν κόμψων. — —

Hoc verum. Verba διᾶν Ἀθανᾶν, δυσόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν sunt interpretationis causâ addita, sic quoque; ὡς οὐκ εὐλαβηθείσης τὴν αἰσχρότητα τοῦ εἴδους διὰ τὴν παρθενίαν. — Primus versus, tertius et quintus, sunt *Iambici dimetri acatalectici*, secundus vero, quartus et sextus, *Trochaïci dimetri catalectici*. v. 7 et 8. sunt *anapaestici trimetri cum iambicâ κατακλεῖδι*. v. 9 et 11. *Dactylici trimetri*. v. 10. est *Archilochius*. v. 13. *Iambicus trimeter hypercatalecticus*. v. 14. *Anapaesticus dimeter acatalecticus*. v. 15. *Iambicus dimeter acatalecticus*. Spero meam versuum distributionem assensu probatum iri omnium, qui in re metricâ aliquid valent. Pro ἀχόρευτος v. 9. legi quoque potest ἀπόρευτος aut ἀφόρητος. Emendatio Ἑλλάδα πᾶσαν verissima est. *Xenophanes*. Lib. XI. p. 368. F.

Τοῦ κλέος ΕΛΛΑΔΑ ΠΑΣΑΝ ἀφίξεται.

Menophilus Damascenus ap. *Stobaeum*. Floril. pag. 271. Grot.

— — — λύθεν δέ μοι ἅψεα πάντα,
Ἐκ κεφαλῆς εἰς ἴχνος ἀπώλετο δ' ΕΛΛΑΣ ΑΠΑΣΑ.

Nicomachus, in elegiâ de pictoribus ap. *Hephaest*. Enchir. p. 14.

Οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἂν ΕΛΛΑΔΑ ΠΑΣΑΝ Ἀπολλό —
Δωρος. — —

Et sic alibi. ὄνειδος pro κλέος. cf. *Etym. M.* p. 626, 37. *Eustath.* ad Il. ά, p. 66, 18. vbi quaedam notatu digna de hâc voce occurrunt.

Lib. XV. p. 616. F. Περὶ μὲν γὰρ αὐλῶν ὁ μὲν τὶς ἔφη τὸν Μελανιππίδην καλῶς ἐν τῷ Μαρσύᾳ διασύροντα τὴν αὐλητικὴν εἰρηκέναι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς τὰ μὲν Ἀθαναία ὄργανα ἔῤῥιψέ τε ἱερᾶς ἀπὸ χειρός εἶπέ τε, ἔῤῥετε αἴσχεα σώματι λῦμα· ἐμὲ δ᾽ ἐγὼ κακότητι δίδωμι.] Gravissima vulnera huic loci inflicta, quae non obseruarunt Interpretes, leuioribus castigandis occupati. Scribe.

— — — ΤΟΝ μὲν ΑΘΑΝΑΓ ΕΡΓΑΝΑ
Ἔῤῥιψέν Θ᾽ ἱερᾶς ἀπὸ χειρὸς
Εἶπέ τε· ἔῤῥετε αἴσχεα σώματι ΛΥΜΑΤΑ
Ἦ με δ᾽ ἐγὼ κακότητι δίδωμι;

τὸν scilicet αὐλόν. ὄργανα· respuit versus; ortum ex Ἐργάνη, cognomine Mineruae vid. *Aeschyl.* Pers. 461.

Corruptum et lacunosum est initium carminis in Dianam, Lib. XIV. pag. 636. D. Δηλοῦσθαι δ᾽ ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ᾄσματι, οὗ ἐστὶν ἀρχή. Αρτεμι σοί με τι φρὴν ἐφ᾽ ἥμερον ὕμνον ἱέναι τὲ, ὅθεν ᾆδέ τις ἀλλὰ χρυσοφανία κρέμβαλα χαλκοπάραα χερσίν. *Iacobs* in Exercitat. Critic. T. I. p. 21. legendum putat: Ἄρτεμις, ὁρμᾶται φρὴν ἐφ᾽ ἵμερον ὕμνον ἱέναι· sed sequentem versum non expedire potuit. Mihi scribendum videtur:

"Ἄρτεμι, σοί ΜΈΤΙ φρὴν ΕΠ' ΕΦΙΜΕΡΟΝ ὕμνον ΕΝΩΘΕΝ,
ἉΔ' ΕΤΙ ΧΡΥΣΟΦΑΝΗ κρέμβαλα ΧΑΛΚΟΠΑΓΗ
Χερσίν. — —

Hoc nisi fallor, elegans.

Lib. XI. p. 480. A. Κυαθὶς, κοτυλῶδες ἀγγεῖον. Σώφρων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ μίμῳ, γυναῖκες αἳ τὰν θεὸν φαντὶ ἔλεξαν ὑποκατώρυκται δὲ ἐν κυαθίδι τρίκτοι ἀλεξιφαρμάκων.] Scribendum cum *Casaubono*, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ μίμῳ Γυναῖκες, deinde τριττὺς ἀλεξιφαρμάκων. Vid. *Suid.* v. Βουθυτεῖ. conf. *Pollux.* L. V. S. 132. Forte *Theocritus* Pharmaceutriam, e mimo *Sophronéo* vnde haec petita, expresserat. *Auctor Argumenti* Id. II. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων. Cf. *Valken.* ad Adoniaz. p. 193. In *Schol.* ad Id. II. 12. occurrit praeterea: τὴν Ἑκάτην χθόνιαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων καθὰ καὶ Σώφρων· Ἥραν μιχθεῖσαν Διΐ γεννῆσαι πάρθενον ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Ἄγγελον. Fuit, ni fallor, Inscriptio Mimi Ἄγγελος. *Scholiastes Arati*, Phaen. Germanici. v. 6. "*Sophron in Mimo qui Nuncius inscribitur;*" vbi in Cod. MS. Heinsii in Bibl. Lugd. B. legitur Ἄγγελος pro *Nuncius*. Fragmenta *Sophronis* ab *Athenaeo* conseruata corruptissima sunt, et difficultas ea emendandi eo maxime

augetur, quod plane constet, esse de veteris dialecti Siculae reliquiis eiusdem analogiae cuius sunt dictiones Rheginae, Tarentinae, Syracusanae, certe Doricae, de quibus variis in locis ex *Apollodoro Atheniensi*, *Pamphilo* et *Diodoro* notat *Hesychius*. *Athenaeus* L. VII. p. 366. D. ΚΑΡΧΑΡΙΑΙ. — Σώφρων θυννοθηραῖα δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας ὁ κάτινος δῆσθε. Male haec tractarunt Interpretes. Audacter rescribo Σώφρων Θυννοθήρᾳ, ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας ἐν κάτανῳ ἐπησθίεν. Celebris fuit *Sophronis* Mimus Θυννοθήρας. *Aelian.* Lib. XV. c. 6. τὸν ἡδὺν Θυννοθήραν ὁ Σώφρων ἔγραψε. Ipse *Athenaeus* l. c. καὶ παρὰ Σώφρονι ὁ Θυννοθήρας, et Lib. VII. p. 309. C. huius piscatoris filium τὸν τοῦ Θυννοθήρα υἱόν laudat. *Etym. M.* v. ἤϊα. p. 423, 24. ὡς φησὶν Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ. cf. *Valken.* ad Adoniaz. p. 325. Idem p. 572. 43. ἐν Θυννοθήραις. ἐν κάτανῳ recte ni fallor, dedi. *Philoxenus* Cytherius Lib. XIV. p. 642. etc. ἔπειτ' ἐπενείμαν ἐν κάτανοις. Notandum κάτανος vocem Siculam esse, vnde *catinum*. ἐν κάτανῳ — ἐπησθίεν. Sic loquuntur Graeci. *Rhinthon* L. XI. p. 500. F.

Ἐν ὑστιακκῷ τε καθαρὸν
Ἐλατῆρα καθαρῶν τ' ἀλήτων
Κάλφίτων ἀπεῤῥόφεις.

Sic scribendum; ὑστιακκῷ dedi auctoritate *Hesychii*, qui vocem Ἰταλιώταις tribuit, inventam in *Diodori* γλώσσαις Ἰταλικαῖς, hinc à *Pamphilo* receptam: ἐπησθίεν ad sensum optime; vsu quoque ἐπέσθειν. *Epicharmus*, Lib. III. p. 85. D. ex emend. *Valken.* ad Adoniaz. p. 223.

Τὰ γλυκέα μὲν ἐντ' ΕΠΕΣΘΕΙΝ. —

Aristomenes, Comicus. Lib. XV. p. 658. A.

— — — — ὀστακὸν
ἀλίπαστον ἀεὶ τὸν θεράποντ' ΕΠΕΣΘΙΕΙΝ.

Pherecrates, Lib. XIV. p. 645. A.

— — — ὑπὸ τῆς ἀπληστίας
Διακόνιον ΕΠΗΣΘΕΝ ἀμφιφῶντ' ἔχων.

Aristoph. Plut. 1006.

— ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ΕΠΗΣΘΙΕΝ.

Callimach. Epigr. LI. Bentl.

— — ἄλα λιτὸν ΕΠΕΣΘΩΝ.

Athenaeus L. III. p. 87. (T. I. p. 341. *Schweigh.*) καὶ Σώφρων, Γυναικείοις·

Αἶ γα, μὰν κόγχαι, ὥσπερ αἳ κ' ἐξ ἑνὸς κελεύματος,
Κεχάναντι ἁμῖν πᾶσαι· τὸ δὲ κρῆς ἑκάστας ἐξέχει.

Recte doctissimus *Schweighaeuser* dedit κελεύματος. sic enim laudat *Sophronis* versum *Etym. M.* p. 502. Οἵγε μὴν κόχλοι ὥσπερ ἐξ ἑνὸς κελεύματος. Versiculos vero sic forte restituendos puto:

Αἴ γε μὰν κόγχαι καθώσπερ
αἴκ ἐξ ἑνὸς κελεύματος,
Κεχάναντι ἁμῖν πᾶσαι
τόδε κρῆς ἑκάστας ἐξέχει.

Dorienses tamen et κόχλος dixêre. Vid. *Theocrit.* Id. IX, 25. XXVII. 75. *Perictyone* Pythagorica ap. *Stobaeum* LXXXIII. p. 487. Κρῆς non sollicitandum. Cf. *Koen.* ad Corinth. pag. 108. Caeterum libere fateor hac occasione mihi persuasum habere, *Sophronis* mimos non prosaice sed metrice scriptos esse; certe, quae ab antiquis scriptoribus laudantur fragmenta *Sophronis* poëticum quendam characterem et rythmum prae se ferunt. »Eam sibi, obseruante *Tyrwhitto* (ad Aristotel. de poët. p. 106) posuerat *Sophron* legem, vt singula sententiarum membra in morem κώλων μετρικῶν decurrerent, eorum scilicet quae ἀπολελυμένα vocantur, poëticâ tamen analogiâ eo vsque neglectâ, vt in quolibet metro pedes alienissimos non rarò inseruerit. Proferam *Sophronéa* quaedam, quae intacta reliquit *Valkenarii* diligentia. In *Demetrio Phalereo* §. 151. haec exstant: Καὶ τὰ Σώφρωνος — — ἐπὶ τῶν γερόντων· ἐνθάδε ὢν κἠγὼ παρ' ὔμμε τοὺς ὁμότριχας ἐξορμίζομαι πλόον δοκάζων. πόντιαι γὰρ ἤδη τοῖς ταλικοῖσδε ταὶ ἄγκυραι. ὅσα τε ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἀλληγορεῖ οἷον ἐπ' ἰχθύων· σωλῆνες, γλυκύκρεον κογχύ-

λιον, χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα. Habes hic in primo fragmento Trochaïcos versiculos: Scribe,

'Ενθάδ' ὧν κἠγὼν ὔμμε τοὺς ὀμότριχας ἐξορμίζομαι, πλόον δοκάζων· πόντιαι γὰρ ἤδη
Ταλικοῖσδ' ἄγκυραι — —

Secundum fragmentum conseruauit quoque *Athenaeus* Lib. III. p. 86. (*Schweigh.* Tom. I. pag. 339.)

A. Τίνες δ' ἐντί ποκα, φίλα, ταίδε τοι
μακραὶ κόγχαι; B. Σωλῆνες θήν·
A. Τουτί γα γλυκύκρεον κογχύλιον,
χήραν γυναικῶν λίχνευμα.

[Solenes adhuc frequentissime in mensis vsurpantur. Vide *Poli* Testacea vtriusque Siciliae, T. I. p. 12, qui et *Sophronis* locum laudat; et *Memorie su i Testacei di Taranto.* pag. 41.] Deinde adfert *Demetrius Phalereus* §. 156. *Sophronis* verba: 'Επιάλης ὁ τὸν πατέρα πνίγων —, quae etiam particulam versus Trochaïci exhibent. Denique §. 156. καὶ ἀλλαχοῦ πού φησιν ἐκ τοῦ ὄνυχος γὰρ τὸν λέοντα ἔγραψεν, τορύναν ἔξεσεν, κύμινον ἔσπειρε, quae ita constituenda;

'Εξ ὄνυχος γὰρ τὸν λέοντ' ἔγραψεν, τορύναν ἔξεσεν
Κύμινον ἔσπειρεν. — —

E Piscatore *Sophronis* haec leguntur Lib. VII. p. 288. A. Βελένvος. Τούτο μέμνηται Σώφρων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ (μίμῳ) 'Αλιεύς. Τὸν ἀγριώ-

ταν βελέννῳ θελαμόνι. Sententia imperfecta. Vide *Interpp.* ad Hesych. v. *θηλαμών.* et *Toup.* ad Suid. Tom. II. p. 563. Omnino vero cum Excerptis (*Casaub.* Animadv. p. 511) legendum *Βλέννῳ. Etym. MS. βλεννὸν, τὸν νωθῆ καὶ μωρόν· Σώφρων Προμηθεῖ.* Vox *βλεννὸς* e Siciliensium sermone in priscum Romanorum transiit. *Plautus* Bacchid. V, 1.

Stulti, stolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones.

In *Etym. MS.* inuenio quoque v. *Κνυζηθμός — Σώφρων. κνύζομαι δὲ οὐδὲν ἰσχύων. ἃ δὲ ξῦσμα ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὴν ἱππάζετο, ἀντὶ τοῦ κνήθω.* Vbi notandum verbum *ἱππάζω,* quod e palaestrâ amoris est. Priora verba leguntur quoque in *Etym. M.* pag. 523. *Κνυζῶμαι οὐδὲν ἰσχύων.*, et *Eustathio* ad Od. *ξ.* pag. 1766. 33. *ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων. τουτέστι κνῶμαι. καὶ Σώφρων. βαιὰ δ' ἔξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλὴν. ἤγουν κέκνημαι.* Ex his tenebris veram lectionem sic eliciendam puto:

Κνυζῶμαι δ' οὐδὲν ἰσχύων
Βαιὰ δὲ ξῦσμα ἐκ ποδῶν,
Εἰς κεφαλὴν ἱππάζετο —.

Cf. *Schol.* ad *Aristoph.* Plut. 649. Formae *κνυζάω, κνυζέω* et *κνυζόω,* de quibus copiosus *Orion Thebanus* auctor *Etym. MS.* laudati, supersunt omnes. *Κνυζηθμὸς* occurrit quoque

in *Agathocle Babylonio* ap. *Athen.* Lib. IX. p. 376. A.

Lib. XI. Excerpta. pag. 781. in Animadv. Casaub. Φιλιππίδης. τὰ ποτήρια ἂν ἴδης τὰ παρεσκευασμένα, ἅπαντα χρυσᾶ, τρόφιμε, νὴ τὸν οὐρανὸν ὑπερήφανα. ἐγὼ μὲν ἐξέστην ἰδών. κρατῆρες ἀργυροῖ κάδοι καὶ μείζους ἐμοῦ. Scribe:

Τὰ ΠΟΤΗΡΙ' ΉΝ ἴδης παρεσκευασμένα,
Ἅπαντα χρυσᾶ, Τρόφιμε, νὴ τὸν οὐρανὸν
ΥΠΕΡΗΦΑΝΗ. ἐγὼ μὲν ἐξέστην ἰδών.
Κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι, μείζους ἐμοῦ.

Ibid. p. 783. Ἔπινον δὲ τὴν ἄμυστιν μετὰ μέλους μεμετρημένου πρὸς ὠκύτητα χρόνου. ὡς Ἀμειψίας,

Αὖλοι μοι μέλος· σὺ δ' ᾆδε πρὸς τήνδ'. ἐκπίομαι δ' ἐγώ.
Τέως αὔλει σὺ καὶ τὴν ἄμυστιν λάμβανε.
Οὐ χρὴ πολλὰ ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον.
Ἀλλ' ἐρᾶν καὶ κατεσθίειν. σὺ δὲ κάρτα φείδῃ.

Pessime haec distincta. Lege et scribe:

Α. . . . . Αὔλει μοι μέλος.
Σὺ δ' ᾆδε πρὸς τήνδ'. ἐκπίομαι δ' ἐγὼ τέως.
Αὔλει σὺ καὶ ΤΑΥΤΗΝ ἄμυστιν λάμβανε.
Β. Θνητόν γε μὴν ἄνθρωπον οὐ χρὴ πόλλ' ἔχειν.
'ΑΛΙΣ Δ' ἐρᾶν, ΜΕΝ ΕΣΤΙ, καὶ κατεσθίειν,
Α. Σὺ δὲ κάρτα φείδῃ — — —.

Versus quintus forte et ita explendus:

'ΑΛΙΣ Δ' ἐρᾷν, ΠΙΝΕΙΝ ΤΕ, καὶ κατεσθίειν.

Optime hanc sententiam expressit quoque *Philodemus* in *Analect.* Brunk. T. III. p. 144. Ibid. p. 783. ΑΚΑΤΟΣ. ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. 'Επικράτης,, κατάβαλλε τ' ἀκάτια κυλίκια αἶρου τὰ μείζω, καὶ εὐθὺ τοῦ καρχησίου ἄνελκε τὴν γραῦν τὴν νέαν δ' ἐπηυρίσας, πλήρωσον ἐντρεπῆ τε τὸν κόντον ποῦ. καὶ τοὺς κάλους ἔκλυε, καὶ χάλα πόδας. *Epicratis* versiculi ita numeris suis reddendi et scribendi:

— — Καταβάλλ' ἀκάτια κυλίκια,]
Αἶρου τὰ μείζω, Γ' εὐθὺ τοῦ καρχησίου,
Ἄνελκε τὴν γραῦν, τὴν νέαν δ' ἐπηυρίσας,
Πλήρωσον ΕΝΤΡΕΠΟΥ τε τὸν κόντον ποῦ,
Καὶ τοῦς κάλους ἔκλυε ΤΕ καὶ χάλα πόδας.

καταβάλλειν proprie de serminando adhibuêre optimi scriptores, *Menander* ap. *Stob.* Floril. Tit. LVII. cf. *Toup.* ad *Suid.* T. II. p. 455. *Xenophon*, Oecon. XII. 11. καρπὸν δ' οὔπω καταβάλλειν ὥστε φύεσθαι. item *Pollux.* II, 6. per translationem habet *Demosthenes* Or. adv. Timocr. p. 482. A. 'Αλλ' οὐδὲ σπέρμα δεῖ καταβάλλειν ἐν τῇ πόλει οὐδένα, ὦ ἄνδρες δικασταί, τοιούτων πραγμάτων. Significat tamen etiam diruere. *Teleclides* ap. *Plutarch.* in Pericle, p. 161. E. de Pericle dixit καταβάλλειν λάϊνα τείχη. Sed haec satis. Nolo enim ea

conscribere, quae in centum aliis libris pueruli, ope indicum, inuenire possunt.

Lib. XI. p. 486. F. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι, Συβαρίτιδας τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν μέθυ ἡδέως καὶ φίλως. Locus exstat quoque Lib. XII. p. 527. C. Διαβόηται δ' εἰσὶ περὶ τρυφὴν Σικελιῶταί τε καὶ Συρακούσιοι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Δαιταλεῦσιν. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτα ἐμοῦ πέμποντος, ἀλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς Συρακουσίων τράπεζαν Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκλ . . . . καίναν.] Locus corruptissimus à *Brunkio* T. III. p. 238, prorsus neglectus. Versiculi ita certo certius instaurandi sunt:

Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ΤΑΥΤ' ἐμοῦ Γ' ΕΙΠΟΝΤΟΣ· ἀλλὰ μᾶλλον
Πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν ΚΑΛΩΣ Συρακουσίων τράπεζας,
Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν
Κυλικῶν ΜΕΘ' ΗΔΕΟΣ ΕΝ ΦΙΛΟΙΣ. —

Sunt *Iambici trimetri catalectici, cum anacrusi* διχρόνῳ *in quolibet metro*. Pro ταῦτα ἐμοῦ πέμποντος, dedi ταῦτ' ἐμοῦ γ' εἰπόντος. Omnino πέμποντος ferri potest, sed sensum non satis video. In fine verba emendaui vt potui. ἐν pro μέτα. *Eurip.* Electr. 321. καὶ Σκῆπτρ' ΕΝ οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει. *Ion.* 1185. ΕΝ δ' ἄκροισι βὰς ποσί. *Hypsipyl.* fragm. 2. ΕΝ

πεύκαισι Παρνασσὸν κάτα Πηδᾷ χορεύων. et sic centies. vid. *Xenophon* Memor. III, 9. Syracusiae mensae, sunt *Siculae dapes*, *Horatii*. Od. III, i. 19. vbi vid. *Mitscherlich*. *Hesych*. ΣΥΡΑΚΟΣΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ. πολυτελής. *Maximus Tyrius* Diss. III. p. 21. Ἡ Σαρδαναπάλου τρυφὴ, καὶ ἡ Μεδικὴ χλιδὴ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἁβρότης, καὶ ΤΡΑΠΕΖΑΙ ΣΙΚΕΛΑΙ, καὶ ὀρχήσεις Συβαριτικαὶ, — οὐχ ἡδονῆς ἔργα, ἀλλὰ τέχνης καὶ λόγου. Conferendi denique cum *Aristophane*, *Philyllii* Comici versiculi Lib. XI. p. 487. C. qui sic distinguendi:

Πάντα γὰρ ἦν μετ' ἀνδρῶν
Μειρακίων πινόντων,
Ὁμοῦ δ' ἄλλων γραϊδίων
Μεγάλαισιν οἴνου χαίροντα λεπασταῖς.

Aristophanes, in Cocalo. Lib. XI. pag. 478. D. (Brunk T. III. p. 209.)

— — — ἄλλαι
Ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν κεράμειον
Κοτύλαισιν μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον,
Ὑπ' ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου. — —

Sic locus scribendus quod partim vidit *Toup*. Emend. in Suid. T. III. p. 72. Errauit vero, credens vltima verba ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου, *Scholiastae* vel *Athenaei* verba

esse. Exciderat nempe vocula ὑπὸ; ἀκράτου vero interpretatio est οἴνου μέλανος.

Lib. XV. p. 666. D. Plato Comicus:

Πρὸς κότταβον παίζειν, ἕως ἂν σφῷν ἐγὼ
Τὸ δεῖπνον ἐσκευάσω πάνυ βϐλομαι,
Ἀλλ' ἄνεμος ἐστάλεις θυΐαν παῖς θεὸν
Φέρε τὴν θυΐαν, αἴρ' ὕδωρ ποτήρια
Παράθετε.

Iacobs in Animadv. Critic. pag. 186. versum tertium grauissime in mendo cubantem, sic restituendum putabat:

Ἀλλ' ἄγε, δὸς ὡς τάχιστα θυΐαν παιατικὸν,
Φέρε τὴν θυΐαν. — —

In *Wielandii* Museo Attico, contra (T. III. P. 3. p. 488.) sic exhibet:

Ἀλλ' ἄγε, δὸς ὡς τάχος θυείαν, παῖ, θέων.
Φέρε τὴν θυείαν. — —

Vitio tamen tautologiae laborant versiculi. Alia tentabat *Huschke* Analect. Critic. in Anthol. Gr. p. 148. Scribendum puto:

Ἀλλ' ἄνεμος ΩΣ ΣΤΑΛΕΙΣ ΘΥΙΣΟΝ,
παῖ, θέων
Φέρε τὴν θυείαν. — —

vel σταλεὶς ΘΥΙΕ. *Sed venti instar currens adporta* etc. Formula dicendi nota; exempla in centum aliis libris inuenies. Non solum

θυείαν et θυΐαν, verum etiam θυείδιον, θυΐδιον, θυΐς dixêre antiqui. Vid. *Hemsterh.* ad *Polluc.* X, 103. Raram formam *Damocrates* habet ap. *Galenum* de Antid. II. πάλιν λέανον, ὡς γενέσθ' ἐν φάρμακον, ἐκ τῆς θυΐδος εἰς ὑαλοῦν ἀγγεῖον. Hac occasione et corrigendum *Anacreontis* fragmentum, L. X. p. 427. E. Καθάπερ καὶ ὁ Ἀνακρέων ὁ Τήϊος πεποίηκε Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων. Vocem δαΐζων mendosam esse *Casaubonus* obseruauit, sed non sanare potuit. *Iacobs*, l. c. p. 485, legendum credidit: δίκων. Ni fallor scripserat *Anacreon*, ΠΑΙΖΩΝ. Caeterum pertinet huc *Hesychii* Glossa: ΑΓΚΥΛΗ ΧΕΙΡ. ἀπηγκυλωμένη καὶ συνεστραμμένη εἰς ἀποκοτταβισμόν. Male corrigit *Toup.* ad Hesych. T. IV. p. 6. εἰς ἀκοντισμόν.

Lib. IX. p. 402. E. Ἀντιφάνης — ἐν δὲ Κύκλωπι φησὶ, τῶν χερσαίων δ' ὑμῖν ἥξει παρ' ἐμοῦ ταυτὶ βοῦς ἀγελαῖος, τράγος ὑλιβάτης, αἲξ οὐρανία, κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας, ὗς οὐ τομίας, δέλφαξ, δασύπους, ἔριφοι, τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς ξηρὸς, τυρὸς κοπτὸς, τυρὸς ξυστὸς, τυρὸς τμητὸς, τυρὸς πηκτός.] "Quaerendum nobis (Antiphanes) reliquit, quid appellaret capram coelestem, sed et contradicet sibi ipse Cyclops: qui postquam χερσαίους cibos promisisset, οὐρανίαν αἶγα exhibeat. An igitur Comicus scripserat αἲξ δὲ Σκυρία. De capris Scyriis res vulgata." *Casaub.* Animadv. p. 687. Viro

doctissimo fraudi fuit vox οὐρανία, quae nullum hic sensum habere potest. Occurrit quidem in *Photii* Lex. MS. Οὐρανία αἴξ, ᾗ οἱ εὐχόμενοι παντῶς ἐπετύγχανον. ἴσως διὰ τό τὴν σελήνην αὐτῇ ἐποχεῖσθαι. Κρατῖνος Χείρωσιν,

— — — αἴξ οὐρανία.

Sed haec obseruatio vulgatam in *Antiphane* lectionem non defendere potest. Rescribo totum locum, vt mihi videtur, certissime:

Τῶν χερσαίων δ' ὑμῖν ἥξει παρ' ἐμοῦ ταυτὶ
Βοῦς ἀγελαῖος, τράγος ΥΛΙΒΑΤΑΣ, αἴξ
ΟΥΡΙΒΟΤΑΣ,
Κριὸς τομίας, καπρὸς ἐκτομίας, ὗς οὐ τομίας,
Δέλφαξ, δασύπους, ἔριφοι. . . . .
Τυρὸς χλωρὸς, τυρὸς ξηρὸς, τυρὸς κοπτὸς,
Τυρὸς ξυστὸς, τυρὸς τμητὸς, τυρὸς πηκτός.

Pro ὑλιβάτας, legendum quoque αιγιβάτης vel ὑλιβότας. Vox ὑλιβάτας restituenda etiam in *Anaxilae* comici loco e dramate Circe inscripto. Lib. IX. p. 374. F. Καὶ Ἀναξίλας δ' ἐν Κίρκῃ ἀρσενικῶς εἴρηκε τὸν δέλφακα, καὶ ἐπὶ τοῦ τελείου τέθεικε τοὔνομα, εἴπων, τοὺς μὲν ὀρεινόμους ὑμῶν ποίησει. δέλφακας ἀλιβάτους, τοὺς δὲ πάνθηρας ἄλλους ἀγρώστας, λύκους, λέοντας. Bene *Casaub.* ὑλιβάτας dedit, sed numeros versuum neglexit. Distingue:

Τοὺς μὲν ὀρεινόμους ὑμῶν ποιήσει
Δέλφακας ὑλιβάτας
Τοὺς δὲ πάνθηρας, ἄλλους ἀγρώ-
στας λύκους, λέοντας.

Lib. IX. p. 396. D. Ἀλκαῖος Παλαίστρᾳ. ὁ δεῖ γὰρ αὐτὸς ἐστιν εἴτι γρίξομαι. ὧν σοι λέγω πλέον τι γαληθηνῦ ὑός.] *Toupius* Emend. in Suid. T. III. p. 17. emendauit:

Οἶδεν γὰρ αὐτὸς, εἴ τι γρύξομαι μόνον,
Ὧν σοι λέγω πλέον τι γαλαθηνῦ ὑός.

Omnia bene praeter vltima verba, in quibus hiatus turpis. Scribe γαλαθηνῆς ὑός. Hoc *Porson* (append. ad *Toup.* T. IV. p. 499.) quoque vidit. *Suidas.* Ὗς — ὗς λέγεται ἐπὶ θηλείας, ΣΥΣ δὲ ἐπὶ ἀῤῥενός. *Arist.* Plut. 1116.

— — — εἶτα ΤΗΝ ὙΝ.

Idem Ecclesiaz. 37.

Ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρεσμένης ὙΟΣ.

Aeschylus ap. *Athen.* Lib. IX. p. 375.

Θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὙΟΣ.

Cap. II.

Athenaeus Lib. XV. pag. 674. Σαπφὼ δ' ἁπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς, λέγουσα τάδε. σὺ δὲ στεφάνοις ὤδικα παρθέσθ' ἐραταῖς φόβαισι ὅρπακας ἀννήτω συνέῤῥαις ἀπαλλαγείσῃ χερσίν· εὐάνθεα γὰρ πέλεται, καὶ χάρις τε μάκαιρα μᾶλλον προτέρηνα στεφανώτοισι δαπυστρέφονται. ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς παραγγέλλει, στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας.] "Adeamus ad stabulum ipsum Augiae: sic appellarim iure verba Sapphûs, quae statim recitantur hoc modo: Σὺ δὲ κτλ. — Omnia inquinata, sani nihil. Sed bene nobis consuluit *Athenaeus*, qui lepidissimae poetriae mentem suis verbis nobis indicauit. — Lege igitur. Σὺ δὲ στεφάνους Δωρίκα πάρθεόγ' ἐραταῖς φόβαισιν, ὅρπακας ἀνήτω δρέψαις' ἀπαλαῖσι χερσίν. εὐάνθεα γὰρ πέλεται, κεχαρισμένα τε μάκαρσι μᾶλλον τά γ' ἱερεῖα, ἀστεφανώτους δ' ἀποστρέφονται. Adiuti sumus à doctissimis viris *Scaligero* et *Cantero* in restitutione huius plane conclamati loci." *Casaubon.* Animadv. p. 954. Nemo veram lectionem vidit; et *Villebrunii* stuporem non satis mirari possum. Omnino *Sapphus* fragmen-

tum ex Anapaesticis trimetris hypercatalecticis constat, quorum forma haec est:

⏑⏑ | –́ ⏑⏑ | –́ ⏑⏑ | –́ ⏑

et sic forte restituendum:

Σὺ δ' ΕΠΙΣΤΕΦΑΝΟΥ Σ' Ω ΔΙΡΚΑ,
ΠΑΡΘΕΣ Τ' ΕΡΑΤΑΙΣΙ φόβαισι
῞Ορπακας ΑΝΗΤΩΝ ΑΒΡΑΙΣ
ΑΠΑΛΑΙΣ Τ', ῾Α Γ' ΕΙΣΗι, χερσίν·
Εὐάνθεα γὰρ πέλεται, καὶ
ΧΑΡΙΕΝΤΑ ΜΑΚΑΡΣΙ ΓΕ μᾶλλον
ΠΡΟΤΕΡΕΙ ΤΕ ΜΕΝ· ΑΣΤΕΦΑΝΩΤΟΙ
ΑΥΤΟΙΣΙ Δ' ΑΦΥΣΤΕΡΕΟΝΤΙ.

In versu tertio magis forte ad literarum ductus accedit:

— —´ἀνήτω· ἐν ἀβραῖς.

Et deinde:

῞Απτ' ἄλλ' ἄγε —
— γὰρ πέλεται κῦν.

Sed medicina a Codd. MSS. exspectanda. στεφανώτοισι e Glossâ ortum. *Koen.* ad Corinth. p. 275, e corruptae lectionis vestigiis ἀποστρέφονται, dedit Aeolicum ἀπυστρέφονται. Sed haec emendatio non magni momenti est. Ad *Sapphus* verba respicit *Schol.* Theocr. VII, 63. Εἶδος ἄνθους τὸ ἄνηθον· ἀνηθίνους δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ.

Lib. XIII. p. 601. B. Totum fere aureum antiquitatis monumentum, carmen nempe

Ibyci conseruauit *Athenaeus.* Καὶ ὁ Ῥηγῖνος δὲ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέκραγεν, ἦρι μὲν αἵτε Κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων κῆπος ἀκήρατος, αἵ τ' οἰνανθίδες αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν οἰναρέοις θαλέθουσιν· ἐμοὶ δ' ἔρως οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν τὲ ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων θρηΐκιοις βορέας αἴσσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλέαις μανίαις ἐρεμνὸς ἐθάμβησε κραταιὸς παιδόθεν φυλάσσει ἡμετέρας φρένας. Locum intactum reliquit *Casaubonus.* Ni fallor *Ibyci* carminis alteram partem habet *Scholiast. Platonis* p. 40. *Ruhnk.* Ἔρως αὖτέ με (αὖτ' ἐμὲ *Siebenkees.*) κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακερὰ (τακεροῖς *Siebenkees.*) ὄμμασι δερκόμενος, κηλήμασι παντοδαποῖς εἰς ἄπειρα δίκτυα Κύπριδος βάλλει. ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον, ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλόφορος ποτὶ γήραϊ ἀσκῶν (ἀεκῶν *Siebenkees.*) σὺν ὄχεσι θοοῖς (συνόχεσι θοαῖς *Siebenkees.*) εἰς ἅμιλλαν ἔβα.' Ex his locis ab *Athenaeo* et *Scholiasta* seruatis, integrum carmen *Ibyci*, quod ipse amor purpureo ore poëtae dictasse videtur, emendatum adscribam:

Ἦρι μὲν αἵτε Κυδώνιαι
Μηλίδες ἀρδόμεναι ΡΟΑΙΣ
Ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
Κῆπος ἀκήρατος, αἵ τ' οἰνανθίδες
Αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑπ' ἔρνεσιν

Οἰναρέοις θαλέθουσιν· ἐμοὶ δ᾽ ἔρως
Οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν.
ΩΣΤΕ ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
Θρηΐκιος Βορέας ἀΐσσων
Παρὰ Κύπριδος, ἀζαλέαις
Μανίαισιν ΕΡΩΣ ΕΜ᾽ ἐθάμ-
βησε, κραταιὸς παιδόθεν φυ-
λάσσων ἡμετέρας φρένας. —
Αὖτ᾽ ἐμὲ, κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακερὰ
Ὄμμασι δερκόμενος, κηλήμασι παντοδαποῖς
Ἐς ΑΠΕΙΡΙΤΑ δίκτυα Κύπρι-
δος βάλλει. Ἦ μὰν τρομέω, νιν ἐπερχόμενον,
Ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γή-
ρᾳ ἀέκων σὺν ΟΧΕΥΣΙ θοοῖς ἐς ἅμιλ-
λαν ἔβα.

Dedi v. 2. ἀρδόμεναι ῥοαῖς, sensu postulante. *Sositheus* in Lytiersâ, in *Schol. Theocr.* Casaub. Lectt. p. 104. Reisk.

Ἔπειτ᾽ ἀγὼν ἔθηκε Μαιάνδρου ΡΟΑΙΣ
Καρπεύματ᾽ εὖ ΑΡΔΕΥΤΑ, δαψιλεῖ πόνῳ.

Grammaticus MS. Ἀρδεύειν παρ᾽ Ἀντιφάνει μόνῳ· ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ἄρδειν οὐκ ἀρδεύειν λέγουσιν· Quae obseruatio forte vera. Certe ἄρδειν in *Aeschylo*, *Herodoto*, *Xenophonte*, *Platone*, *Aristophane* occurrit, nunquam vero forma recentiorum, ἀρδεύειν. In *Antiphanis* Thamyrâ ap. *Athen.* Lib. VII. p. 300. C. inuenies ποταμὸς κατάρδων. Pro τε, v. 8. ad ver-

sum explendum scripsi ὥστε, et Θρηΐκιος B. quae verissima est emendatio. Cf. *Toup.* ad Suid. T. I. p. 292. *Sappho* ait quoque amorem mentem perturbare, venti instar qui montanis incidit arboribus: ὁ ἔρως ἐτίναξε τὰς φρένας, ὡς ἄνεμος κατ' ὄρος δρυσὶν ἐμπεσών. Vid. *Max. Tyr.* Diss. VIII. p. 94. *Davis.* In verbo ἐρέμνος, cuius sensum non video, latet ΕΡΩΣ' ΕΜ'; et hanc ob causam eieci ἔρως initio secundi loci. Memorabilis est interpretatio verborum ἀζαλέαις μανίαις in *Etym. M.* p. 151, 46. v. Ἀσαλής. Ἀσαλής, ἡ, ἄφροντις, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα. σάλη γὰρ ἡ φροντίς. ἀσαλὴς ὁ ἀμέριμνος. Αἰσχύλος,

— ἀσαλὴς μανία —

οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλόδωρος. (in Commentario in *Sophronem*, cf. *Athen.* Lib. VII. p. 281. D. *Eustath.* ad Il. Σ', 1226. 37.) καὶ γὰρ ἀσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ. De hoc loco nonnulla obseruauit *Valk.* ad Adoniaz. p. 204. *Ibyci* vero locum omisit. Lectu digna dedit quoque *H. Steph.* Thes. L. G. T. III. p. 737, 738. Pro ἀπείριτα δίκτυα legendum etiam:

Εἰς ἀπερείσια δίκτυα Κύπρι-
δος — —.

Caeterum ἀπείριτον θάμβος simillima significatione adhibuit *Menophilus* Damascenus ap. *Stobaeum*, S. LXIII. p. 407 etc.

Lib. XIII. p. 561. A. Ἐν οἷς τινες καὶ ἐμνημόνευσαν τοῦ σκηνικοῦ φιλοσόφου Εὐριπίδου ᾀσμάτων, ὧν ἦν καὶ τάδε. Παίδευμα δ' ἔρως σοφίας ἀρετῆς πλεῖστον ὑπάρχειν καὶ προσομιλεῖν, οὗτος ὁ δαίμων πάντων ἥδιστος ἔφυ θνητοῖς. καὶ γὰρ ἄλυπον τέρψιν τιν ἔχων, εἰς ἐλπίδ' ἄγει τοῖς δ' ἀτελέστοις τῶν τοῦ δὲ πόνων μήτε συνείην χωρὶς τ' ἀγρίων ναίοιμι τρόπων. τό δ' ἐρᾶν προλέγω τοῖσι νέοισι μή ποτε φεύγειν χρῆσθαι δ' ὀρθῶς ὅταν ἔλθῃ.] *Euripidis* carmen tractarunt *Musgravë* et *Valkenarius* Diatrib. p. 240. Nihil quidem quoad sensum intricati habet pulcherrimus locus; splendidius vero lucescet magisque mouebit affectum, si versus eo reponantur, quo flagitat metrica ars. Distingue:

Παίδευμα δ' Ἔρως σοφίας, ἀρετῆς,
Πλεῖστον ὑπάρχει·
Καὶ πρὸς ὁμιλεῖν
Οὗτος ὁ δαίμων
Πάντων ἥδιστος ἔφυ θνητοῖς.
Καὶ γὰρ ἄλυπον
Τέρψιν τιν' ἔχων, εἰς ἐλπίδ' ἄγει·
Τοῖς δ' ἀτελέστοις
Τῶν τοῦδε πόνων
Μήτε συνείην
Χωρίς τ' ἀγρίων
Ναίοιμι τρόπων· τὸ δ' ἐρᾶν προλέγω
Τοῖσι νέοισι
Μήποτε φεύγειν
Χρῆσθαι δ' ὀρθῶς, ὅταν ἔλθῃ.

Ibid. p. 564. F. *Ibyci* versiculos adfert *Athenaeus.* Εὐρύαλε γλυκέων χαρίτων θάλλος καλλικόμων μελέδημα. σὲ μὲν Κύπρις ἅτ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι τρέψαν. Distingue et scribe:

Ὦ Εὐρύαλε, γλυκέων χαρίτων
  Θάλλος, καὶ καλλικόμων μελέδημα.
Σὲ μὲν Κύπρις ἅτ' ἀγανοβλέφαρος
  Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι τρέψαν.

Aut lege v. 2.

Θάλλος, ΚΑΛΛΙΠΛΟΚΑΜΩΝ μελέδημα.

θάλλος in sensu figurato raro in Tragicis. Vid. *Valken.* ad *Eurip.* Phoen. 98. saepe vero in aliis poetis. *Hedylus*, in Anthol. Gr. L. VI. pag. 559.

— — — ἦν γὰρ ἐρώτων
Χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιον τὶ ΘΑΛΟΣ.

Orpheus, Hymn. in Proserp. 5.

— — — Δηοῦς ΘΑΛΟΣ ἁγνόν.

Haec vox reddenda forte *Philoxeni* versiculis e Cyclope, eadem pag. laudatis, F. Ὦ καλλιπρόσωπε, χρυσεοβόστρυχε Γάλατεια, χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτων. Lege:

Ὦ καλλιπρόσωπε
  χρυσεοβόστρυχε Γάλατεια
  χαριτόφωνε, ΘΑΛΛΟΣ ἐρώτων.

De Dithyrambo *Philoxeni* infra sermo erit. *Primus versiculus* est *Ionicus à maiore di-*

meter brachycatalecticus, *secundus*, *Choriambicus dimeter hypercatalecticus*, in secundâ sede, primâ longâ solutâ, *tertius*, *Choriambicus dimeter hypercatalecticus*, in primâ sede, primâ longâ solutâ. E. *Licymnio Chio* eadem p. 564. C. pulcherrima haec adfert *Athenaeus*. *Λικύμνιος δὲ ὁ Χῖος τὸν ὕπνον φήσας ἐρᾷν τοῦ Ἐνδυμίωνος, οὐδὲ καθεύδοντος αὐτοῦ καταλύπτειν τοὺς ὀφθαλμοῦς, ἀλλ' ἀναπεπταμένων τῶν βλεφάρων κοιμίζειν τὸν ἐρώμενον· ὅπως διαπαντὸς ἀπολαύῃ τῆς τοῦ θεωρεῖν ἡδονῆς. λέγει δ' οὕτως, Ὕπνος δὲ χαίρων ὀμμάτων αὐγαῖς ἀναπεπταμένοις ὄσσοις ἐκοίμιζε κοῦρος.* Rescribo certissima coniectura:

Ὕπνος δὲ χαίρων ὀμμάτων, αὐγαῖς ἐκοίμιζεν ΚΟΡΟΝ.

Verba *ἀναπεπταμένοις ὄσσοις* spuria sunt, et in textum illata ex ora libri, cui addita fuerunt à diligente quodam *Athenaei* lectore, qui mos erat medii aeui. Simili caeterum modo Theoxeni sui *ἀκτίνας ὄσσων μαρμαριζοίσας* laudat *Pindarus*. Ibid. p. 564. D. Pergit *Athenaeus*: *καὶ ἡ Σαπφὼ δὲ πρὸς τὸν ὑπερβαλλόντως θαυμαζόμενον τὴν μορφὴν, καὶ καλὸν εἶναι νομιζόμενον, φησὶ, στᾶθι κἄντα φίλος, καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις ἀμπέτασον χάριν.* Lege:

Στᾶθι κἄντα φίλος, καὶ τὰν ἐπ' ΟΣΣ' *ἀμπέτασον χάριν.*

Est enim ὅσσ' pro ὅσσε; χάρις, diuina pulchritudo. Vid. *Ruhnk.* ad *Tim.* Lex. Plat. p. 274.

E *Sapphûs* carminibus ibid. p. 599. D. haec nobiscum communicauit *Athenaeus*: καὶ τὴν Σαπφὼ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα φησὶν εἰπεῖν, κείνων ὦ χρυσόθρονε μοῦσα εἴνασπες, ὕμνον ἐκ τᾶς καλλιγύναικος, ἐσθλᾶς ὁ τήϊος χώρας ὅσ' ἀείδε τερπνῶς πρέσβυς ἀγλαός. ὅτι δὲ ἐπὶ ἔστι Σαπφοῦς τοῦτο τὸ ᾆσμα παντίπου δῆλον. Locus quem non intellexerunt Interpretes ita scribendus et distinguendus:

Κεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ' ΕΝΙΣΠΕΣ
Ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
Τήϊος χώρας,' ὃν ἀείδε τερπνῶς
Πρέσβυς ἀγλαός.

Sequenti pagina, 600. F. *Alcmanis* versiculos conspicio male distinctos: Ερως με δ' αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει. De sententiâ et verbis monuit *Casaubonus*. Scribe:

Ἔρως ⏑ —
με δ' αὖτε Κύπριδος
ἕκατι γλυκὺς κατείβων
καρδίαν ἰαίνει.

Deinde, p. 601. A. λέγει δ' οὕτως περὶ αὐτῆς, τοῦθ' ἀδείαν Μοῦσαν, ἔδειξε δῶρον μάκαιρα παρθένῳ ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα. Scribe:

Τοῦθ' ἀδεῖαν Μοῖσαν, ἔδειξε
Δῶρον μακαίρᾳ παρθένῳ,
Ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

Lib. XI. p. 480. C. Καὶ τῶν μὲν Ἀττικῶν μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖσδε, ὦ Θρασύβουλ' ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον, ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπόταισί τε γλυκερὸν καὶ Διονύσοιο καρπῷ, καὶ κυλίκεσσιν Ἀθηναιεῦσι κέντρον.] *Hermann*, in Collect. Fragm. Pindaric. ed. *Heyne*, p. 26, metrum sic constituit:

Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
Τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη
Συμπόταισίν τε γλυκερὸν,
Καὶ Διωνύσοιο καρπῷ
Καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίοισι κέντρον.

Sed locus iste ita scribendus est:

Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν
Ὄχημ' ἀοιδᾶν τοῦτο πέμπω
Μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη
Συμπόταισίν τε γλυκερὸν,
Καὶ Διονύσοιο καρπῷ
Καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον.

Pindari fragmentum seruatum ab *Herodiano*, in *Diatrib.* II. *Anecdot. Villois.* p. 95. ἰάχει βαρυφθέγκτ' ἀν' ἀγέλαν λέοντων, tam corruptum est, vt nihil intelligas. Sed verissimâ emendatione rescribo:

Ἰάχει ΒΑΡΥΦΘΕΓΚΤΑΝ ΑΓΕΛΑΙ
λέοντων.

Librarii enim non intelligebant *schema Pindaricum*, vt vocatur. Vid. *Hermann*, Comment. de metris Pindari, p. 248. *Ibyci* lyrici locus qui etiam apud *Herodianum* exstat, p. 96 ita est legendus:

Τᾶμος ἄϋπνος κλυτὸς ὄρθρος κεν ἐγείρησιν ἀηδόνας.

Addidi *κεν*, ad versum explendum; *ἐγείρησι* monente *Herodiano*, pro *ἐγείρῃ* positum, quod est dialecti *Rheginorum*. Cf. *Valk.* ad Adoniaz. p. 254. *ἔχησι* pro *ἔχει* et *νόησι* pro *νόει*, quasi exempla *σχήματος Ἰβυκείου* aut *Ῥηγίνων*, inuenies ap. *Etym. M.* v. *παμφαίνησι*. *Νόησι* laudat praeterea *Eustath.* ad Odyss. *ή*. p. 1176, 61. ed. Rom. ad quem locum respexit *Valken.* l. c. qui tamen male excitat *Eustath.* ad Il. *ή*.

Lib. XI. p. 481. A. *Καὶ Ἀλκαῖος, πίνωμεν, τι τὸν λύχνον ἀμμένομεν, δάκτυλος ἁμέρα. καδδ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις αἴ τα ποικίλλης, οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς λαθικήθεα ἀνθρώποισιν ἔδωκεν, ἔγχεαι, κέρνα, ἕνα καὶ πλείους.* Legitur locus etiam corruptus, Lib. X. p. 430. D. *Πίνωμεν, τι τὸν λύχνον; δάκτυλος ἁμέρα, καδδ' ἀνάειρε κυλίχναις μεγάλαις, αἱ τὰ ποικίλα. οἶνος γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικάδε' ἀνθρώποισιν ἔδωκεν· εγχεε κιρνὰς ἕνα καὶ δύο πλέαις κἀκκεφαλᾶς δ' ἄτερα τὰν ἑτέραν κύλιξ ὠθείτο.]* Versus Lyrici corrupti

sunt, quod vidit *Casaubonus*, sed medelam non inuenit. Scribendum videtur:

Πίνωμεν· τὶ λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.
Κάδδ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις ΑΙΜΑΤΑ ποικίλα,
Οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικήδεα,
'Ανθρώποισιν ΕΔΩΚ'. ἔγχεε ΚΙΡΝΑΙΣ ἕνα καὶ δύο
ΠΛΕΙΟΥΣ. κἂκ κεφαλᾶς δ' ἄτερα ΜΕΝ ταν Δ' ἑτέραν κύλιξ
'Ωθείτο, — — —.

Ita scribendus videtur iste locus, qui viros doctissimos frustra exercuit. *αἵματα* sunt vina, vario colore, sanguineo, flauo, *ποικίλα*. Caetera perspicua sunt. *κιρναὶς* adhibuit quoque *Alcaeus* ap. *Athen.* Lib. XI. p. 430. B.

Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μεν τιθεὶς
Πῦρ, ἐν δὲ ΚΙΡΝΑΙΣ οἶνον ἀφαιδέως
Μελιχρὸν.

κυλίχνη et *κυλίχνια* habet *Athenaeus* l. c. p. 480. A. Ἀχαῖος ἐν Ἀλκμαίωνι ἀντὶ τοῦ κυλίκας παραγώγως, κυλιχνίδας εἴρηκε. In *Etym. M.* ad vocem *κυλίχναι*, occurrit *κυλιχνίδες*. Cf. *Toup.* ad *Suid.* T. I. p. 548.

Lib. XI. p. 490. E. Καὶ Σιμωνίδης δὲ τὰς πλειάδας πελειάδας εἴρηκεν ἐν τούτοις. Δίδω τι δ' εὖ τέσ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς. ἔτικτε δ' Ἄτλας ἑπτὰ ἰοπλοκά-

μων φίλαν θυγατέρων τὰν ἔξοχον εἶδος, αἳ καλέονται πελειάδες οὐράνιαι.] "*Simonidis* locus vbi Peliadas appellauit, quas alii Pliadas vel Pleiadas, propter Doricae dialecti vsurpationem praue scriptus est. Lego Δίδωτι δ' αὐτὸς Ἑρμᾶς, ἐναγώνιος Μαίας εὐπλοκάμου παῖς. ἔτικτε δ' Ἄτλας ἑπτὰ ἰοπλοκάμως θυγατέρας, τᾶν ἔξοχον εἶδος, αἳ καλέονται πελειάδες οὐράνιαι." *Casaub.* p. 813. Scribendum vtique et distinguendum:

— — δίδωτι δ' εὖ τέσ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος
Μαίας εὐπλοκαμοῖο παῖς.
Ἔτικτε δ' Ἄτλας ἑπτὰ ἰοπλοκάμων φίλαν
Θυγατέρων τὰν ἔξοχον
Εἶδος, αἳ καλέονται
Πελειάδες οὐράνιαι —.

Forte quoque v. 1. legendum αὐτὰς, aut simile quid.

Lib. X. p. 453. C. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος Καλλίας, (ἐζητοῦμεν γὰρ ἔτι πρότερον περὶ αὐτοῦ), μικρὸν ἔμπροσθεν γενόμενος τοῖς χρόνοις Στράττιδος, ἐποίησε τὴν καλουμένην γραμματικὴν θεωρίαν οὕτω διατάξας. πρόλογος μὲν αὐτῆς ἐστίν ἐκ τῶν στοιχείων, ὃν χρὴ λέγειν ἐκ τῶν στοιχείων κατὰ τὰς πάσας γραφὰς (l. ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΣ), καὶ τὴν τελευτὴν καταστροφικῶς ποιουμένους εἰς τ' ἄλφᾶ βῆτα γάμμᾶ δέλτα ἦτα θῆτα. (θεοῦ γὰρ εἶγε) ἰῶτᾶ καππᾶ λάμβδᾶ

μῦ νῦ ξῦ τό οῦ πῖ ῥ ῶ σῖγμα ταῦ ῦ φῖ χῖ τε τῷ ψῖ εἰς τὸ ῶ. ὁ χορὸς δὲ γυναικῶν ἐκ τῶν σὺν δύο πεποιημένος αὐτῷ ἐστὶν ἔμμετρος ἅμα καὶ μεμελοπεποιημένος τόνδε τόν τρόπον. Βῆτα *ἄλφα βᾶ, βῆτα ἒ βε̃, βῆτα ἦ βῆ, βῆτα ἰῶτα βῖ, βῆτα ὂ βο̃ βῆτα ῦ βῦ βῆτα ῶ βῶ.* Καὶ *πάλιν ἐν ἀντιστρόφῳ τοῦ μέλους καὶ τοῦ μέτρου, γάμμα ἄλφα, γάμμα ἒ, γάμμα ἦ, γάμμα ἰῶτα, γάμμα ὂ, γάμμα ῦ, γάμμα ῶ. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν συλλαβῶν ὁμοίως ἕκαστος τό τε μέτρον καὶ τὸ μέλος ἐν ἀντιστρόφοις ἔχουσι πᾶσαι ταὐτον.*] 'Ex corruptissimis his verbis et sententiis, miras viri doctissimi fecerunt historias. Scripserat *Callias* Tragoediam Grammaticam (*γραμματικὴν τραγῳδίαν*) teste *Athenaeo* p. 448, 453, 276 etc. sed artificium poetae in ea componenda non adsequuti sunt Interpretes. Omnino *Prologus* constabat ex Alphabeto Graeco, Chorus mulierum vero ex omnibus literis Alphabeti, cum vocalibus coniunctis. Hoc patet e loco ex *Athenaeo* descripto; quare initium Tragoediae sic restituere possumus:

A.

PROLOGVS.

Paragraphe I.

Ἄλφα, *βῆτα, γάμμα, δέλτ᾽ εἶ, ζῆτα, ἦτα,*
Θῆτα, *ἰῶτα, κάππα, λάμβδα, μῦ, νῦ, ξῖ, οὖ,*
Πῖ, *ῥῶ, σῖγμα, ταῦ, ὖ, φῖ, χῖ, ψῖ, ὦ, ἄλφα.*

Paragraphe II.

Βῆτα, γάμμα, δέλτ' εἶ, ζῆτα, ἦτα, θῆτα,
Ἰῶτα, κάππα, λάμβδα, μῦ, νῦ, ξῖ, οὖ, πῖ, ῥῶ,
Σῖγμα, ταῦ, ὖ, φῖ, χῖ, ψῖ, ὦ, ἄλφα, βῆτα.

Et sic porro:

B.

MVLIERVM CHORVS.

Strophe I.

Βῆτ' ἄλφα βὰ, βῆτ' ἒ βὲ, βῆτ' ἦ βὴ,
Βῆτ' ἰῶτα βὶ, βῆτ' ὂ βὸ, βῆτ' ὖ βὺ, βῆτ' ὦ βώ.

Antistrophe II.

Γάμμ' ἄλφα γὰ, γάμμ' ἒ γὲ, γάμμ' ἦ γὴ,
Γάμμ' ἰῶτα γὶ, γάμμ' ὂ γὸ, γάμμ' ὖ γὺ,
γάμμ' ὦ γώ.

Strophe III.

Δέλτ' ἄλφα δὰ, δέλτ' ἒ δὲ, δέλτ' ἦ δὴ,
Δέλτ' ἰῶτα δὶ, δέλτ' ὂ δὸ, δέλτ' ὖ δὺ,
δέλτ' ὦ δώ.

Et sic per totum Alphabetum. Ex his quae dedi emaculandus *Athenaeus*. Pergit deinde sic: — Διόπερ οἱ λοιποὶ τὰς ἀντιστρόφους ἀπὸ τούτου παρεδέχοντο πάντες, ὡς ἔοικεν εἰς τὰς τραγῳδίας καὶ μετὰ τὸν χορὸν εἰσάγειν πάλιν ἐκ τῶν φωνηέντων ῥῆσιν, οὕτως ἣν δεῖ κατὰ τὰς παραγραφὰς ὁμοίως τοῖς πρόσθεν λέγοντα διαιρεῖν ἵν' τοῦ ποιήσαντος ὑπόκρισις σώζηται κατὰ τὴν δύναμιν. ἄλφα μόνον ὦ γυναῖκες εἶτε δεύτερον μόνον λέγειν χρὴ καὶ τρίτον μόνον γ' ἐρεῖς εἶτ' ἄρα φήσω τὸ τέταρτον ταῦ μόνον

ἰῶτα πέμπτον οὔ τὸ θ᾽ ἕκτον ῦ· μόνον λέγε. λοίσθιον δὲ φανῶ σοι τὸ ω̃ τῶν ἑπτὰ φωνῶν, ἑπτὰ δ᾽ ἐν μέτροις μόνον. καὶ τοῦτο λέξασα, εἶτα δὶς αὐτὴ λαλεῖ. *Calliae* versus ita *Casaubonus* emendauit:

A. Ἄλφα πρῶτον ὦ γυναῖκες, εἶ τὸ δεύτερον μόνον
Χρὴ λέγειν· τρίτον δὲ μόνον οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ᾽ Ἧτ᾽ ἐρεῖς.
B. Ἆρα φήσω καὶ τὸ τέταρτον αὖ μόνον; A. Οὐκ ἰῶτα γοῦν.
B. Τί δὲ τὸ πέμπτον; A. Πέμπτον; Οὐ. τὸ δ᾽ ἑκτὸν Ὕ μόνον λέγε.
Λοίσθιον Ὦ τῶν ἑπτὰ φωνῶν, ἑπτὰ δ᾽ ἐν μέτροις μόνον.

Sed sensum loci non perspexit vir praestantissimus. R. *Dawesius*, quod miror, probavit *Casauboni* emendationes, versum vero tertium et vltimum, pessime contra metri leges peccantem, sic refingit:

Ἆρα φήσω καὶ μόνον τὸ τέταρτον; Οὐκ' Ἰῶτα γοῦν
Λοίσθι᾽ Ὦ —

Miscell. Critic. p. 12. Contra *Dawesium* nonnulla monuit *Tyrwhittus* in Addendis ad Miscell. Critic. p. 350. quae hic addam: "*Calliae* versus quosdam — describit atque emendat *Dawesius*. — Haec autem quicunque sine praeiudicio perlegerit, videbit opinor, Athe-

naei verba, quae viri docti in quinque *Trochaicos* versus omnibus tormentis admotis cogere moliti sunt, in sex versus *Iambicos* sponte distribui posse. Sic:

Ἄλφα μόνον, ὦ γυναῖκες, ΕΙ τε δεύτερον
Μόνον λέγειν χρή· καὶ τρίτον μόνον γ' ἐρεῖς.
ΗΤ· ἆρα φήσω καὶ τὸ τέταρτον αὖ μόνον
ΙΩΤΑ· πέμπτον ΟΥ, τόθ' ἕκτον Υ μόνον
Λέγε· λοίσθιον δὲ σοι μόνον φωνῶ τὸ Ω
Τῶν ἑπτὰ φωνῶν· ἑπτὰ δ' ἐν μέτροις μόνον.

In his vix litera mutata est, nisi in v. 3. et 5. in quorum primo καὶ ex emendatione Casauboni recepi, in altero μόνον inserui, tam sensu quam metro postulante. Per μόνον autem vocalem, nec *simpliciter nominandum vt sonat*, neque μονοσυλλαβον cum *Dawesio* intelligo, sed *solam per se enunciandam*. In recensendis scilicet vocalibus, vnam quamque sigillatim et per se efferendam esse monet, qui loquitur, quisquis ille est. Nam duos hic loqui mihi minus probabile videtur: adeoque in v. 3. pro φησω libenter legerem φησεις, vel sic φημι σοι τοτ." *Villebrunii* emendationes, quamquam non vnum calamum in iis scribendis momordisse videtur, ineptissimae sunt. Veram omnino puto *Tyrwhitti* versuum distributionem, in singulis vero aliter sentimus. Latet sine dubio Dialogus Vocalium et mulierum, quare locum sic a me emendatum adponam:

C.

DIALOGUS VOCALIUM ATQUE MULIERUM.

Vocales. Ἄλφα μόνον, ὦ γυναῖκες, Εἶ τ. δεύτερον,
Μόνον λέγειν χρὴ, καὶ τρίτον μόνον γ' ἐρεῖς
Ἦτ' *Mulieres.* Ἆρα φήσω τότε τέταρτον αὖ μόνον
Ἰῶτα; *Vocales.* Πέμπτον Οὖ μόνον, τὸ θ' ἕκτον Ὗ
Μόνον γε. *Mulieres.* Λοίσθιον δὲ σοι φωνῶ τότ' Ὦ
Τῶν ἑπτὰ φωνῶν, ἑπτὰ δ' ἐν μέτροις μόνον.

Meliora dabunt acutiores.

Lib. X. p. 455. a. Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως, ὡς ὁ Κλέαρχος φησὶν, εἰς τὸν Πᾶνα ποίημα τοιοῦτόν ἐστιν· τῶν ποδῶν, ἕκαστος ὅλοις ὀνόμασι περιειλημμένος ἔχει τοὺς πόδας, οἷον· Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον ναίονθ' ὁδὸς θηρονόμε Πὰν χθόν' Ἀρκάδων, κλήσω γραφῇ τῇδε σοφῇ, πάγκλυτ' ἔπη συνθεὶς ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφοῖς κλύειν, μουσοπόλε θὴρ κηροχίτωνος μείλιγμ' ἱεὶς, καὶ τὰ λοιπὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. τούτων δ' ἕκαστον τῶν ποδῶν, ὡς ἂν τῇ τάξει θῇς, τὸ αὐτὸν μέτρον ἀποδώσει οὕτως· σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον, σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις. καὶ ὅτι τῶν ποδῶν ἕκαστός ἐστι δεκαγράμματος (l. ἐνδεκαγράμματος). De

artificio *Castorionis Solensis* vide *Casaub.* Carmen ita emendandum et numeris suis restituendum:

Σὲ ΤΗΝ βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον
Ναίονθ' ΟΔΟΙΣ, θηρονόμε Πὰν, χθὸν Ἀρκάδων,
Κλήσω γραφῇ τῇδ' ΕΝ σοφῇ, πάγκλυτ' ἔπη
Συνθεὶς, ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφοῖς ΛΥΕΙΝ,
ΜΩΣΟΠΟΛΕ θὴρ, ΚΕΡΟΥΧΕ ΤΟΔΕ μείλιγμ' ἱείς.

Nihil verius hac emendatione. Libri omnes in vltimo versu dant Κηροχίτωνος. Vocem κηροχίτων habet quidem *Antipater* in *Anthol. Graeca*, Lib. VI. p. 561; sed hic latet cognomen Panos, κεροῦχος, epitheton, quod bene quadrat; sic Pan χρυσόκερως in versiculis ap. *Hephaest.* p. 33.

Lib. XI. p. 476. E. Φιλόξενος δὲ ὁ Κυθήριος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ φησὶν, ἔπινε τὸ νεκτάρεον πόμα ἐν χρυσαῖς προτομαῖς τε ἄλλων κεράτων· ἔβρεχον δὲ κατὰ μικρόν.] Distingue et lege:

— — Ἔπινε τὸ νεκτάρεον
ΠΩΜ' ἐν χρυσαῖς προτομαῖς τε
Ἄλλων κεράτων· ἔβρεχον δὲ
Κατὰ μικρὸν. — —

Persuasum mihi habeo cum *Porsono*, Atticis poëtis vocem πόμα prorsus incognitam fuisse.

"Multa" ait (ad Hecub. 396) "sunt loca in quibus metrum πῶμα flagitet, nullum vbi πόμα postulet, pauca vbi admittat." Omnino in *Sophocl.* Philoct. 714. πόματος legitur, sed fallitur *Brunk.* Chori versiculi male ibi sunt constituti, tamen legendum πώματος, nam in antistropha respondent syllabae — θαῖς ἵν' ὁ —. In *Aeschyl.* Suppl. 1034. Sept. Theb. 308. *Porson* recte dedit πωμάτων pro πομάτων, vnde corruit *Musgravii* emendatio in *Eurip.* Hippol. 561. qui e corruptis *Aeschyli* verbis, Ὦ πόμα Δίρκας pro στόμα in *Euripidis* textum intromittere voluit. In *Aeschyl.* Eumenid. 257. πόματος δυσπότου conseruauit *Hermann*; *Porson* vero qui Iambicum ibi systema adhibuit, πώματος. In *Euripid.* Hippol. 209. legendum cum *Valkenario* et *Marklando*:

Πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνίδος,
Καθαρῶν ὑδάτων πῶμ' ἀρυσαίμαν;

"Vt vsitatius" inquit *Valken.* "cum *Marklando* etiam praetulerim πῶμ' ἀρυσαίμαν." Haec ratio nihil valet; sed tollendus tribrachys qui metrum iugulat. Ἔκπομα male adhuc in nonnullis poetarum locis restat. Sic in *Eubuli* versiculis ap. *Athen.* L. XI. p. 467. C. Μνημονεύει δὲ τοῦ γραμματικοῦ ἐκπώματος, ὡς οὕτως καλουμένου Εὔβουλος ἐν Νεοττίδι οὕτως, μισῶ κάκιστον γραμματικὸν ἔκπομα † εἶατ' ἄρ'

ὡς ὅμοιον οὐ μὸς υἱὸς ᾤχετ' ἔχων Φίαλιον. Haec intacta reliquit *Casaubonus*. Scribendum vero:

— — — Μισῶ
Κάκιστον ἐπιγραμματικὸν ἐκπῶμ' εἶθ' ἄρ' ἦν
'Ως ὅμοιον οὗμος υἱὸς εἶχε Φίαλιον.

Forte exciderunt nonnulla, nam ᾤχετ' ἔχων formula dicendi elegans. *Theocr.* Id. XXII, 167. *Callimach.* Fragm. p. 261. Valk. ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ; Sed ἔκπωμα semper cum ω. vid. *Ion* Tragicus in Agamemnone ap. *Athen.* Lib. XI. pag. 568. In *Euripid.* Bacch. 279. legendum πῶμ' εὗρε. Cf. Iphig. Taur. 959. Cycl. 123. 139. vbi πόμα nullum locum habere poterit. Ion. 1053, 1214, 1218, 1231, 1235. Fragm. inc. 14 etc.

Philoxenus cuius fragmentum emendatum dedi, est *Cytherius*, qui magnam sibi famam duobus carminibus comparauit, quorum vnum Κύκλωψ, alterum Δεῖπνον inscriptum erat. Vide *Phaniam* ap. *Athen.* Lib. I. p. 6. cuius verba integriora exstant in *Suida* v. Φιλόξενος. Credo Cyclopa ad Dithyrambos esse referendum, sed personas inter se loquutas esse, vt in mimis Sophroneis. Putat *Toupius* ad Theocrit. XX, 25. (T. II. pag. 402 ed. Wart.) plenam operis inscriptionem fuisse ΚΥΚΛΩΨ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑ, quare *Philoxenus* nunc ἐν Κύκλωπι nunc ἐν Γαλατείᾳ laudatur. *Aelianus* Var. Hist. Lib. XII. c. 44.

carmen hoc τῶν ἑαυτοῦ μήλων τὸ κάλλιστον appellat. *Grotius* in Excerpt. p. 866, e Cyclope *Philoxeni* hunc versum adfert:

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ.

Hic versus sine auctoris nomine laudatur ab *Athen.* Lib. VIII. p. 362. A. *Zenob.* II, 16. et *Diogen.* II, 22. At hi duo scriptores addunt, verba esse Cyclopis ad Vlyssem, ἐν Κύκλωπος aut Κύκλωπι δράματι. *Suidas* tamen in not. ad *Prouerb. Iamb.* memoriae prodidit, e Chamaeleonis nempe deperdito de Satyris libro, desumptum esse versiculum ἐξ Ἀριστίου Κύκλωπος, et in Lexico, v. Ἀριστίου Κύκλωψ, versum illum et auctorem laudat *Aristiam* Satyrographum. Ἀπώλ. τ. ο., αὕτη δὲ ἡ παροιμία γέγονεν ἐκ τοῦ Ἀριστίου Κύκλωπος, ὡς φησὶν Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων. Versum adcurate illustrauit *Toup.* Emend. in Suid. T. II. p. 477. Alter versiculus quem e Cyclopa laudat *Grotius* l. c. desumptus e *Zenobio*, V, 45. qui carmen δρᾶμα vocat, et *Diogeniano* VII, 19. Ita se habet:

Οἵῳ μ' ὁ Δαίμων τέρατι συγκατεῖρξεν;

Verba sunt Vlyssis cauernâ à Polyphemo inclusi: *Grotius* vt Iambum sanum redderet, emendauit συγκαθείρξατο, quam emendationem recepit *Gatacker* Adv. Misc. posth. p. 522. Forma actiua recte se habet. *Ananias* Siculus

ap. *Athen.* Lib. III. p. 78. F. (vel *Hipponax*, teste *Stobaeo*, S. XCV. p. 519. *Gesn.*)

Εἴ τις καθεῖρξε χρυσὸν ἐν δόμοις πολλόν.

Euripid. Bacch. 618.

Πρὸς φάτναις δὲ ταῦρον εὑρὼν, οὗ καθεῖρξ' ἡμᾶς ἄγων.

et v. 509.

Χώρει καθεῖρξατ' αὐτὸν ἱππικαῖς πέλας φάτναισιν.

T. H. ad *Xenoph. Ephes.* in *Miscell.* Observ. T. VI. p. 303, putat versum corruptum, et vt fieret *Trimeter*, voculam addidit ἂν, συγκατεῖρξεν ἄν. Sed nullam video necessitatem, catalecticum mutandi in acatalecticum. De hoc versiculo iudicium quoque tulit *Valken.* ad *Eurip.* Hippol. 1389. p. 314. "Versus fertur ex Euripidis Andromedâ:

Οἴῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκατῴκισεν.

quod ibi vulgatur συγκατεῖρξεν alteri forsan adscriptum fuerat, vt interpretamentum." — "συγκαθείρξατο, Graecis, quibus nostra debemus monumenta, non opinor in vsu fuisse, quâ in re saepe peccant correctores." Memorabile vero est, *Casaubonum* ad *Athen.* Lib. III. p. 203. ex *Euripidis* Andromedâ, versum laudare hunc:

Οἴῳ μ' ὁ δαίμων θηρίῳ ξυνῴκισεν.

quem etiam sub *Euripidis* nomine exhibuerunt *Gatack.* Adv. Critic. p. 522. *Barnes.* add.

ad *Eurip.* Fragm. *Valk.* ad *Eurip.* Hippol. 1389. et *Beck*, add. ad *Musgrav.* Fr. sed quâ auctoritate nescio, nam minime auctorem qui conseruauit, laudarunt. Caeterum *Theognetus* Comicus ap. *Athen.* Lib. III. p. 104. versiculum, parodiâ expressit:

— — — οὐδεὶς πώποτε
Ταύτην λαβὼν ἀπώλεσ᾽, ὦ τάλας ἐγὼ
Οἵῳ μ᾽ ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν.

Ex *Euripidis* Alcmaeone, παῖδα μοι ξυνοικίσας adfert *Suid.* v. Πένθερα. E Cyclope *Philoxeni* desumpta forte particula versiculi ap. *Athen.* Lib. II. p. 35. ὁ δὲ Κυθήριος Φιλόξενος λέγει, εὐῤῥείτας οἶνος πάμφωνος, vbi vide Interpp. Simillimam sententiam expresserat *Alcaeus* in *Schol. Lycophr.* 212. Οἶνος γὰρ ἀνθρώποισι δίοπθρον ἦν. De argumento Dramatis admodum pauca monuere *Schol.* Theocr. Id. XII, 1. *Aristoph.* Plut. 88-92. vbi vide *T. H.* conf. *Ruhnk.* ad *Hermesianactis* Eleg. v. 70. Epist. Critic. pag. 295. In versiculis ab *Athenaeo* Lib. XIII. p. 564. F. conseruatis, et supra p. 70, emendatis latent verba Polyphemi ad Galateam. Ex opere *Philoxeni* Δεῖπνον inscripto reliquiae in multis locis *Athenaei* supersunt. Videtur carmen post coenam decantatum, ad risum mouendum, nam quomodo tabula sit instruenda lepidissime docuit. Ni fallor, fere integrum carmen conseruauit *Athenaeus.*

Initium Tabulae descriptum L. IV. p. 146. F. — p. 147. F. qui locus cum alio Lib. XI. p. 409. E. cohaeret, nam verba:

Τῆνα μὲν ἐξαπαείρεον
Δμῶες. ἔπειτα δὲ παῖδες
Νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χεῖρος, —

iterum initio longi fragmenti occurrunt. Finis Tabulae est Lib. XI. p. 489. B; Possis sic legere:

Κάλαις θάλλοντες ὥραις
Ἀμυγδαλίδες μαλακόφλοιαι
Ἂν τετρώκατε παισὶν, ἀδυεδῆ κάρυα,
Ἀλλά τε ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν ὀλβιόπλουτον,
Πόσις δ' ἐπεραίνετο, κότταβοί τε λογοί τε πυκινοί.
Ἔνθα τι καινὸν ἐλέχθη
Κομψὸν ἀθυρμάτιον, καὶ ἐθαύμασαν αὐτὸ· Ἔπειτα
Ἤνησαν.

Caeterum difficillima omnium sunt fragmenta in *Athenaeo*, quare et *Casaubonus* ad Lib. IV. p. 470. haec ait: "Constat nobis e lectione (Philoxeni) poëtam mira ingenii lasciuiâ conviuium fictum à se, *fictis vocibus planeque insolentibus* descripsisse. Ludicra enim fuit res tota et ridicule à faceto poëtâ descripta. Quare mirum non est obscura haec esse, vt interea de mendis nihil dicam. Nos et emendandi laborem omnem *inanem* censemus,

quis enim ratione se assecuturum speret, quod sine ratione et τοῦ γελοίου μόνον χάριν bambalio aliquis effutierit." Haec recte *Casaubonus*, qui et ne verbum quidem ad illustranda loca vel metrum restituendum, adtulit. Carmen ad tabulam decantatum, hinc exclamat, p. 147. A.

Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες
Λιπαρῶπα τράπεζαν ἄμμι,
Ἑτέραν δ' ἑτέροι, ἄλλοι δ' ἑτέραν,
Μέχρι οὗ πλήρωσαν οἶκον·
Ταὶ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον
Αὐγὰς στεφάνοις, λαχάνοις,
Παροψίσι τ' ὀξυβάφων πλήρεις,
Σύν τε χλιδῶσαι παντοδαποὺς
Τέχνας εὑρήκατι πρὸς βιοτάν,
Ψυχᾶς δελεασματίοισι,
Παρέφερον ἐν κανέοισι
Μάζας χιονοχρόας·
Ἐπειδὴ πρῶτα παρῆλθεν
Οὐ κάκκαβος, ὦ φιλότας,
Ἀλλὰ λοπὰς, ἧς τὸ μέγιστον
Πάντη ἔπεθεν λιπαρόν —.

Deinde *Philoxenus* amicos compellat, his verbis. E.

— — μετὰ ταῦθα παρῆλθεν
ἰσοτράπεζος ὅλος, μνήστης συνόδων πυρὸς,
Ἔπειτα βαθμοὺς ἀτμίζων
Ἐπὶ τῷ δ' ἐπίπυστοι τευθίδες, ὦ φίλαι.

Se ipsum adscribit numero conuiuarum; D.

— — καὶ λέγοι τις
Πάντα παρῆν ἑτοίμως
Ὕμμιν, παρέπεσσε δὲ θερμὸν
Σπλαγχνόν· ἔπειτα δὲ νῆστις
Δέλφακος οἰκετικᾶς.

Versiculi qui occurrunt p. 409. E. sic scribendi et distinguendi:

— — ὅτε δ' ἤδη
Βρωτύος, ἠδὲ ποτᾶτος,
Ἐς κόρον ἦσμεν ἑταῖροι,
Τῆνα μὴν ἐξαπαείρεον
Δμῶες· ἔπειτα δὲ παῖδες
Νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρὸς,
Σμήγμασιν ἰρινομίκτοις,
Χαιροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέον-
τες, τόσον ὅσον ἔχρηζεν·
Εἶτ' ἐκτρίμματα λαμπρὰ,
Σινδονυφῆ δίδοσαν,
Χρίματα τ' ἀμβροσίοδμα,
Καὶ στεφάνους ἰοθαλέας.

Cum his cohaerent verba Lib. XV. p. 685. D. ita numeris suis reddenda:

Κατὰ χειρὸς δ' ἦλυθ' ὕδωρ ἁπαλὸς
παίδισκος ἐν ἀργυρέᾳ προχόῳ φέρων
ΕΠΕΧΕΥΕΜΕΝ· εἶτ' ἔφερε ΣΤΕΦΑΝΟΝ,
λεπτᾶς ἀπὸ ΜΥΡΤΙΔΟΣ ΕΥΓΝΑΜ-
ΠΤΩΝ κλάδων,
Δισύναπτον· —

Mutationes vix cuiquam attentius locum consideranti displicere posse arbitramur. Vulgo

ἐπεχεύεν, στεφανολεπτὰς, μυρτίδων et εὐγνήτων κλάδων contra sensum et metrum. Εὐγνάμπτων κλάδων propius ad veri similitudinem accedit, quam quae a *Casaubono* proposita fuit emendatio εὐάγητον κλάδον. Innumeris laborat vitiis longum *Philoxeni* fragmentum Lib. XIV. p. 643, quorum tollendorum causa illud attente perlegimus. Sed maxima pars non sine Codd. ope sananda. Initium ita se habet: Τὰς δὲ δὴ πρόσθεν μολούσας λιπαραυγεῖς πορθμίδας πολλῶν ἀγαθῶν πάλιν εἰσέφερον γεμούσας, τὰς ἐφημέριοι, καλέοντι νῦν τραπέζας, ἀθάνατοι δὲ τ' Ἀμαλθείας κέρας. ταῖσι δ' ἐν μέσαις ἐγκαθιδρύθη μέγα χάρμα βροτοῖς λευκὸς μυελὸς γλυκερὸς λεπτοῖς ἀράχνας ἐναλίγκιος πέπλοις συγκαλύπτων ὄψιν αἰσχύνας ὕπο, μὴ κατίδης μολογενὲς πῶϋ λιπὼν ταῖς ἀνάγκαις ξηρὸν ἐν ξηροῖς Ἀρισταίου παλιῤῥύτοισι παγαῖς. τὸ δ' ὀνόμασαν μυλός. Χερσὶν δ' ἐπέθεντο στόμιον μαλεραῖς τὰν δεξαμένην, ὅτι καὶ δίδῳ τὶς ἀζανὸς καλέοντι τρώγματα. ἐπεὶ τ' ἐπένειμεν ἐν κατάκνᾳ κομιγὲς † πεφρυγμένον πυροβρομολέβινθα ἀκανθοὺς. † Μεκτριτηαδυβρώματος κτλ. Nihil hic notarunt Interpretes. Nonnullis mutatis, scribendum puto:

Τὰς δὲ δὴ πρόσθεν μολούσας, λιπαραυγεῖς πορθμίδας,
Πολλῶν ἀγαθῶν πάλιν εἰσέφερον γεμούσας.

Τὰς μὲν ἐφημέριοι καλέοντι νῦν τραπέζας,
Ἀθάνατοι δὲ τ' Ἀμαλθείας κέρας.
Ταῖσι δ' ἐν μέσαις καθιδρύθη μέγα χάρμα
βροτοῖς,
Λευκὸς μυελὸς, γλυκερὸς, λεπτοῖς ἀράχνας
Ἐναλιγκίοισι πέπλοις
Συγκαλύπτων ὄψιν αἰσχύνας ὕπο,
Μὴ κατίδῃς μωλογενὲς πῶϋ λίπων, ταῖς
ἀναγκαῖς
Ξηρὸν ἐν ξηροῖς Ἀρισταίου παλιῤῥύταισι παγαῖς.
Τὸν δ' ὠνόμασαν μυελόν. χερσὶν δ' ἐπέθεντο
Στομίον μαλεραῖς τᾶν δεξαμενᾶν,
Ὅτι κα[illegible]ὶ [illegible]δίδω τίν' ἆζαν,
Ὧν καλέοντι τρώγματα.
Ἔπειτ' ἐπένειμαν ἐν κάτανοις,
Κνακομιγὲς πεφρυγμένον
Πυροβρομὸν λέβινθον,
Καὶ κάλαθους, μακτήρια θ' ἀδυβρώματος. κτλ.

Pulcherrimus e *Philoxeni* coena locus latet quoque Lib. XI. pag. 489. B. Φιλόξενος δὲ ὁ (Κυθήριος) Διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ, μετὰ τὸ ἀπονίψασθαι τὰς χεῖρας προπίνων τινὶ, φησί σὺ δὲ τάνδ' ἐκβάκχιον εὔδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι πράν τι τοι Βρόμιος γάνος τόδε δοὺς ἐπὶ τέρψιν ἅπαντας ἕχει. *Casaubonus*, vt solet, nihil ad *Philoxenum* monuit. Scribe:

Σὺ δὲ τάνδ' ἐκβάκχιον εὔδροσον
Πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι.

ΑΠΕΡΑΝΤΟΝ τοι Βρόμιος γάνος
Τόδε δοὺς, ἐπὶ τέρψιν ἅπαντας
ΕΠΕΧΕΙ. — — —

Corruptum πράν τι in textu retineri non potest; ἀπέραντον γάνος est vinum excellens. Vid. *Marckl.* ad *Eurip.* Supplic. 1150. Βάθος ἀπέραντον occurrit in *Polemone* ap. *Macrob.* V. p. 361. θησαύρον ἀπέραντον laudat *Himerius* ap. *Photium* p 1087. εὔδροσος, valde poëticum verbum; spumantia pocula, vasculum λευκῷ πεπυκασμένον ἄνθει vt *Archestratus* ait ap. *Athen.* Lib. I. p. 29. B. Respicit ad coenam *Philoxeni* et curiosum poetae scribendi genus *Antiphanes* ap. *Athen.* Lib. XV. p. 643. B.

Πολὺ γ' ἔστι πάντων τῶν ποιήτων διάφορος
Ὁ Φιλόξενος. τὰ πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν
Ἰδίοισι κ' οὐ κοινοῖσι χρῆται πανταχοῦ,
Ἔπειτα τὰ μέλη μεταβολαῖς καὶ χρώμασι
Ὡς εὖ κέκραται· θεὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἦν
Ἐκεῖνος. —

Lib. XII. p. 543. C. Οὗτος γὰρ (Parrhasius pictor.) παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφήσας, λόγῳ τῆς ἀρετῆς ἀντελαμβάνετο, καὶ ἐπέγραψε τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελουμένοις ἔργοις

Ἁβροδίαιτος ἀνὴρ ἀρετὴν δὲ σέβων τόδ' ἔγραψε.

Καὶ τὶς ὑπεραλγήσας ἐπὶ τούτῳ, παρέγραψεν. ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ· ἐπέγραψε δὲ ἐπὶ πολλῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τάδε,

Ἀβροδίαιτος ἀνὴρ ἀρετὴν τε σέβων τάδε γράψε,
Παῤῥάσιος, κλεινῆς πατρίδος ἐξ Ἐφέσου.
Οὐδὲ πατρὸς λαθόμην Εὐήνορος, ὅς γ' ἀνέφυσε
Γνήσιον, Ἑλλήνων πρῶτα φέροντα τέχνης.

Ηὔχησε δ' ἀνεμεσήτως ἐπὶ τούτοισι, καὶ ἄπιστα κλύουσι λέγων·

— — — — — — φημὶ γὰρ ἤδε
Τεχνῆς εὑρῆσθαι τέρματα τῆςδε σαφῆ
Χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης· ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν
Οὖρος. ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς.

Exhibuit *Parrhasii* Epigrammata *Brunk*, Analect. Tom. II. pag. 60. Quia vero secundum fragmentum etiam in Aristidis oratione περὶ τοῦ παραφθέγματος p. 386, legitur; primum hexametrum *Brunkius* ita scribendum putabat.

Οὐχὶ κλύουσιν ἄπιστα λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη.

Ego vero, vt mihi quidem videtur, verissime repono:

ΚΑΙΓΩ ἄπιστα κλύουσι λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη.

Zeuxidis pictoris similis sententiae elegos, sed mutilos ibidem refert *Aristides:*

Ἡράκλεια πατρὶς, Ζεῦξις δ' ὄνομ'. εἰ δέ τις ἀνδρῶν
Ἡμετέρης τέχνης πείρατα φησὶν ἔχειν,
Δείξας νικάτω . . . δοκῶ δὲ, φησιν,
. . . . ἡμᾶς οὐχὶ τὰ δεύτερ' ἔχειν.

Versiculos ita haud incommode redintegraveris:

Δείξας νικάτω, πρότερον μήδ' ἄλλο γενέσθαι
Τέχνης τῆσδε. Δοκῶ δ' οὐχὶ τὰ δεύτερ' ἔχειν.

πείρατα et τέρματα sunt fastigia artis. Vide de hâc loquendi formulâ *Wakef.* Silv. Critic. T. III. p. 92. Simili modo piscator in *Xenarchi* siue *Timoclis* Porphyrâ ap. *Athen.* L. VII. p. 319. A. artem suam laudat:

Εἴθ' ἁλιεὺς ὢν σοφίαν ἄκρος,
ἐν παγούροις μὲν θεοῖς
ἐχθροῖσι καὶ ἰχθυδίοις
Εὕρηκα παντοδαπὰς τέχνας —

Ita legendum. πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον *Pindarus*, Nem. στ. 39. dixit, et *Alexander Aetolus* ap. *Athen.* L. XV. p. 699. C. εἰς ἔπος ἄκρον ἰών. *Chrysippus* ap. *Stobaeum*, Serm. CI. p. 552. ὁ δ' ἐπὶ ἄκρον προκόπτων. Vulgo male ἐπ' ἄκρων. Quae simillima sunt. Alius de *Parrhasio* locus est Lib. XV. p. 687. A. B. Παῤῥάσιος δ' ὁ ζωγράφος καίπερ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ τέχνην τρυφήσας, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκραβδίων ἐκτινωνποτηρίων ἑλκύσας, λόγῳ γὰρ οὖν ἀντελάβετο τῆς ἀρετῆς ἐπιγραψάμενος τοῖς ἐν Λίνδῳ πᾶσιν αὐτοῦ ἔργοις,

Ἁβροδίαιτος ἀνήρ, ἀρετὴν δὲ σέβων τάδ' ἔγραψε,
Παῤῥάσιος.

In his quaedam corrupta. Non valde mihi blanditur correctio *Casauboni*, ἐκ ῥαβδίων τινῶν, ἔκ τε καυστηρίων ἑλκ. Coniicio: ἐκ ῥαβδίων τινῶν διαπύρων; etenim ῥαβδίον διάπυρον, est *virga candens*, quâ scilicet pictores ceram inusserunt inductam atque ita picturas incaustas absoluerunt. *Plutarchus* de sera N. V. p. 109. *Wyttenb.* Καὶ τὶ ΡΑΒΔΙΟΝ ὥσπερ οἱ ζωγράφοι ΔΙΑΠΥΡΟΝ προσάγειν. Artificii huius ratio, semper erit obscura. Magnam sibi famam picturis incastis et obscoenis comparauerat *Parrhasius*; et ad has picturas ni fallor respicit *Anaxilas* Comicus ap. *Athen.* L. XII. p. 548. D.

Ξανθοῖσι τε μύροις χρῶτα λιπαίνων
Χλανίδας δ᾽ ἕλκων, βλαύτας σύρων,
Βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων,
Ὠὰ κολάπτων, κήρυκας ἔχων,
Χῖον πίνων, καὶ πρὸς τούτοις
Ἐν σκυτάλιοις ῥαπτοῖσι φορῶν
Ἐφεσήϊα γράμματα καλά.

Sic scribendum. *Toup.* ad Suid. T. II. p. 476. legit κήρυκας ἔδων, quae emendatio minime necessaria. γράμματα, picturae *Parrhasii*, fuit enim ex Epheso. De obscoenis picturis antiquorum vide *Brunk.* ad Eurip. Hippol. 1016. *Athen.* Lib. VIII. p. 335. F. C. 457. E. XIV. p. 620. D. *Poet. incert.* in *Anthol. Lat.* III. 192. et quae doctâ nequitiâ colligere viri docti ad

Cabinet d'Orleans, T. I. p. 261. *Hancarville Antiquités Grecques*, *Etrusques* etc. T. IV. Tab. CXXII. Dicendi formula nota χλανίδας ἕλκων occurrit in *Ephippi* Comici versiculis ap. *Athen.* L. VIII. p. 347. C. qui sic à pedestri, cui immisti, sermone distinguendi:

Τοιαῦθ' ὑθλῶν δειπνεῖ καὶ ζῇ θαυμαζόμενος
μετὰ μειρακίων,
Οὐ γινώσκων ψήφων ἀριθμοὺς, σεμνὸς σεμνῶς
χλανίδ' ἕλκων.

Hinc et vox rara ἑλκοτρίβων illustranda in *Platonis* Comici loco ap. *Aspasium* ad *Aristotel.* Ethic. Nicom. IV, 7. Ψῆφος alio sensu dixit *Aeschyl.* Eumenid. 695. Herm. 710. Pors.

— — ὀρθοῦσθαι δὲ χρὴ
Καὶ ψῆφον αἴρειν, καὶ διαγνῶναι δίκην
Αἰδουμένους τὸν ὅρκον. — —

Vbi tamen Aldinam lectionem αἰδουμένοις praeferendam puto.

Lib. XV. p. 669. F. Τοῦτο γὰρ ἐν παισὶ τὰ Καλλιμάχου ἀναγινώσκων ἐπιγράμματα, ὧν ἔστι τοῦτο, ἐπεζήτουν μαθεῖν, εἰπόντος τοῦ Κυρηναίου τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα τῶν † δένδρων ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.] Multa tentarunt Interpp. vid. *Callimach.* Epigr. T. I. p. 311. Ep. XLV. *Ernesti*. *Bentleius* recte restituit:

— — τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα,
Τὠνδρὸς ἀπὸ στομάτων, πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

Sed cur rosae abiecta folia? Dederat forte *Callimachus:*

— — τὰ δὲ ῥόδ' ΑΚΑΝΘΟΒΟΛΕΥΝΤΑ.

Sic *Nicander,* ap. *Athen.* Lib. XV. p. 683. B.

Αὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνεο
βλαστάς,
Τάφροις τ' ἐμπήξειας. — —

Florum mentione iniecta emendabimus quaedam *Chaeremonis* Tragici loca ap. *Athen.* Lib. XIII. p. 608. E. Ἐν δὲ τῇ Ἰοῖ (Chaeremon) ἔαρος τέκνα προσηγόρευε τὰ ἄνθη, ἀνθηροῦ τέκνα ἔαρος πέριξ στρώσαντες. Distingue:

— — ἀνθηροῦ τέκνα
Ἔαρος πέριξ στρώσαντες — —.

Pergit *Athenaeus:* ἐν δὲ Κενταύρῳ, ὅπερ δρᾶμα πολύμετρόν ἐστιν, λειμῶνος τέκνα. ἔνθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν, ἀνθέων ἀλόχων ἐστράτευσαν ἡδοναῖς θηρωμένων τὰ λειμώνων τέκνα. Haec sic sananda:

Ἔνθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν
ΑΝΘΩΝ ΑΚΡΟΛΟΓΩΝ ἐστράτευσαν
ἡδοναῖς,
Θηρωμένων τὰ τέκνα λειμώνων — —.

Sic *Epinicus* ap. *Athen.* L. X. p. 432. C.

Νασμὸν μελίσσης τῆς ΑΚΡΟΛΟΓΟΥ τὸ
γλυκύ.

Pergit *Athenaeus:* ἐν δὲ Διονύσῳ,

Χορῶν ἐραστὴς κισσὸς, ἐνιαυτοῦ δὲ παῖς.

Περὶ δὲ ῥόδων ἐν Ὀδυσσεῖ φησὶν οὕτως,

Κόμαισιν ὡρῶν σῶματ' εὐανθῆ ῥόδα
Εἶχον, τιθήνη μ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον.

Sine controuersiâ legendum:

Κόμαισιν ὡρῶν ΣΗΜΑΤ' εὐανθῆ ῥόδα
Εἶχον, ΤΙΘΗΝΗΜ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον.

Sic *Archilochus* ap. Heraclid. Pont. pag. 412. nubem vocat σῆμα χειμῶνος, et Auctor Hymni *Homerici* in Diosc. 16. fluctus, σήματα καλὰ πλόου.

Lib. XV. p. 683. D. Nicander:

Σπερματίνην κάλυκες κεφαλήγονοι ἀντελέουσιν
Ἀργήεις πετάλοισι κρόκῳ μέσα χροιῖσθεῖσαι,
Ἃ κρίνα, λείρια δ' ἄλλοι ἐπιφθέγγονται ἀοιδῶν
Οἱ δὲ καὶ ἀμβροσίην. —

Scribe:

ΣΠΕΡΜΑΤΙΚΑΙ κάλυκες κεφαλήγονοι ἀντέλουσι
ΑΡΓΕΝΝΟΙΣ πετάλοισι, κρόκῳ ΜΕΓΑ χροιῖσθεῖσαι.
Ἃ κρίνα, κτλ.

Hoc forte verum. De voce ἀντέλλω cf. *Phrynich.* Eclog. p. 48. Vtuntur et verbo alii poetae. *Euphorion* in Schol. Theocr. X. 28.

Πορφυρέη ὑάκινθε, σέ μεν φάτις ἐστὶν ἀοιδῶν
Ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο
Εἴαρος ΑΝΤΕΛΛΕΙΝ, γεγραμμένα κωκύουσαν.

Nicander, l. c. p. 684. C.

Σὺν δὲ καὶ ὑψήεντα πανόσμιον, ὅσσά τε τύμβοι.
Φάσγανα παρθενικαῖς νεόχου παισὶν ἀμφιχέονται,
Αὗταί τ' ἠΐθεαι ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι
Τηλόθεν ὀξυτέρῃσιν ἐφελκομέναι χροιῇσιν.

Casauboni emendatio est: παρθενικᾶς νεόχου ποσὶν. Credo vero corrigendum esse:

Σὺν δὲ καὶ ὑψήεντα πανόσμιον, ὅσσά τε τύμβοις
Φάσγανα παρθενικᾶς τε νεκροῦ ποσὶν ἀμφιχέονται.

Sic fere *Myro* Byzantina, *Brunk*. Analect. T. I. p. 202, et *Mnasalcas*, ibid. T. I. p. 193.

Αἲ αἲ παρθενικᾶς ὀλοόφρονος, ἅ σ' ἀπὸ φαιδρὰν
"Εκλασ' ἂν ἁλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ,
Κάδδε σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἶδ' ἐπὶ τύμβῳ
Λᾶες Σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.

Carmen hoc viros doctissimos frustra exercuit; nos vero vix literulâ mutatâ elegantissimam lectionem exsculpsimus. Caeterum in *Nicandro* vox ἀστράπτουσαι non sollicitanda. Rosae κάλλος ἀστράπτον tribuit *Sappho* ap.

Achill. Tat. L. II. p. 64., cf. *Valck.* ad Eurip. Phoen. p. 41.

Lib. XV. p. 679. C. *Eubulus:* Ὦ μάκρη τις ἔχουσ' ἐν δωματίῳ στρούθιον ἀεροφόρητον, λεπτότατον, περινύμφιον, εὐτριχάριστος ὅπως καλάμῳ περιφύεται αὐξόμενος ἔαρος ὀλολυγόνος ἔρωτι κατατετηκώς.] In his pauca tantummodo verba poetae supersunt. *Canterus* legit: μακαρῖτις, εὔτριχα et ἄριστος. Sine Codicibus vero aliquid certi constitui posse nego. Vide an lateat:

Ὦ μακαρῖτις ἔχουσ' ἐν δωματίῳ
Στρούθιον, ἀερόφορτον, λεπτότατον
Περινύμφιον, εὔτριχ' ἄριστον.

Lib. XV. p. 670. F. Ὅθεν Λυκοφρονίδης τὸν ἐρῶντα ἐκεῖνον αἰπόλον ἐποίησε λέγοντα, τόδε ἀνατίθημί σοι ῥόδον καλὸν νόημα, καὶ πέδιλα καὶ κυνέην καὶ τὴν θηροφόνον λογχίδα, ἐπεί μοι νόος ἄλλῃ κέχυται, ἐπὶ τὰν χάρισι φίλαν παῖδα καὶ καλάν.] *Casaubonus*, lectionem *Ald.* et *Bas.*, νόημα in ἄνθημα mutare studet; idem profert etiam coniecturam, τὸ ῥόδον καλὸν τόδ', ἐμά τε πέδιλα. *Iacobs*, Animadv. in Auct. vet. p. 317, legendum censet: ῥόδον καλὸν εἷμα καὶ πέδιλα; *Lennep* denique ad *Phalar.* p. 167, ῥόδων καλὸν στέμμα. Mihi videtur legendum et metrum sic constituendum esse:

Τόδ' ἀνατίθημί σοι ῥόδον,
Καλὸν φόρημα, καὶ πέδιλα,
Καὶ κυνέην, καὶ θηροφόνον
Λογχίδ', ἐπεί μοι νόος ἄλλῃ κέχυται,
Ἐπὶ τὰν Χάρισιν φίλαν
Παῖδα καὶ καλάν.

Aliud *Lycophronidis* fragmentum latet Lib. XIII. p. 564. B. quod sic a soluto sermone distinguendum:

Οὔτε παιδὸς ἄῤῥενος, οὔτε παρθένων
Τῶν χρυσοφόρων, οὐδὲ γυναικῶν βαθυκόλπων
Καλὸν πρόσωπον· ἀλλὰ κόσμιον πέφυκεν·
Ἡ γὰρ αἰδὼς ἄνθος ἐπισπείρει.

Wakefieldii coniectura χρυσοφόβων (vid. Diatrib. in Eurip. Hecub. pag. 14.) inepta est. Vocem χρυσοφόρος de ornatu adhibitam nonnumquam inuenies. Γαζῆται περὶ δείρεα χρυσοφορεῦντες occurrunt in *Euphorionis* loco ap. *Etym.* M. p. 223. 15. Bacchus quoque dictus χρυσοφόρος in *Iubae*, Mauritaniae regis, Epigrammate ap. *Athen.* Lib. VIII. pag. 343. F, vbi vulgo contra sensum χρυσοβόρος legitur. Etenim saepe occurrunt loca vbi Β et Φ permistae. *Euphorion* ap. Stobaeum S. LVII. p. 377. *Gesn.* p. 227. *Grot.*

Τὸν δ' ἐκάλυψε θάλασσα λιλαιόμενον βιότοιο.
Καὶ οἱ πήχεες ἄκρον ὕπερ φαίνοντο ταθέντες,

'Αχρεῖα σπαίροντες ἅλις Δολοπιονίδαι
Δυστήνου.

Sic legendum; nam ὑπερβαίνοντο insulsum est.

Lib. XI. p. 462. D. *Xenophanes Colophonius:*

Οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὁπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
Οἴκαδ' ἄνευ προπόλου μὴ πάνυ γηραλέος,
Ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πίων ἀναφαίνει,
Ὥς ἡ μνημοσύνη καὶ τὸν ὃς ἀμφ' ἀρετῆς,
Οὔ τι μάχας διέπειν Τιτήνων, οὐδὲ Γιγάντων,
Οὐδέ τε Κενταύρων ἢ στάσιας προτέρων·
† φενδονας, τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι,
Θεῶν προμηθείην αἰὲν ἔχειν ἀγαθήν.]

Haec nonnihil corrupta; αἰνεῖν minime cum *Casaubono* in ὑμνεῖν mutandum; defendere poteris aliorum poëtarum auctoritate. Pro τὸν ὃς rescribendum τόνος, sic et ἢ, non ἡ. v. 8. virorum doctorum conatus hactenus elusit. Nos suppleuimus:

Φεύγειν δὲ φλεδόνας, τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι.

quod elegans est, et supra captum librariorum. Non enim opus est cum *Casaubono* adscribere:

Οὐδ' ἄλλας φλεδόνας, τ. ο. χ. ε.

v. 8. ita redintegrandus est:

Θεῶν δὲ προμηθείην αἰὲν ἔχειν ἀγαθήν.

quod et vidit *Casaubonus*. Conferendi versiculi *Theognidis* v. 822. *Brunck*, Gnomic. p. 34. et *Simonidis* ap. *Athenaeum* Lib. XII. p. 512. D. qui sic distinguendi:

Τὶς γὰρ ἁδονᾶς ἄτερ
  θνατῶν βιὸς ποθεινὸς;
Ἢ ποία τυραννὶς; τᾶς δ' ἄτερ
  Οὐδὲ θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

Lib. XV. p. 678. A. Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰάκχαν τίνα καλούμενον οἶδα στέφανον ὑπὸ Σικυωνίων, ὥς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς γλώτταις. Φιλήτας δὲ οὕτως γράφει. Ἴακχα ἐν τῇ Σικυωνίᾳ στεφάνωμα εὐῶδες.

Ἔστηκ' ἀμφὶ κόμαις εὐώδεος ἀγχόθι πατρὸς,
  Καλὸν ἰακχαῖον θηκαμένη στέφανον.]

Casauboni correctionem, κόμαις pro κόμας scribentis, recepit *Brunck*, et probat *Iacobs* ad Antholog. T. I. P. I. p. 392. Scribendum forte:

Ἔστηκ', ἀμφὶ κόμαις ΕΥΩΔΕΣΙΝ, ἀγχόθι πατρὸς,
  Καλὸν ἰακχαῖον θηκαμένη στέφανον.

Lib. IX. p. 385. C. — τοῦ Κυνούλκου τὰ ἐξ Αὔρων Μεταγένους ἀναφωνήσαντος· ἀλλ' ὦ

γαθὲ δειπνῶμεν, κἄπειτά με πάντ' ἐπερώτα, ὅτι ἂν βούλη. νῦν γὰρ πεινῶν δεινῶς πῶς εἰμ' ἐπιλήσμων.] Distingue et scribe:

'Αλλ' ὦ 'γαθὲ δειπνῶμεν, κἄπειτά με πάντ' ἐπερώτα,
"Οτι βούλῃ, νῦν πεινῶς δεινῶς πῶς εἰμ' ἐπιλήσμων.

Lib. XIV. p. 644. E. Εὐάγγελος ἐν 'Ανακαλυπτομένῃ,

Τέτταρας τραπέζας τῶν γυναικῶν εἶπας, ἓξ δὲ τῶν ἀνδρῶν
Τὸ δὲ δεῖπνον ἐντελὲς καὶ μηδὲν ἐλλιπὲς,
Λαμπροὺς γίνεσθαι βουλόμεθα γὰρ τοὺς γάμους,
Οὐ πὰρ ἑτέρου δεῖ πύθεσθαι· πάντα δ' αὐτοπτὴς ἐρῶ,
Τῶν μὲν ἐλαῶν ἄφελε πάνθ' ὅσα βούλει γένη,
Εἰς δὲ τὰ κρέα μόσχον ἔλαβες, δέλφακα
Χοίρους, λαγωοὺς. ὡς ἀλάζων ὁ κατάρατος
Θρία, τυρὸν, ἐγχυτοὺς, παῖ Δρόμων, κάνδυλον
'Ωά τ' ἀμύλιον τὸ πέρας. † †
"Υψος τῆς τραπέζης πήχεων ἐστὶ τριῶν,
"Ως τε τὸν δειπνοῦντ' ἐπαίρειν ἄν τι βούληται λαβεῖν.]

"Videtur autem *Athenaeus* parum integre locum *Euangeli* descripsisse, vt plane sit ἀδύνατον, mentem poëtae in his versibus perui-

dere. Duorum, qui vna fabulantur, alter nuptialis conuiuii apparatum fusè persequitur: alter indignabundus vt videtur, ipsum aliquoties interpellat; vt, cum ait, *ὡς ἀλάζων ὁ κατάρατος* et *παῖ Δρόμων* quae a praecedentibus sequentibusque separanda sunt *τελείαις στιγμαῖς*. Ita autem membranae omnes et antiqua exemplaria. — Scribam deinde: *κάνδυλον, ᾠάτ', ἀμύλιόν τε. τὸ πέρας, ὕψος τῆς τραπέζης πήχεων ἔστω τριῶν."* *Casaub.* Animadv. p. 916. Censeo legendum esse et distinguendum:

A. *Τέττα, τέτταρας τραπέζας τῶν γυναικῶν εἶπας ἄν,*
Ἓξ δὲ τῶν ἀνδρῶν; B. *τὸ δεῖπνον ἐντελὲς καὶ μηδενὶ*
Ἐλλιπὲς· λαμπροὺς γίνεσθαι βουλόμεθα γὰρ τοὺς γάμους.
Οὐ παρ' ἑτέρου δεῖ πύθεσθαι, πάντα δ' αὐτόπτης ἐρῶ.
Τῶν μὲν ἐλαῶν ἄφελε πάντως πάνθ' ὅς ἂν βούλει γένη;
Εἰς δὲ τὰ κρέα μόσχον ἔλαβες, δέλφακας, χοίρους, λαγούς.
A. *Ὡς ἀλαζὼν ὅδε κατάρατος!* B. *θρῖα, τυρὸν, ἐγχύτους,*
Παῖ Δρόμων, κάνδυλον, ᾠάτ', ἀμύλιόν τε μὴ οὐ παρὲς,

Τὸ πέρας ὕψος τῆς τραπέζης, πήχεων ἔστω τριῶν,
Ὥςτε τὸν δειπνοῦντ' ἐπαίρειν ἄν τι βούληται λαβεῖν.

Addidi τέττα ad versum explendum, exciderat forte ob sequens verbum τέτταρας; sic et ἄν. Exempla enim duplicatae huius particulae in singulis paginis obuia. Vid. *Brunck.* ad Eurip. Orest. 331. v. 6. notandus vsus praepositionis εἰς. Sic *Theocr.* V. 98. εἰς χλαῖναν μαλακὸν πόκον — δωρήσομαι. *Aristoph.*, Pac. 36.

— — οἱ τὰ σχοινία
Τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας.

Theophrast. Hist. Plant. V. 5. Εἰς τοὺς ποταμοὺς, καὶ εἰς τὰς λίμνας ἐκ τούτων ναυπηγοῦσι. Ex verbis τὸ πέρας quae conseruaui v. 9. feci in fine v. 8. μὴ οὐ παρὲς. Etenim sensus hic μή οὐ postulat, estque locutio elegans. Sic *Sophocl.* Aj. 540. μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν. *Dio Chrysost.* in Troj. p. 179. καὶ οὐκ ἐφόβειτο μὴ οὐ δυνῆται φέρειν αὐτά. *Plutarch.* Opp. T. II. p. 548. ἀλλὰ μὴ οὐκ αὐτὸς ἐπίδῃ. Simili modo librariorum inscitiâ vera lectio in falsam degenerauit in *Machonis* Comici fragmento ap. *Athen.* Lib. VIII. p. 337. C.

Ὁ κρουματοποιὸς Δωρίων ποτ' εἰς Μύλων'
Ἐλθὼν, κατάλυσιν οὐδαμοῦ μισθωσίμην

Δυνάμενος εὑρεῖν, ἐν τεμένει καθίσας τινὶ,
Ὁ πρὸ τῶν πυλῶν ἦν κατὰ τύχην ἱδρυμένον
Ἰδὼν τ' ἐπιθύοντα τὸν νεωκόρον,
Πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ θεῶν, τίνος φράσον
Ἔστιν ὁ νεὼς βέλτιστέ φησιν οὑτοσί;
Ὁ δ' εἶπεν αὐτῷ, Ζηνοποσειδῶνος ξένε.
Ὁ Δωρίων δὲ, πῶς ἂν οὖν ἐνταῦθ' ἔφη,
Δύναιτο καταγώγιον ἐξευρεῖν τίς, οὗ
Καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν συνδύο;

De v. 1. vide *Koen* ad Corinth. p. 19, et *Valk.* ad *Herodot.* p. 683. *Casaubonus* in Animadv. p. 587. v. 5. corruptum ita scribit:

Ἰδὼν τ' ἔπειτα θύοντα τὸν νεωκόρον.

Haec vero emendatio metri leges corrumpit, prima enim verbi θύειν *semper* longa in Atticis Comicis. Ex *Aristophanis* Acharn. 792. apparet a Megarensibus breuem adhibitam esse;

Κάλλιστός ἐστι χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν.

At proximo versu Atheniensis ait:

Ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ Ἀφροδίτῃ θύεται.

Hinc *Brunck* notat, p. 91. "*Obserues* θύειν *prima breui, sed in Megarensis ore, nam Attici semper eam syllabam producunt.*" Hinc et *Euripid.* Electr. 1138.

Θύσεις γὰρ, οἷα δαίμοσιν θύειν σε χρή.

Machon sine dubio scripserat:

Ἰδὼν τ' ἐκεῖ θύοντα τὸν νεωκόρον.

Vocem *κατάλυσιν* per *οἰκίαν* reddit *Suidas.* Significare tamen *diuersorium* videtur. *Euripid.* Electr. 396. *Δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις.* *Alexis, Athenaei* Lib. XI, p. 502. *ἀπήντων τῷ ξένῳ εἰς τὴν κατάλυσιν.* *Antiphanes* in Adonide ap. *Grammat. ined. Bibl. S. Germ.* in *Koppiers. Obseru. Critic.* p. 17. *Κατάλυσιν, καὶ τοῦτο ἐπαιτιῶνται. Ἀντιφάνης Ἀδώνιδι.* Alio sensu adhibuit *Menander* in *Stobaeo*, *Grotii* pag. 497. Cf. Diodor. Sicul. II, 113, 94 etc.

Lib. XIII. pag. 569. D. *Ξέναρχος ἐν Πεντάθλῳ.* — —

— — — — —

Πῶς πότ' ὦ δέσποινα ποντία Κύπρις
Βίνειν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων
Ὁπόταν ἀναμνησθῶσι προσκινούμενοι.]

Sic locum emendauit *Toup.* ad Schol. *Theocr.* V, 109. Verbum *προσκινεῖν* idem est ac *κιγκλίζειν.* Vid. *Corinth.* de Dialect. pag. 127. VVDD. ad *Hesych.* h. v. et inprimis *Foësium* ad *Hippocr.* v. *Κιγκλισμός.* Ab aue motacillâ venit obscoenum verbum *προσκιγκλίζειν*, et hinc intelligendus *Aristophanes* ap. *Aelian.* Var. Hist. Lib. XII. c. 9.

Λορδοῦ κιγκλοβάταν ῥυθμόν.

Cf. *Toup.* ad Suid. T. I. p. 393. *Aelianus* in hanc rem adfert quoque *Autocratis* Athenien-

sis Comici versiculos, e Dramate Satyrico ni fallor, *Tympanistae* inscripto, petitos, qui sic scribendi:

Οἷα παίζουσιν φίλαι
Παρθένοι Λυδῶν κόραι
Κοῦφα πηδῶσαι πόδας,
Κἀνακρούουσαι χεροῖν,
Ἐφεσίαν παρ' Ἄρτεμιν
Καλλίσταν καὶ ἰσχύοιν
Τοῦτο μὲν κάτω, τὸ δ' αὖ
Ἐξαίρουσαι εἰς ἄνω
Οἷα κίγκλος ἅλλεται.

V. 3. erat κοῦφα πηδῶσαι κόμας. *Gesnerus* reponit κόμαις, sed hac emendatione nihil proficitur. *Schneider* nihil tentauit. "Sunt corrupta" ait "quae medicis peritioribus relinquo." Nostra emendatio verissima est. V. 4. male erat κ' ἀνακ. et, v. 5. κάλλιστ' ἂν καὶ τοῖν ἰσχίοιν contra sensum et metrum. v. 5 et 6. transposui verba, erat enim τὸ μὲν κάτω, τὸ δ' αὖ εἰς ἄνω ἐξαίρουσαι. Tutissima enim corrigendi ratio, est vocabulorum transpositio. Sic in *Aristoph.* Equit. 416. legitur:

Ἀπομαγδαλίας, ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; πῶς οὖν
Κυνὸς βορὰν σιτούμενος μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ;

Vbi *Brunck* notat: "In membr. scriptum μάχει σὺ κεφάλῳ, duabus, seu potius, vt reor, tri-

bus deficientibus syllabis. Non enim video qui in κυνοκεφάλῳ penultima produci possit. Scripserat Comicus: μάχει σὺ γε κυνοκεφάλῳ, quâ ratione constant versus numeri, siquidem tribrachys loco Iambi ante syllabam catalecticam ponitur." Sed vera lectio haec est:

— ´— σιτούμενος κυνοκεφάλῳ μάχει σύ.

In eadem fabula v. 342. edidit *Brunck.*

Χορ. Πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτῷ διαῤῥαγῆναι·

Κλεον. Τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς λέγειν ἐναντίον ἐμοῦ;

Sed in prima sede tribrachys nullum locum occupare poterit ante syllabam catalecticam in Iamb. octonar. catalect., deinde in secunda sede, tribrachys – τ ι ο ν ε – numquam ab *Aristophane* profectus, accurate monstrante *Dawesio* Misc. Critic. p. 211. Leuiter corrigendum, ἐναντίον μοῦ.

Lib. XIV. p. 651. F. Μελαναππίδης (l. Μελανιππίδης) ὁ Μιλήσιος ἐν ταῖς Δαναΐσιν, Φοίνικας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει τὸν λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν. τῶν γὰρ ἀΐδων οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρευν, μορφὰν ἐνεῖδος· οὐδὲ τὰν αὐτὰν γυναικίαν ἔχον, ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο † ἄνευηλιασδέα πολλάκι θῆρες φρένα τερπόμεναι, ἱερόδακρυ λίβανον εὐώδεις τὲ φοίνικας κασίαν τέ πατεῦσαι τέρενα Συρίας

τέρματα.] "Corrupta hic multa," ait *Casaubonus*, Animadv. p. 928, "quibus sine libris medicinam facere frustra fortasse tentauero. Proponemus tamen eiusmodi lectionem, quae neque à lectione editâ longe recedit; et sententiam continet non malam. Ita igitur labantem locum statuamus, aut lapsum potius erigimus: Τῶν γὰρ αἰδῶν οὐκ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν καὶ εἶδος, οὐδὲ τὰν αὐδὰν γυναικείαν ἔχον. ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο ἀν' ὕλας ἴδας τε, οἷα πολλάκι θῆρες φρένα τερπόμεναι. ἱερόδακρυ λίβανον, εὐώδεις τε φοίνικας, καὶ κασίαν κρατεῦσαι, τέρενά τε Συρίας μυρώματα. — Scripsimus ἀν' ὕλας ἴδας τε, quia videbantur vtriusque vocis extare vestigia in corrupta lectione ἀνευηλιασδέα —. Postrema etiam hoc modo scribi possunt, τέρενα Συρίας τε ῥεύματα, aut Συρίας ἀρώματα." Non concoquere possum, quae emendauit *Casaubonus*. Vexatissimum locum sic corrigendum et distinguendum puto:

— — — — τῶν ΓΡΑΙΔΩΝ,
Οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν καὶ εἶδος,
Οὐδ' ΑΥΤΑΝ ΤΑΝ γυναικείαν ἔχον·
'Αλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ΕΓΥΜΝΑΖΟΝΤ' ΑΕΙ. ΥΛΑΙΣ ΔΕ ΠΟΛΥΘΗΡΑΙΣ φρένας
Τερπόμεναι, ἱερόδακρυ

Λίβανον, εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε ΚΑΤΑΠΑΤΕΥΣΙ, τέρενα ΣΥΡΙΑ ΣΠΕΡΜΑΤΑ.

Lib. XIV. p. 617. C. D. *Pratinas Phliasius:* Τίς ὁ θόρυβος ὅδε; τι τάδε τὰ χορεύματα; τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυσιάδα, πολυπάταγα θυμέλαν, ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος. Ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν ἀν' ὄρεα ἐσσύμενον μετὰ Ναΐδων, οἷά τε κύκνον ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος τᾶν ἀοιδᾶν. κατεᾶς † ἐπιερεῖς βασίλεια. Οὐδ' αὐλὸς ὕστερον χορεύετω. καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτης κώμων μόνον πυραμάχοις τὲ πυγμαχίαισιν ἔων † θέα, εἰς πάροινον ἔμμεναι στρατηλάτας. παῖε τὸν Φρυναίου ποικίλου προανέχοντα, φλέγε τὸν ὀλοσιαλοκάλαμον λαλοβαρυοπαραμελορυθμοβάταν Θυπατρυπάνω δέμας πεπλασμένον † νηνιδόνα δέ σοι δεξιὰ, καὶ πόλος διάροφα † θριαμβοδιθύραμβε κισσοχαίτ' ἄναξ ἀκούε τὰν ἐμὰν Δώρειον χορείαν.] Locus corruptissimus. Scribo primum:

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε;
Τίνα τάδε τὰ χορεύ-
ματα; τίς ὕβρις ἔμολεν
Ἐπὶ Διονυσιάδα
Πολυπάταγα θυμέλαν;
Ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος·
Ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν,
Ἐμὲ δεῖ παταγεῖν,

'Αν' ὄρεα ΣΥΟΜΕΝΟΝ,
Μετὰ Ναϊάδων.

Metricam rationem instauraui. Ναϊάδων dedi, vt proceleusmaticus sanus sit; idem est Ναΐς et Ναΐας. cf. *Toup.* ad *Theocr.* p. 42. Deinde fortasse legendum est:

Οἷά τε κύκνον ᾄδοντα ποικιλόπτερον
Μέλος ἀοιδᾶν, καὶ τεοῖσιν ἐφ' ἱεροῖς
Οὐδὲν αὐλὸς ὕστερον χορευέτω·
Καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτης κώμων μόνον.
Πυραμάχαις τε πυγμαχίαις νέων θέα
Εἰς πάροινον ἔμμεναι στρατηλάτας.

In his nonnulla medicinam a Codd. MSS. exspectant. ᾄδοντα habet iam *Casaubonus*. βασιλεία glossema est, ortum e verbo βασιλεῦ; ad explicandum ἱεροῖς addito. Denique possis legere:

Παῖ τοῦ Φρυναίου ποικίλον προαυλέων,
  Φλέγε τὸν ὀλοσιαλοκαλάμιον,
  Λαλο βαρυ παραμελο ῥυθμοβάταν,
Ὑπὸ τρυπάνῳ δέμας πεπλασμένον νυνί.
Ἄδω δὲ δεξιὰ τε καὶ πολὺ διαφορὰ
Θριαμβοδιθύραμβε κισσοχαίτ' ἄναξ
Ἄκουε τὰν ἐμὰν χορείαν Δώριαν.

v. 19. scripsi καλάμιον; est pyrrichius. v. 21. plane conclamatus est; emendaui vero quae potui.

Lib. XV. p. 694. D. ex Partheniis *Pindari*: Ἰὼ Πὰν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς, ὀρχηστὰ, βρομίαις ὀπαδὲ λύμφαις γελασίαις. Ἰὼ Πὰν ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσύναις ταῖσδ' ἀοιδαῖς ἄειδε κεχαρημένος.] Quae de hoc carmine scripsere *Schneider* Fragm. Pindari p. 29. ed. *Heyne*, et alii, nota sunt. *Hermann*, de metris poët. p. 414. sic distinguendum putabat:

Ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς
Ὀρχηστὰ, Βρομίαις ὄπαδε Νύμφαις
γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

Non omnino in suam sententiam nos duxit vir doctus. Nihil mutandum, sed glossa ieiuna ταῖς δ' ἀοιδαῖς eiicienda est. Scribe:

Ἰὼ Πὰν, Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς,
Ὀρχηστὰ, βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις
Γλασίαις. Ἰὼ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
Εὐφροσύναις ἄειδε
Κεχαρημένος.

Iam *Valckenarius* ad *Eurip.* Phoen. pag. 30. emendauerat γελάσειας, sed vera lectio est γλασίαις. Occurrit enim γλάζω, de quo verbo egregie disputauit *Ruhnk.* ad *Hesych.* γλάζει, κέκραγε. cf. *Toup.* ad Hesych. T. III. p. 318. γλάσιος hinc, tanquam synonymon τοῦ βρόμιος deriuo. Bene vidit *Ilgen*, carmen istud

non tam fragmentum *Pindari* esse, quam ex *Pindari* carmine expressum. In illo deperdito carmine *Pindarus* quoque dixerat: Ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων — ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ — τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις, hoc est, vt *Scholiastes Theocriti* I, 1. interpretatur, ἑαυτοῦ ᾠδὴν ᾄδεις. Multa omnino e *Pindari* carminibus alii poetae imitatione expresserunt. Sic in verbis *Dionysii* Aenei ap. *Athen.* Lib. XV. p. 997. fin.

— — τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
Ἢ καταπαυομένοις, ἢ τὸ ποθεινότατον —

latent *Pindari* verba ex Prosodiis. (Fragm. ed. *Heyne*, p. 47.)

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν,
Ἢ καταπαυομένοισιν,
Ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ
Καὶ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀεῖσαι;

Prosodiacum metrum adhuc non adcurate satis definitum. Primus pes constabat e Paeone tertio, qui initio versus occupare potest locum Ionici a minore, sequitur deinde Choriambus cum syllaba. *Hermanno* vero monente prosodiacus versus constat ex spondeo et duobus anapaestis. — Nonnullis interiectis sequens scolion laudat *Athenaeus:* Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητὰ, λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον

H 2

ἐλθεῖν Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον ἐς Τροίαν λέγουσιν ἐλθεῖν Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα.] *Hermann* de metr. p. 415. carmen ita numeris suis reddere voluit:

Χαῖρε, παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν αἰχμη-
τ'. ἐς Τροίαν σε λέγουσ' ἄριστον ἐλθεῖν
μετ' Ἀχιλλέα τῶν Δαναῶν
τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, σὲ δὲ δεύτερον.

Sed nihil opus est ista mutatione. Sunt versiculi *Dactylici* et *Anapaestici lagooedici* sic distinguendi.

Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν,
Αἰχμητὰ, λέγουσί σε
Ἐς Τροΐαν ἄριστον
Ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.
Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον
Αἴαντα δὲ δεύτερον
Ἐς Τροΐαν λέγοιεν
Ἐλθεῖν Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα.

Sequitur p. 695. C. aliud scolion, quod sic legendum, nam viri docti hic aliud quid fecerunt:

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην
Ἐλεφαντίνη,
Καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν
Διονύσιον ἐς χορὸν,

Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην
Μέγα χρυσίον,
Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη
Καθαρὸν θεμένη νόον.

Vulgo erat φέροιεν et φορείη. Sensum carminis eleganter imitatione expressit *Dionysius* Sophista. *Brunk.* Analect. T. III. p. 162. Cf. Lect. in Analect. p. 262. *Scolion*, p. 687. editum quoque a *Brunkio*, Analect. T. I. p. 154. *Ilgen.* Scol. p. 31. ita se habet:

Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
Εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
Ἐπεὶ δὲ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
Τῷ παρέοντι τρέχειν ἀνάγκη.

Putat *Iacobs* ad Anthol. T. I. P. I. p. 294. post ἐκ γᾶς omissum esse vocabulum, quod versum expleuerit, vt esset *Alcaïcus*. At nihil deesse credidi; etenim primum versiculum pro *Glyconico antispastico dimetro acatalectico* habebam; vt illum *Simonidis* ap. *Plutarchum*, in consolat. ad Apollon. T. I. p. 297. ed. *Wyttenbach*.

Ἄπρακτοι δὲ μεληδόνες.

Omissa vero est initio versus vox Ἄνθρωπον, vel legendum:

Ἐκ γῆς μὲν ἄνδρα χρὴ κατιδεῖν πλόον.

Vltimus versus denique minime sollicitandus, nam *Wakefieldii* emendatio (*Silv.* Critic. T. IV. p. 63) τῷ φορέοντι τρέχειν ἀήτῃ, vel τῇ φορέουσῃ τρέχειν ἅμ' αὔρᾳ, ineptissima est.

Restant quaedam dicenda de Scolio *Hybriae Cretensis.* Legenti enim mihi *Hermanni* de Scoliis disputationem (de Metris poët. Gr. et Lat. p. 338.) et *Ilgenii* libellum (*Scol.* p. 102 sq.) multa acute et docte ibi dicta, quaedam etiam falsa, neque satis accurate exposita visa sunt. Inprimis vero mihi displicuerunt, quae de laudato scolio scripserunt, et de quo nunc paucis disputare iuuat. Scolion ita scribendum est:

Ἐστὶ ἐμοὶ πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος,
Καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός,
Τούτῳ γὰρ ἀρῶ,
Τούτῳ πατέω
Τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλων,
Τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι.
Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος,
Καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός,
Πάντες γόνυ-
Πεπτηότες
Ἐμὲ κυνέοντι δεσπόταν
Καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι.

Recte quidem vidit *Hermannus*, carmen istud ex *Ionicis a maiore* constare, et recte quoque

quoque (p. 382 sq.) varias *Ionicorum à maiore* formas indicauit: nostri carminis vero numeros amoenissimos, prorsus destruxit. Primo non vidit, vocabulorum τούτῳ θερίζω, quae in Edd. *Athenaei* post verba τούτῳ γὰρ ἀρῶ occurrunt, eiectione, carmen in duas strophas sibi simillimas distribui, dummodo ἐμοὶ pro μοὶ et ἐμὲ pro ἐμὸν legas. Vtraque Stropha sex cola eodem metro continet, quorum primum est *trimetrum acatalecticum*, secundum *hypercatalecticum*, nisi cum *Ilgenio* λαισήϊον, dure tamen, τρισυλλαβῶς pronunciare velis, tertium et quartum, *monometrum*, quintum *dimetrum acatalecticum*, sextum *trimetrum brachycatalecticum*. Quo magis vero numeri huius carminis intelligantur, tenendum est, *Ionicos a maiore* vel *pure* vel in *duos trochaeos* abeuntes, à Graecis adhiberi,

—́ —́ v v vel —́ v. —́ v.

Varietates, quas vterque modus admittit, *Hermannus* ingeniosè explicuit, breuissimâque formulâ hoc modo descripsit:

a) *Ionicus à maiore pure adhibitus.*

◡́ — / ◡́◡	—́ / ◡́◡	◡◡̄ / —

b) *Trochaeides.*

—́ / ◡́◡	◡̄	—́ / ◡́◡	◡̄

His e formulis metrum carminis nostri facile intelligetur, ita enim distribuendum est:

a) *Strophe prima.*

—́ ⏑́ ⏑ — | —́ —́ ⏑ — | ⏑́ ⏑ —́ ⏑ —	*Ionici puri.*
—́ ⏑́ ⏑ — | —́ —́ ⏑ — | —́ —́ ⏑ — | ⏓	*Ionici puri.*
—́ — ⏑́ ⏑ —	*Ionicus trochaicus.*
—́ — ⏑́ ⏑ —	*Ionicus trochaicus.*
⏑́ —́ ⏑ — | ⏑́ ⏑ —́ ⏑ —	*Ionici puri.*
—́ — —́ ⏑ | —́ — —́ ⏑ | —́ ⏓	*Ionici trochaici.*

b) *Strophe secunda.*

—́ ⏑ —́ — | —́ ⏑́ ⏑ — | ⏑́ ⏑ —́ ⏑ —	*Trochaeides duoque puri.*
—́ ⏑́ ⏑ — | —́ —́ ⏑ — | —́ —́ ⏑ — | ⏓	*Ionici puri.*
—́ —́ ⏑ ⏑	*Ionicus purus.*
—́ —́ ⏑ ⏑	*Ionicus purus.*
⏑́ ⏑́ ⏑ ⏑ — | ⏑́ —́ ⏑ —	*Ionici puri.*
—́ ⏑ —́ ⏑ | ⏑́ ⏑ ⏑ —́ ⏑ | —́ ⏓	*Ionici trochaici.*

INDEX SCRIPTORVM

QVI

IN OBSERVATIONIBVS CRITICIS

EMENDANTVR.

Operarum errores corriget cuiusque aequitas et humanitas.



